

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 80
15 d'octubre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 42, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre la mediació i la resolució del conflicte de Pan-rico (tram. 310-00372/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre el projecte BCN World (tram. 310-00381/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la protecció de dades personals (tram. 310-00382/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre la internacionalització de les empreses (tram. 310-00378/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre les polítiques culturals del Govern de l'Estat (tram. 310-00379/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les darreres negociacions per a incrementar les rutes i les freqüències de vol a l'aeroport de Barcelona - el Prat (tram. 310-00380/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre el tancament dels centres d'internament per a estrangers (tram. 310-00373/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre la gestió de la crisi sanitària (tram. 310-00383/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes per a defensar el tancament del projecte Castor i els interessos dels consumidors (tram. 310-00376/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre la pobresa energètica (tram. 310-00377/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre el servei ferroviari a les Terres de l'Ebre (tram. 310-00374/10) p. 15

Pregunta

al Govern sobre el deute amb els ens locals (tram. 310-00375/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la nova consulta del 9 de novembre (tram. 317-00219/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 i sobre la nova consulta del 9 de novembre (tram. 317-00218/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la proposta de la nova consulta del 9 de novembre i sobre la convocatòria d'unes eleccions anticipades (tram. 317-00220/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'inici d'una nova etapa de reconciliació i diàleg amb el Govern d'Espanya (tram. 317-00224/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el sentit del procés participatiu del 9 de novembre i sobre l'avançament de les eleccions al Parlament (tram. 317-00221/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la recuperació del consens amb relació a la consulta del 9 de novembre (tram. 317-00222/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la utilització de tots els marcs legals possibles per a fer la consulta del 9 de novembre i sobre els canvis entre la nova proposta de consulta i l'anterior (tram. 317-00223/10) p. 24

→

Situació

de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00025/10) p. 25

Projectes de pressupostos

acumulats del Parlament de Catalunya, del Síndic de Greuges, de la Sindicatura de Comptes i del Consell de Garanties Estatutàries per al 2015 (tram. 230-00004/10 i 230-00005/10) p. 25

Projecte de llei

d'accessibilitat (tram. 200-00002/10) p. 30

Proposició de llei

de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (debat de totalitat) (tram. 202-00057/10) p. 48

Proposició de llei

de finançament del sistema integrat del transport públic de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00060/10) p. 61

Interpel·lació

al Govern sobre la resolució de l'expedient de creació de la comarca del Moianès (tram. 300-00218/10) p. 72

Interpel·lació

al Govern sobre la defensa del caràcter plurilingüe de l'Estat (tram. 300-00216/10) p. 76

Interpel·lació

al Govern sobre les relacions entre la sanitat pública i la privada (tram. 300-00214/10) p. 81

Interpel·lació

al Govern sobre el projecte VISC+ (tram. 300-00217/10) p. 87

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 42.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Esther Andreu i Fornós i l'oïdor de comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Situació de compatibilitat d'una diputada (tram. 234-00025/10). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 408).
3. Projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2015 (tram. 230-00004/10). Mesa Ampliada. Debat i votació del dictamen (dictàmens: BOPC 408).
4. Projectes de pressupostos del Síndic de Greuges, de la Sindicatura de Comptes i del Consell de Garanties Estatutàries per al 2015 (tram. 230-00005/10). Mesa Ampliada. Debat i votació del dictamen (dictàmens: BOPC 408).
5. Projecte de llei d'accessibilitat (tram. 200-00002/10). Comissió de Benestar, Família i Immigració. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 406).
6. Projecte de llei de l'acció exterior de Catalunya (tram. 200-00009/10). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 407).
7. Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1994, de l'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra (tram. 202-00057/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 351, 16).
8. Proposició de llei de finançament del sistema integrat del transport públic de Catalunya (tram. 202-00060/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 357, 24).
9. Memòria de la Comissió de Peticions corresponent al període comprès entre l'1 de gener de 2012 (IX legislatura) i el 30 de juny de 2014 (X legislatura) (tram. 264-00001/10). Comissió de Peticions. Presentació de la memòria.
10. Interpel·lació al Govern sobre la resolució de l'expedient de creació de la comarca del Moianès (tram. 300-00218/10). Dionís Guiteras i Rubio, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre els ens locals (tram. 300-00220/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la defensa del caràcter plurilingüe de l'Estat (tram. 300-00216/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre les relacions entre la sanitat pública i la privada (tram. 300-00214/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

14. Interpel·lació al Govern sobre el projecte VISC+ (tram. 300-00217/10). Marta Ribas Frías, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.

15. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques socials (tram. 300-00215/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

16. Interpel·lació al Govern sobre els factors que incideixen en el preu de la factura de la llum (tram. 300-00219/10). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model turístic (tram. 302-00201/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el suport a la innovació en els processos productius (tram. 302-00204/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques amb relació a l'economia col·laborativa (tram. 302-00205/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el model de turisme (tram. 302-00206/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la seva gestió econòmica (tram. 302-00202/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els casos de legionel·losi (tram. 302-00203/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, comença la sessió plenària.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier. Els comunico que, d'acord amb l'article 84 del Reglament, per aquesta sessió plenària la diputada Maria Senserrich, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, senyor Jordi Turull.

Per al seu coneixement, hi ha una modificació de l'ordre del dia per sol·licitud de dictamen al Consell de Garanties Estatutàries. Aquesta modificació és amb relació al punt número 6, que és sobre el Projecte de llei de l'acció exterior de Catalunya. D'acord amb l'article 26.4 de la Llei 2/2009, del Consell de Garanties Estatutàries, aquest procediment legislatiu resta suspès.

Per tant, aquest punt queda posposat per a una altra sessió plenària.

Pregunta

al Govern sobre la mediació i la resolució del conflicte de Panrico (tram. 310-00372/10)

Iniciem el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes al Govern. La primera pregunta és sobre la mediació i la resolució del conflicte de Panrico. (*Remor de veus.*) La formula la senyora Isabel Vallet, del Grup Mixt. (*Persisteix la remor de veus.*)

Isabel Vallet Sànchez

Bé, bon dia. El 16 de setembre...

La presidenta

Esperi un segon... –espero un segon. Demano silenci als senyors diputats i a les senyores diputades... (*Pau-sa.*) Ja pot començar.

Isabel Vallet Sànchez

Deia, bon dia, el passat 16 de setembre *El País* feia públic que l'Institut Català de Finances feia un préstec de 8 milions d'euros a Panrico. El mateix dia Panrico enviava la carta d'acomiadament a seixanta treballadors. L'empresa en les mediacions havia manifestat que no tenia..., bé, que tenia dificultats econòmiques. Llavors, la nostra pregunta és: s'ha finançat amb diners públics l'acomiadament d'aquests treballadors?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada, la resposta és no.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula la diputada senyora Vallet.

Isabel Vallet Sànchez

D'acord. La resposta podrà ser no, però la realitat és que el mateix dia que reben un préstec de 8 milions d'euros, el mateix dia envien les cartes d'acomiadament a 60 treballadors que s'han de sumar als altres que ja estaven acomiadats; en total, 210 treballadors, per tant..., bé, nosaltres volem saber quina és la mediació que està fent el departament de treball en aquesta qüestió.

I, a més a més, volem reiterar el fet que els 8 milions del préstec directe que l'Institut Català de Finances fa, s'han de sumar a la permissivitat que té el departament, que està informat –perquè Inspecció de Treball està informada–, de l'esquirolatge que l'empresa ha fet durant tota la vaga, enviant productes a Catalunya per un valor..., bé, podem fer-li els càlculs... (*veus de fons*),

sí: només el 20 i el 21 d'octubre Inspecció de Treball està informada que entraven dotze tràilers amb productes i que, a més a més, es lliura producte de manera directa a Mercadona i a Consum. Per tant, faci els comptes d'aquests mesos que han fet la vaga, sumi'ls als dels 8 milions que li han donat de préstec directe a Panrico i, llavors, em podrà dir vostè o no si s'han acomiadat aquests treballadors amb els diners públics, i també amb la passivitat i amb la permissivitat del departament.

Nosaltres volem saber si la figura de mediació que està fent vostè és una figura de mediació real o el que en tot cas està fent, de nou, és afavorint els interessos econòmics de Panrico, que acomiada els seus treballadors, que els vulnera el seu dret de vaga fent esquirolatge i que Inspecció de Treball a més a més està informada, i no està fent res per a intentar rescabalar la situació.

Quina és la mediació, per tant, en les seues paraules, que sempre han estat molt dures contra els treballadors, acusant-los de judicialitzar el conflicte, i, en canvi, fa ulls cecs a una vulneració d'un dret fonamental com és el de la vaga de les treballadores i els treballadors.

A la darrera intervenció que vam fer en el ple, vostè ens va dir, després d'una intervenció bastant aïrada, que ja parlaria en persona amb els treballadors i els donaria les explicacions que convenien. Ens consta que ells li van enviar una carta i que encara esperen la seua resposta en persona. Per tant, aquesta mediació que fa vostè, en què consisteix? En afavorir de manera reiterada i a cegues els interessos de Panrico?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Val la pena situar el conflicte que pateix la planta de Santa Perpètua, de Panrico, senyora diputada, en el marc d'una situació molt difícil que va travessar i travessa aquesta empresa i que va ser objecte, en definitiva, d'un concurs, un pre-concurs de creditors, també d'un expedient de regulació d'ocupació que afectava i afecta les cinc plantes que té a tot l'Estat i que van ser objecte d'una negociació entre els representants dels treballadors i l'empresa, i que va arribar-se, d'alguna manera, a acordar, aquest expedient de regulació, per a totes les plantes excepte la de Santa Perpètua, amb un conflicte específic que s'ha mantingut i que des del primer moment el Departament d'Empresa, el Govern, ha intentat, d'una banda, mediar, intermediar, anunciant i dient sempre que la judicialització del problema no seria la solució, com així ha estat, i al mateix temps, també, amb la perspectiva de garantir la continuïtat de la producció, que la fàbrica no s'acabés tancant definitivament i poder assegurar el màxim nombre de llocs de treball possible en les millors condicions.

I seguim en aquest sentit, treballant, escoltant i reunint-nos amb les dues parts i garantint que, d'una banda, l'expedient de regulació temporal que s'està executant precisament per poder tornar a obrir, al més aviat possible, la fàbrica s'executi amb tota correcció, i, de l'altra –deixi'm que li ho digui–, perquè li nego des de totes les perspectives, aquesta acusació que vostè fa de permissivitat i de passivitat. Tant és així que l'expedient sancionador inculcat a través de denúncies dels mateixos treballadors i dels seus representants ha portat a un expedient que en aquests moments està conclòs, però que està suspès perquè hi ha una tramitació judicial, que, com vostè sap, quan hi ha una denúncia –que en aquests moments és ferma– encara no és ferma perquè està recorreguda davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, és evident que tenim aquest expedient sancionador, que, precisament, amb proposta de sanció contra l'empresa per qualificació d'infracció greu i amb el màxim import previst per aquest tipus de tipificació, també sancionant l'empresa. Quan conclogui i hi hagi sentència ferma, aquest expedient, que és evident que s'ha treballat i que els treballadors coneixen, acabarà conclòent.

I, finalment, l'operació de crèdit i de préstec de l'Institut Català de Finances, en aquest cas a Panrico, és una de les més de vuit-centes operacions de crèdit que s'han fet amb les empreses en les mateixes condicions arreu del país per ajudar, en aquest cas, a la reindustrialització...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...i a la posada en marxa de la...

La presidenta

La pregunta següent és sobre el projecte Barcelona World.

Pregunta

al Govern sobre el projecte BCN World (tram. 310-00381/10)

La formula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, després de sis mesos que es va aprovar la modificació de la Llei 2/1989, al nostre grup ens agradaria saber en quin punt se troba en l'actualitat el projecte turístic de Barcelona World.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Moltes gràcies, senyor diputat, la seva pregunta és molt oportuna i molt concurrent, perquè precisament ahir va haver-hi una comissió de seguiment, en aquest cas, del Pla director urbanístic del centre recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou amb els representants del Govern i els representants també en aquest cas locals i territorials del territori.

Deixi'm que li recordi que Barcelona World o el centre recreatiu i turístic de Vila-seca i Salou, avui amb aquesta segona dimensió, és no només un projecte de desenvolupament urbanístic, hi ha un pla director que s'està desenvolupant, les seves previsions són que a finals d'aquest any es podrà iniciar, a primers de l'any que ve, ja, l'aprovació inicial, i el calendari és que el mes de juliol de l'any que ve sigui aprovat definitivament, com també el desenvolupament de tot el que fa referència a possibles concessions de noves llicències de joc.

Però aquests són els dos, d'alguna manera, pilars d'un projecte que no és urbanístic, un projecte que no és de joc, sinó que és un projecte turístic, com vostè ha dit, i que el que persegueix és disposar d'una nova oferta turística que avui el país no té, un nou complex turístic integral, una nova oferta que ens ha de permetre fer un salt endavant a través d'oferta hotelera, de lleure, d'espectacles, de turisme comercial, de gastronomia, de restauració i també d'establiments de joc.

El projecte avança adequadament: en el camp de les llicències ja s'ha fet una primera selecció amb quatre projectes finalistes, i, en el camp urbanístic, com li he dit, s'està avançant per tal que a mitjan de l'any que ve estigui aprovat definitivament tot el projecte urbanístic i pugui ja començar a iniciar-se les obres.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Senyor conseller, no cal que ens convenci que el projecte Barcelona World Costa Daurada és un bon projecte, perquè nosaltres hi vam votar a favor. Simplement que a data d'avui i després de sis mesos i de tot el que va ser el debat del projecte de llei, amb un silenci absolut, amb gestions completament amagades gràcies al fet que els van salvar els mobles a última hora el Partit Socialista, a data d'avui continuem igual.

Al que vostè diu que tot funciona i tot va bé, a mi m'agradaria fer-li aquestes tres preguntes, simplement: vostè i el senyor Adserà van dir que començaria després de l'estiu –és a dir, ja– el moviment de terres encara que existís un permís provisional o llicència provisional. Les últimes notícies és que el moviment de terres començarà el 2015 o primers del 2016. Per tant, estem a expenses d'aquest pla director urbanístic que vostè ara acaba de mencionar però que no és realment una solució ni una informació prèvia al que està passant.

També ens sorprèn que aquí es va dir i es va vendre que Barcelona World tindria sis *resorts*: s'han quedat en tres *resorts* –tres. Escolti, s'ha començat a fer el concurs per licitar la primera fase, la segona no la veurem fins passat el que és el mes de maig. I, per últim, ens estranya, també, que l'empresa Veremonte ha sol·licitat a «la Caixa» una pròrroga en l'opció de compra dels terrenys, és a dir, de juliol se'n va al desembre. Tot això ens fa pensar que es diu molt però ni un euro al calaix –ni un euro al calaix. I això ens preocupa, que això hagi sigut una cortina de fum que no arribi a cap lloc.

Miri, senyor conseller, per als inversors hi ha tres qüestions prèvies: la rendibilitat del negoci, l'estabilitat política per poder fer-ho i la seguretat jurídica. I avui, el Govern del senyor Artur Mas, a aquestos tres punts no els dona cap solució.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Doncs ja li explicarem amb més detall com avancen adequadament tots els treballs, perquè estan avançant. En tot cas, com a diputat del territori, també, senyor Luna, li ofereixo que si vol que puguem explicar-li amb el detall adequat com a nivell urbanístic s'està avançant, ja es va comentar ahir i es va comunicar que si tots els calendaris es compleixen, el juliol de l'any que ve s'haurà aprovat definitivament el Pla director urbanístic que desenvolupa –des d'una perspectiva d'impacte territorial i de garantir la sostenibilitat, i, per tant, un ordenament urbanístic adequat, doncs– tot aquest complex als diferents complexos turístics; ja s'ha previst quina serà l'ocupació i també evidentment l'impacte edificatori de cadascun d'aquests *resorts*, com també, evidentment, el que va ser la primera fase ja, primera fase de selecció dels diferents projectes que, des d'una perspectiva del concurs impulsat pel Departament d'Economia, van avançant i s'estan ja completant els expedients per garantir la seva solvència tècnica, la seva solvència econòmica i també compromisos de realitzacions d'inversions mínimes inicials de 300 milions d'euros per a...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...cadascun dels projectes. El projecte del centre recreatiu i turístic progressa adequadament, senyor Luna.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la protecció de dades personals.

Pregunta

al Govern sobre la protecció de dades personals (tram. 310-00382/10)

La formula l'il·lustre senyor Sergio Santamaría, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Sergio Santamaría Santigosa

Gracias, presidenta. Señora Ortega, ¿cuál es la posición del Gobierno frente al anuncio del presidente sobre el referéndum alternativo del 9 de noviembre en lo que afecta a la protección de datos personales?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern (Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Santamaría, doncs, la posició no és altra que la de màxim respecte a la protecció de dades de caràcter personal; un respecte que es fonamenta, principalment, en el respecte, com li deia, absolut al dret fonamental a la intimitat, a la seva legislació reguladora i també a la interpretació que en fan tant les autoritats independents, creades com a garantia d'aquest dret, així com els tribunals de justícia.

La presidenta

Per repreguntar té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Sergio Santamaría Santigosa

Vicepresidenta Ortega, su Gobierno se está aprovechando del estado de derecho para dinamitarlo desde dentro, y ahora toca un simulacro de referéndum sin ninguna garantía democrática. Solo les falta regalar algún obsequio a los que vayan a participar. La Cataluña del esperpento y la pandereta. ¡Es demencial! Cualquier intento desde el Govern de celebrar una votación como esa es ilegal y fraudulento e incurre en desacato al Tribunal Constitucional. Se adentran en una vía de hecho flagrante e ilegal. Están incursos en malversación de fondos públicos por destinar recursos a finalidades ajenas al buen gobierno de los catalanes. Les convendría detener su desobediencia contumaz. Su consulta es un fraude monumental, una gran estafa piramidal que necesita de púberes e inmigrantes transformados en *nous catalans* para decidir ni más ni menos que el futuro de España. Sus garantías y calidad democráticas son más propias de Corea del Norte o Cuba que de una democracia occidental. Lo suyo va de sucedáneos, primero de Esquerra Republicana de Catalunya y ahora un referéndum descafeinado.

Basta de juegos y argucias. Dejen de desprestigiar las instituciones y miren por el bien de los catalanes, que asistimos con estupor a toda esta opereta. El pasado lunes, desde la clandestinidad, siguieron la tercera

ronda conspiratoria a modo de revuelta palaciega –Palau de la Generalitat, Palau Robert, Palau de Pedralbes... ¡Cómo han dejado la porcelana de los palacetes, hecha añicos! Son conspiradores de salón y alfombra roja. Manipulan hasta la información meteorológica para boicotear la celebración del Día de la Hispanidad. (*Forta remor de veus.*) Sus acciones son propias de comediantes del peor estilo, que buscan un pucherazo que refuerce sus tesis descabelladas mediante una votación sin censo y con voluntarios, sin garantías y con la Asamblea Nacional Catalana, agentes electorales que introducirán en la urna el «sí-sí» de los votantes. Menuda fiesta de la democracia.

No pueden preguntar solo a los catalanes sobre cómo decidir el destino de los españoles porque es cosa de todos. Por eso seguiremos denunciando e impugnando sus tretas. Hace tiempo que lo dije y me reafirmo: necesitan una consulta, sí, pero con el psiquiatra, porque su comportamiento político es paranoico. España no les persigue, España no es su enemigo.

Gracias, presidenta.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies. Senyor Santamaría, vostè no ha vingut, a preguntar, aquí; vostè ha vingut a fer el seu míting, vostè ha vingut a sembrar dubtes, ha vingut a difamar, a desprestigiar, però vostè, amb la seva actitud, s'ha respost. Per tant, jo ja no li respondré res més. Si vostè té algun dubte, si vostè té algun indici que el Govern o jo mateixa no hem respectat la Llei de protecció de dades, va vostè a l'autoritat de protecció de dades i ho denuncia allà, però no fa en aquesta cambra sembrar dubtes innecessaris sense cap valor i únicament basats en una posició ideològica, si m'ho permet, molt i molt desfasada.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la internacionalització de les empreses.

Pregunta

al Govern sobre la internacionalització de les empreses (tram. 310-00378/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Albert Batet, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Esperi un moment, senyor Batet, que hi hagi una mica de silenci.

Albert Batet i Canadell

M'espero. Sí? Gràcies, presidenta. Honorable conseller, de forma continuada, des del Govern se'ns infor-

ma de l'obertura de l'economia catalana al món, de la internacionalització de les nostres empreses com a pilars fonamentals per superar les conseqüències de la crisi, de la reactivació econòmica i de la creació d'ocupació, que és la millor política social que cap Govern pot tirar endavant. La meua pregunta com a diputat, senyor conseller, ja avanço que anirà sobre la valoració sobre aquest procés de la nostra economia al llarg d'aquest any 2014.

Les empreses catalanes, l'empresariat català, l'esperit emprenedor de l'empresariat català des de sempre ha sabut adaptar-se a la complexitat, als moments difícils, basant-se sempre en la flexibilitat. Podem veure que aquest és l'esperit del dilluns, l'esperit de l'endemà del 1714, també l'esperit que hi va haver amb la crisi de la fil·loxera o de l'empresariat tèxtil en formar les cooperatives i les cambres de comerç aquí al nostre país; també de la industrialització del segle XIX amb la *Febre d'or* del Narcís Oller, en moltes altres aspectes.

Al llarg d'aquest any 2013 tenim dades claus que ens diuen que les exportacions catalanes, per tercer any consecutiu, ens situen a nivells de rècord històric, o que la inversió estrangera a Catalunya, segons el *Financial Times*, situa Catalunya com la primera regió d'Europa continental en la captació d'inversió estrangera; o, com diu el Ministeri d'Economia, el 40 per cent de la inversió estrangera industrial de l'Estat l'any 2003 es va situar a Catalunya. Aquestes dades són dades molt positives, que ens marquen l'èxit de la política del Govern i que també ens marquen l'èxit i l'emprenedoria i la flexibilitat de l'empresariat català. A més a més amb exemples territorials que hem pogut veure, com és ara Ferrari Land, que s'instal·larà a Port Aventura, com és per exemple l'empresa Lear, de Valls, en aquest cas, que ha anunciat que traslladarà part de la indústria a Xina, o com és el pol logístic d'Ikea, que també va en aquesta situació.

I, això sí, amb un Estat espanyol que no actua, que no fa les reformes que hauria de fer, que no fa que les empreses tinguin el marc de competitivitat necessari per tirar endavant, com és una no reforma de l'energia per disminuir el cost de l'energia, com és una no reforma de l'Administració pública per adaptar-la a les empreses, com és una no reforma de l'àmbit de la justícia per incrementar els processos judicials competitius en aquest sentit. I, a més a més, amb unes infraestructures que no fa, com hem pogut veure amb aquest pressupost que han presentat enguany, amb uns impostos que pugen i, per tant, amb una poca adaptació a les necessitats empresarials de les empreses catalanes.

Aquesta és la pregunta, senyor conseller: quina és la industrialització des d'una política exterior? Vostè veu aquest marc, com el valora i com l'entén?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Sí, senyor diputat. Com vostè sap, i també aquesta cambra coneix, l'impuls de l'economia catalana a partir de la seva obertura al mercat global i l'aposta per la internacionalització i per la innovació que està fent, sobretot, el teixit empresarial català, treballadors, empresaris, professionals, que, en definitiva, estan portant la nostra economia a una tendència arriscada, prudent, modesta diguin-ne com vulguin, però una tendència positiva i de recuperació econòmica, sobretot gràcies a aquest esforç, també, de recerca de nous mercats i d'obertura de nous canals de distribució i de venda.

L'aposta per la internacionalització de les empreses catalanes, el suport i l'impuls que li dona el Govern però el protagonisme que tenen les nostres empreses, porta que avui siguem, malgrat un entorn europeu complex i delicat, una de les economies regionals a Europa que manté un molt bon to d'exportacions. Fins al mes d'agost i setembre, les exportacions catalanes han continuat creixent, creixent amb relació, sobretot, a l'any passat i, per exemple, el mes de juliol van tenir un creixement d'un 7 per cent amb relació al mes anterior.

També la inversió estrangera és un símptoma de la nostra obertura i de la confiança que generem en els mercats internacionals. Com vostè ha dit, no dades del Govern de Catalunya, o els indicadors d'acció, que són positius; no dades del Ministeri d'Economia, que a vegades tenen una dissociació entre la radicació fiscal de les empreses i la real inversió productiva allà on es produeix, sinó dades, doncs, d'Ernst & Young o del *Financial Times*, diuen que Catalunya és avui encara, aquest any 2014 –ja vam ser-ho el 2013– la regió de l'Europa continental que més inversió en nombre de projectes, en volum d'inversió i en llocs de treballs generats captem.

Però també és evident que les nostres empreses estan no només exportant molt sinó obrint nous mercats i anant a produir no deslocalitzant-se, sinó mantenint la seva producció aquí, anant a produir també en els mercats que estan obrint. Vàrem tenir ocasió de veure-ho, per exemple, a Mèxic, amb empreses com Relats o Zanini, de matriu catalana, que mantenen la seva producció aquí i que estan obrint plantes de producció, ampliant producció en els nous mercats que van a guanyar.

I, en aquest sentit, el suport del Govern es mantindrà. En els darrers vint mesos, missions empresarials acompanyant empresaris del país a Brasil, Índia, Colòmbia, Califòrnia, Israel, Mèxic i també altres missions, amb altres responsables del Govern, a Xina, Xile, Perú, Àsia, Ghana, Costa d'Ivori, Angola, Canadà. És a dir, donant suport, també...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...a aquesta obertura de la nostra empresa i a la seva internacionalització.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les polítiques culturals del Govern de l'Estat.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques culturals del Govern de l'Estat (tram. 310-00379/10)

La formula la il·lustre senyora Àngels Ponsa, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, presidenta. Conseller Mascarell, bon dia. Podem dir que aquest inici de curs ha estat molt actiu culturalment parlant: fires i mercats, doncs, que s'esdevenen any rere any, d'una punta a l'altra del país, i amb bons resultats, inauguracions i presentacions de temporada d'arts escèniques i festivals de cinema, també en el camp de les arts visuals, musicals o fins i tot en l'àmbit del patrimoni. En fi, podríem dir que això ha estat així pràcticament en totes les disciplines de la cultura, i aquest és un bon símptoma, ja que malgrat que l'aportació pública no és ni de bon tros la que desitjàriem, la vitalitat del sector, la dels nostres creadors, la de les entitats i associacions fa possible que l'activitat cultural vagi endavant.

Per no anar més lluny, aquest cap de setmana passat celebràvem a Manresa la Fira Mediterrània, amb un gran èxit de públic, de participants, i també, doncs, aquest mateix dilluns, abans-d'ahir, a la ciutat de Girona, s'inaugurava el Congrés d'Arxius i Indústries Culturals. Sí, la llista seria molt llarga, i si a sobre hi sumem els actes del tricentenari dels fets de 1714, amb propostes tan potents com la de dijous passat al Museu Nacional d'Art de Catalunya, que ens proposava l'artista Perejaume, francament podem dir que el panorama cultural a casa nostra té una gran energia i efervescència. Des d'aquest grup parlamentari creiem que cal un reconeixement explícit al sector de la cultura i també al Govern per la feina que fa, malgrat les adversitats a les quals ens referíem.

Davant dels fets i actituds que hem descrit, el Govern espanyol no para de tirar aigua al vi. No en van tenir prou, doncs, amb l'increment de l'IVA cultural, i el perjudici que això ha suposat per al sector, sinó que segueixen insistint en la direcció equivocada. Aquests darrers dies ens arriben o..., de fet, podríem dir que no ens arriba cap bona notícia, no?, amb relació, doncs, a temes que fan referència al suport a la cultura, com per exemple pel que fa a la Llei de mecenatge, o els que fan referència a temes més legals i fiscals, que són de la seva responsabilitat, i alhora tan necessaris per impulsar l'àmbit cultural.

És en aquest sentit, doncs, conseller, que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió voldria saber quina és la valoració que fa el Govern amb relació a les polítiques culturals de l'Estat que ens afecten directament.

Gràcies per endavant.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Ferran Mascarell, conseller de Cultura.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Sí, senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyora diputada, certament les dues idees principals que vostè expressa les comparteixo, són correctes. És veritat, l'inici de temporada, doncs, ha estat molt interessant, molt positiu. Penso que es deu, essencialment, al talent de la nostra gent, dels nostres creadors i dels nostres emprenedors culturals. Vostè ha fet una petita referència a algunes manifestacions que simplement indiquen que les coses van en bona direcció i que la iniciativa de la gent, dels nostres emprenedors culturals i la cooperació del Govern funciona suficientment bé perquè les dificultats s'estiguin superant. Per tant, és una bona notícia i em penso que és bo que la recollim i, a més a més, agraïm a la gent el seu extraordinari esforç.

Del punt de vista de les polítiques estatals, bé, què li he de dir, són, certament, ideològicament arcaïques i, des del punt de vista tècnic, són molt negligents, profundament negligents. L'IVA cultural situa l'Estat amb l'IVA més alt d'Europa. Ningú entén per què ens mantenim en aquesta tessitura tan perjudicial per al consum cultural, però és un fet de tossuderia que no es desitja canviar per raons que fins i tot són difícils de comprendre. La Llei de mecenatge, la gran aposta d'aquest Govern de l'Estat, és una llei que s'ha quedat al calaix, no s'ha fet, perjudica d'una manera notable el sector cultural català. La Llei de la propietat intel·lectual situa l'Estat justament entre els països amb una pirateria cultural més alta. És extraordinàriament negatiu que això no s'hagi produït. El cànon per préstec bibliotecari s'acaba de fer, proposar, i s'adjudica, sense consens, als ajuntaments el seu cost. Bé, totes aquestes coses formen part d'una realitat que ens perjudica profundament.

En altres qüestions, com per exemple el suport directe als equipaments culturals del país, bé, doncs, en aquests últims tres anys, pràcticament la meitat de la inversió que feien s'ha deixat de fer, i tenim algun cas molt decisiu per a nosaltres, com és el cas del Liceu, on encara estan per abonar quantitats que són essencials. Totes les altres administracions han fet els deures; l'Estat, encara no.

Hi han algunes coses que només cito, perquè, en fi, probablement les tenim més que sabudes, però que també ens resulten absolutament incomprensibles: els papers de Salamanca estan per tornar i l'actitud respecte al català ja saben quina és: s'incompleix sistemàticament l'article 3 de la Constitució espanyola. Negligència, molta ineficiència i molt sovint...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Cultura

...actitud liquidadora amb la cultura del país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les darreres negociacions per a incrementar les rutes i les freqüències de vol a l'aeroport de Barcelona - el Prat.

Pregunta

al Govern sobre les darreres negociacions per a incrementar les rutes i les freqüències de vol a l'aeroport de Barcelona - el Prat (tram. 310-00380/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Mercè Jou, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

M. Mercè Jou i Torras

Gràcies, presidenta. Conseller Vila, crec que podem coincidir tots que l'aeroport del Prat és un element molt important de la nostra economia, és clau per a la competitivitat de les nostres empreses, és decisiu per a sectors com el turístic, que nosaltres considerem estratègic, però també és dinamitzador i creador de riquesa i de llocs de treball, a un nivell molt més local, a tot el que és la seva àrea d'influència més directa, parlant concretament, per exemple, doncs, del sud del Baix Llobregat, però, en la seva importància, en el seu potencial i en el seu desenvolupament, tenim llums i tenim ombres, per dir-ho així, finament.

Quines són, per nosaltres, les ombres més importants, no? Per una banda, el seu model de gestió. Pensem que el model de gestió actual va en contra, justament, de l'eficàcia d'aquest aeroport, d'augmentar la seva competitivitat i també, per tant, per contribuir més al creixement de l'economia catalana, i nosaltres creiem que es mostra totalment ineficient. I una de les coses que, a més a més, ens ho fa veure és que aquest model no està copiat gairebé a cap país del món; quan una cosa va bé, normalment, la resta dels països s'hi van afegint, amb les seves diferents característiques.

Nosaltres apostem, per tant, per un model de gestió més eficaç, més eficient, una gestió individualitzada, competint amb la resta d'aeroports, i també amb una major participació.

Una altra ombra que tenim, evidentment, és la seva connectivitat. El retard que hem tingut en les inversions, sobretot, pel tema de rodalies, és a dir, tren, rodalies, però també d'alta velocitat, són aspectes, doncs, que són les ombres del nostre aeroport.

Però, evidentment, també tenim llums i tenim llums com que l'aeroport del Prat ja ha assolit una xifra de 35,2 milions de viatgers, i, per tant, l'està situant en un bon nivell tant a nivell europeu com també a... No només per la xifra de passatgers, sinó també pels passatgers amb origen i destinació, no?

Bé, doncs, també és veritat que tenim molts reptes, i els reptes és que, per exemple, en aquests moments, tenim una demanda que no la tenim coberta, demanda en vols, per exemple, doncs, des dels Estats Units, l'Índia, Argentina, per posar exemples.

Per tant, en aquest context, nosaltres el que voldríem saber és quina valoració fa el Govern de les darreres negociacions per assolir més rutes i més freqüències amb Llatinoamèrica i a l'Àsia des de l'aeroport del Prat.

Moltes gràcies, conseller.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, bé, s'hi acaben de referir en una pregunta anterior el diputat Batet i l'honorable conseller Puig; tenim la fortuna de tenir una societat, una mentalitat i una economia realment obertes, que destaquen, eh?, per la seva capacitat exportadora, per la seva capacitat importadora, per la seva capacitat de captar inversions a nivell nacional, però també a nivell estrictament de la ciutat de Barcelona, i això explica la força, la potència que, malgrat moltes decisions realment perjudicials de l'Estat, tenen en aquests moments l'aeroport de Barcelona o el port de Barcelona. Ens han de ser motiu d'orgull, ens han de ser motiu d'estímul per treballar contínuament, perquè, efectivament, són dos instruments fonamentals, des de la perspectiva i la potència que té el nostre propi mercat interior –la nostra àrea metropolitana, la regió metropolitana de Barcelona és la sisena regió metropolitana més important a nivell continental europeu–, i també en la mesura que Barcelona i Catalunya, doncs, estem consolidats com una veritable porta d'accés a Europa a escala planetària.

Des d'aquesta perspectiva, efectivament, l'aeroport de Barcelona ha de jugar un paper estratègic. En aquests moments disposem de vint-i-tres rutes intercontinentals; són 128 vols que, en aquests moments, operen i ens connecten amb bona part de les principals capitals, no cal dir-ho, llatinoamericanes –Buenos Aires, Bogotà, Montreal, Toronto–, ciutats nord-americanes, com Filadèlfia, Nova York, Atlanta, Miami, etcètera; també amb diverses ciutats asiàtiques.

I, en aquest sentit, li puc anunciar que estem culminant negociacions molt importants. La Tame Aerolines ens ha confirmat que possiblement a partir de l'estiu vinent tindrem un Barcelona - Sao Paulo, amb quatre freqüències setmana. Emirates confirma una segona freqüència diària Barcelona-Dubai. Està en estudi incorporar el Dubai-Barcelona amb alguna connexió a Amèrica. Air India, també, amb gestions on s'ha implicat el Ministeri de Foment, ens confirmen no només Nova Delhi - Madrid, sinó Nova Delhi - Madrid també parant a la ciutat de Barcelona. I, efectivament, la setmana passada, amb Aeromexico, confirmàvem que hi ha tot un volum de demanda no satisfeta; més de setanta mil viatgers, passatgers, d'aquí, Catalunya, prenen els avions normalment des de Madrid, que es poden atendre perfectament aquí. I Aeromexico ens

confirmava la seva intenció, a partir de l'estiu vinent, d'incorporar la ruta Barcelona-DF a partir de l'estiu.

Moltes gràcies, senyora diputada.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el tancament dels centres d'internament per a estrangers.

Pregunta

al Govern sobre el tancament
dels centres d'internament per a
estrangers (tram. 310-00373/10)

La formula la il·lustre senyora Sara Vilà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Sara Vilà Galan

Gràcies, presidenta. En reiterades ocasions, ho hem dit en aquest Parlament i també ho hem dit al carrer, li ho han dit els moviments socials, com la plataforma «Tancarem el CIE», li ho han dit les entitats, li ho han dit els jutges, li ho ha dit el Síndic de Greuges: el Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca, de Barcelona, no compleix amb els requisits mínims de drets humans.

I el passat 25 de setembre debatíem una proposta de resolució en comissió arran de les imputacions de tres policies nacionals per agressions físiques a interns. El Grup de Convergència i Unió, en aquells moments, va col·laborar, certament, en la demanda d'informació, però no ens va quedar clar si la seva postura, com a grup parlamentari, era a favor o en contra de tancar el CIE. Tampoc sabem quina és la postura del Govern.

Estan a favor o en contra de tancar el CIE de la Zona Franca?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, membres del Govern, senyores i senyors diputats... Senyora diputada, la postura del Govern és exactament la mateixa que la d'aquest Parlament. I aquest Parlament va dir que s'havia de reconsiderar el funcionament dels CIE. Nosaltres creiem que s'han de reconsiderar, de dalt a baix, i, per tant, que s'han de revisar.

Vostè sap que hi han normatives: la Llei d'estrangeria, la Llei del Codi penal. Nosaltres tenim alguns dubtes que, realment, des del punt de vista del seu funcionament, aquestes lleis siguin les necessàries, des d'un punt de vista, sobretot, de la salvaguarda dels drets humans. Però, en qualsevol cas, creiem que s'han de reconsiderar els CIE.

Nosaltres, ahir mateix..., jo mateix, ahir, vaig enviar una carta al ministre, al Ministre de l'Interior. Ahir mateix vaig enviar també una carta a la delegada del Govern en aquest sentit, en el sentit de veure si hi hauria alguna manera de repensar els CIE, en el sentit que la seguretat –la seguretat dels ciutadans, la seguretat de l'Estat, la seguretat de les persones– no anés mai en contra ni de la transparència, ni dels valors humans, ni dels drets dels ciutadans, ni dels drets de les persones, i ara esperarem aquesta resposta.

Vostè ha d'entendre que aquesta resolució va ser publicada el dia 13. Ahir érem a dia 14. El primer dia que vaig poder vaig enviar aquest escrit tant a la delegada del Govern com al ministre. Esperem que el resultat sigui positiu.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Sara Vilà Galan

En tot cas, repensar-los o revisar-los no és el mateix que tancar-los. Aquest any, ho han pogut comprovar diferents grups parlamentaris; gairebé tots han passat en diferents ocasions pel centre d'internament d'estrangers. Nosaltres també hi hem anat en reiterades ocasions. Ho viuen a diari les entitats; SOS Racisme, Migra Studium i Metges del Món, per exemple. Res del que van acordar els jutges de control, res del que van esmentar els jutges de control s'està complint: ni han començat les obres que contempla el reglament, ni són eficients els protocols de seguretat dels interns, ni es compta amb el personal sanitari adequat suficient per atendre els interns, ni un equip especialitzat, ni una infraestructura adequada.

Té present el Govern que, a més, en aquest centre d'internament d'estrangers ja han mort quatre persones?

Nosaltres pensem que no es tracta només d'un tema de condicions; és que es tracta d'un tema de criminalització de les persones estrangeres, criminalització d'estrangers sense recursos, perquè, evidentment, en aquest país, els estrangers que tenen recursos no ho són, de criminalitzats. Parlem, en la majoria de casos, de gent innocent que fuig normalment de la barbàrie, del conflicte armat, de situacions de misèria, de situacions de vulnerabilitat.

Al CIE de Zona Franca hi ha vuitanta-set persones de vint-i-set nacionalitats diferents; vint-i-nou són subsaharianes que provenen del CETI de Melilla; per tant, aquestes persones han de conviure en aquest centre amb gent que està complint condemna, gent que està complint condemna i, a més, està en vaga de fam.

La Generalitat sí que hi té molt a dir, perquè té competència i responsabilitat per vetllar per la seguretat i el benestar d'aquestes persones.

No ho dubti, conseller: tard o d'hora, tancarem el CIE.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, jo li ho torno a dir: tenim un mandat que és un mandat parlamentari. El mandat parlamentari parla de «repensar». «Repensar» vol dir, doncs, pensar-ho entre tots –entre tots–, entre tots els grups parlamentaris, i també parlar-ho amb aquells que els correspon, en aquest moment, per les seves competències. I per això jo m'he adreçat, tal com, a més, se'ns demanava, a la delegada del Govern, i, a més a més, tot i que no se'ns demanava per part del Parlament, m'he adreçat al Ministeri d'Interior. Estem parlant d'una competència, en aquest sentit, estatal.

Hi han dues normes que són importants: el Codi penal i la Llei d'estrangeria. Vostè ho sap perfectament. També hem de repensar si aquestes lleis són les oportunes o si s'haurien de modificar.

En qualsevol cas, nosaltres estem disposats a repensar-ho de dalt a baix, amb les conseqüències que siguin. Pot ser una conseqüència modificar la llei d'estrangeria? Ho podria ser. Podria ser una conseqüència la de modificar el Codi penal, la Llei del Codi penal? Ho podria ser. I, fins i tot, podria haver-hi una altra conseqüència, que és tancar el CIE? Hi podria ser. Però les coses es fan després de pensar-ho i de parlar amb totes les parts, amb aquells que tenen competències i amb aquells que, tot i no tenir-ne, tenim el deure de vetllar per tots els ciutadans i ciutadanes que hi han a la terra catalana, amb independència del seu origen i amb independència de la seva nacionalitat.

En qualsevol cas, els drets humans estan per sobre de la seguretat.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la gestió de la crisi sanitària.

Pregunta

al Govern sobre la gestió de la crisi sanitària (tram. 310-00383/10)

La formula la il·lustre senyora Carme Pérez, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carme Pérez Martínez

Bon dia, presidenta. Conseller Ruiz, en primer lloc, tant en nom propi com del meu grup parlamentari, vull manifestar el nostre reconeixement a tots els professionals de la sanitat que, com hem vist recentment, arran del brot de l'Ebola, estan arriscant constantment la seva vida en benefici dels altres. I, molt especialment, mostrar i declarar la nostra solidaritat respecte a la treballadora i la seva família, que ha estat infectada

i que està patint les greus conseqüències d'una cadena d'errors que en el seu moment esperem que els organismes competents depurin.

I també volem manifestar, en nom del nostre grup parlamentari, el nostre rebuig i la nostra total condemna a les inapropiades declaracions fetes pel conseller de Sanitat de Madrid, que estic absolutament convençuda que el nostre conseller, el senyor Ruiz, ni pensa ni comparteix.

I, per això, conseller, li vull demanar que ens informi, arran de la reunió que va tindre amb la ministra en el consell interterritorial, quines són les actuacions i les accions que la ministra va posar en marxa i que es van acordar en el si d'aquesta reunió, atès que estem davant d'una situació que requereix una coordinació de totes les comunitats, perquè es tracta d'un problema no només nacional, sinó supranacional, i que, a més, com els experts saben i manifesten reiteradament, amb poc èxit, el problema s'ha de tractar en el seu origen.

I també li demano, conseller, a fi de tranquil·litzar els nostres ciutadans, que ens informi de quines són les mesures que s'han pres en els nostres centres; si els nostres centres i si els nostres professionals disposen dels equips adequats, si tenim uns protocols actualitzats i si el *training* i la formació dels nostres professionals està en situació de fer-hi front si, per desgràcia, tenim la incidència d'un cas com aquest.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Diputada Pérez, com vostè diu, jo també penso, en primer lloc, que hem de fer un agraïment molt especial a aquella gent que està molt propera a l'Ebola, no solament aquí, sinó especialment en el lloc on està el problema, que és Centreafrica; la nostra solidaritat amb la Teresa Romero, perquè, al final, és una persona que ha posat en molt altíssim risc la seva vida per tal de servir als altres. I, com pot vostè comprendre, determinades declaracions no són massa afortunades. Crec que el conseller de Madrid s'ha disculpat per escrit, però les declaracions ja estan fetes.

Dit això, nosaltres, com vaig explicar en la meua compareixença a la Comissió de Salut respecte a l'Ebola, en què van participar el màxim responsable de la unitat del Clínic de referència i el director de Salut Pública, nosaltres el que volem enviar és un missatge fonamental de tranquil·lització i seguretat a Catalunya, tot i que el risc zero, com sap vostè molt bé, no existeix, però sí que podem tenir la seguretat i la tranquil·lització que estem preparats.

I allà vaig enunciar una sèrie de mesures, que s'estan desenvolupant, que tenen tres grans eixos. Un: com sap molt bé, és un virus d'importació; per tant, alerta permanent a les fronteres. Segon, mesures de control, en el cas que es produeixi una entrada. I mesures

de detecció, si el sistema sanitari veu un pacient que reuneixi els criteris epidemiològics de ser tributari de l'Ebola. I, després, i últimament, i molt important, tal com vaig dir a la comissió, les mesures de protecció dels professionals que actuaran en el cas que es produeixi, que espero que no, un supòsit d'un pacient o una pacient infectada d'Ebola.

El conjunt de mesures les vaig detallar a la Comissió de Salut. I, en tot cas, vull reiterar el missatge de tranquil·lització, seguretat, malgrat insistir que el risc zero no existeix.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, conseller. Jo havia sentit les seves manifestacions a la Comissió de Salut, però creia que era important que vostè les manifestés en el Ple, perquè tots els ciutadans de Catalunya tinguin aquesta informació i tinguin una certa tranquil·lització.

Jo, conseller, penso, i el nostre grup parlamentari també ho pensa, que els ciutadans han de sentir-se orgullosos i que han de tindre confiança amb els organismes reguladors, amb els gestors, i que han de recuperar el respecte respecte a aquestes institucions, i per això jo li demano, conseller, que, pel mitjà que vostè cregui més oportú, sigui en el Consell Interterritorial o directament amb el Govern de l'Estat o directament amb el Govern de la Comunitat Autònoma de Madrid, sol·liciti que es depurin les responsabilitats polítiques oportunes.

Jo penso que, a hores d'ara, malgrat la disculpa del conseller, alguna decisió política s'ha de tenir perquè una persona que fa aquestes manifestacions, en el meu criteri i en el del meu grup, no pot representar els poders públics de qualsevol lloc de l'Estat.

Per això, conseller, jo li demano que, de forma fefaent, vostè intenti transmetre –jo crec que és l'opinió de tot el Parlament i de totes les persones honestes de Catalunya– que ha d'haver-hi alguna responsabilitat política respecte a aquesta gestió i respecte a aquestes manifestacions amb independència de la responsabilitat que en el seu moment els organismes judicials...

La presidenta

Senyora diputada...

Carme Pérez Martínez

...competents determinin.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Sí. Gràcies, presidenta. Diputada, tal com vostè planteja, jo vaig fer la meua manifestació en aquest sentit al Consejo Interterritorial amb una certa dificultat d'admissió, però al final es va admetre que amb un comunicat col·lectiu de tots els consellers es plantegés la necessitat d'un *audit* operatiu, que es el que es fa en aquests casos, per veure per què s'ha produït aquesta infecció de la Teresa Romero que només por ser per dues raons: o perquè s'ha comès un error humà i hi ha un problema amb l'equipament o perquè el protocol és inadequat, eh? Per tant, a partir d'aquí, que es prenguin les decisions que toqui prendre en funció d'aquest *audit* òbviament independent.

I, en segon lloc, molt important, abordar el problema estructural de l'Ebola a Centre Àfrica, que és el problema. No podem estar eternament de sentinelles esperant si un Ebola entre a Europa.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les actuacions previstes per defensar el tancament del projecte Castor i els interessos dels consumidors.

Pregunta

al Govern sobre les actuacions previstes per a defensar el tancament del projecte Castor i els interessos dels consumidors (tram. 310-00376/10)

La formula l'il·lustre senyor Josep Lluís Salvadó, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Conseller, ara fa un any, davant dels terratrèmols que patíem a les Terres de l'Ebre i al Maestrat, provocats pel Castor, vam demanar al Govern català que actués amb contundència per a protegir els interessos del territori i els consumidors. Avui ho tornem a fer amb molta més insistència.

El Reial decret llei aprovat pel Govern espanyol fa dotze dies materialitza tots els temors que avançàvem ara fa un any. El Govern de l'Estat decideix hibernar; decideix, per tant, no desmantellar el Castor, tot i que el mateix Institut Geològic Nacional, organisme que depèn del Ministeri de Foment, va concloure que havia estat el causant directe de tota l'activitat sísmica provocada.

El Govern espanyol deixa, per tant, la porta oberta tant al desmantellament del magatzem, com també a la integració de les instal·lacions en una nova concessió d'explotació del magatzem. Mos sembla increïble que el Govern espanyol deixi les portes obertes a reactivar unes instal·lacions que han provocat 520 terratrèmols.

I la segona part de l'escàndol del Reial decret és la indemnització de 1.350 milions als causants d'este nyap. S'indemnitza una empresa que, en una actuació clarament negligent, ha provocat un dels desastres tècnics

més escandalosos de l'Europa Occidental. L'escàndol s'aguditza quan l'Estat decreta pagar la indemnització a ACS en trenta-cinc dies hàbils, com mos temíem, a costelles dels ciutadans.

Des del primer moment de la tramitació d'este projecte hem vist com l'interès econòmic d'ACS passava per sobre de qualsevol altra consideració. Una concessió sense concurrència d'un projecte que no té cap sentit econòmic, concebut en plena bombolla immobiliària i on les demandes de gas que justificaven el projecte cada any estan més lluny de la realitat. Un projecte amb una tramitació absolutament irregular, sense els estudis geològics i sísmics pertinents, amb una fragmentació administrativa dels projectes per tal d'esquivar la tramitació ambiental que li corresponia a l'expedient i tot sense arriscar ni un euro per part de l'empresa, amb finançament europeu per a la totalitat de la inversió, amb un blindatge econòmic del negoci, i, finalment, amb una indemnització de traca i mocador. A l'economia del Bernabéu, Florentino sempre guanya. Los plats trencats no els pot pagar la ciutadania amb recàrrec sobre les factures energètiques. Algú ha d'assumir la responsabilitat i els costos: o bé el Govern espanyol o bé l'empresa.

Conseller, esperem molta contundència en les accions judicials que ha anunciat. Sap que té el suport i, fins i tot, l'exigència tant del territori com dels ciutadans, com també d'una àmplia majoria d'esta cambra parlamentària.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat, hi coincidim plenament. Ja en el seu moment..., vostè ara parlava de portes obertes a la continuïtat del projecte, i li hem de dir que el Govern, en sentit contrari, té les portes tancades a la transparència i a la informació, perquè no ha donat cap informació transparent de tot aquest expedient.

Recordo que ja en el seu moment quan l'aleshores Govern tripartit va exigir al Govern central –aleshores, Govern socialista, que va ser qui va impulsar aquesta decisió– que es fessin els pertinents estudis sísmics, tot sembla indicar que tampoc formaven part de l'expedient, com altres mancances que després poden haver estat algunes de les causes o motivacions que ha portat aquesta situació i aquest, de nou, desgavell, no?

En tot cas, des del primer moment, quan es van produir els terratrèmols, vostè ho sap, i els ciutadans també, que el Govern no només va activar el Sismicat, sinó que també va exigir la informació disponible i va exigir que s'aturessin les operacions, sempre amb el criteri que no es podien posar en marxa aquestes instal·lacions sense totes les garanties, que s'havien d'aclarir responsabilitats i que en cap cas s'havia d'acceptar

que el dipòsit, si s'hagués de tancar, els seus costos i les seves indemnitzacions anessin o a càrrec dels consumidors, via tarifa, o a càrrec dels ciutadans, via pressupostos.

En aquest sentit, després d'assabentar-nos que el Govern central, també d'una manera opaca, ordena el cessament de l'activitat i fa un reconeixement de drets econòmics a favor de l'empresa promotora i concessionària d'aquest projecte Castor per import de 1.350 milions d'euros, varem aprovar, precisament la setmana passada, un acord amb diferents mesures de rebuig amb relació a aquest real decret i a aquesta iniciativa del Govern central: impulsar totes les actuacions jurídiques en defensa dels interessos dels consumidors i dels diferents sectors econòmics; declarar l'oposició que aquests costos relacionats amb l'extinció de la concessió recaiguin o s'imputin als usuaris o als pressupostos públics. Impulsarem accions necessàries per tal que el Govern central faci públics els estudis i informes encarregats recopilats sobre la fallida del projecte, la suposada negligència, que encara no s'ha analitzat, i que es pugui arribar al final de tota aquesta informació.

També impulsarem mesures per avaluar l'impacte que ha pogut tenir sobre les famílies, les empreses, que tindran, en definitiva, també, les seves repercussions en el territori, en aquest cas, a les Terres de l'Ebre, per estudiar la viabilitat de reclamar també danys i perjudicis. I, al mateix temps, traslladarem tot aquest expedient i aquestes iniciatives a la Comissió Europea perquè es pronunciï sobre si la solució adoptada pel Govern central s'ajusta al dret comunitari.

En aquests moments, els serveis jurídics del departament ja estan treballant en tot aquest front d'iniciatives.

La presidenta

Senyor Salvadó, li queden vuit segons. No cal? (*Pausa.*) Molt bé.

Pregunta

al Govern sobre la pobresa energètica (tram. 310-00377/10)

La pregunta següent és sobre la pobresa energètica. La formula l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, el mateix dia, exactament el mateix dia que el Govern de l'Estat espanyol presentava recurs contra la Llei de consultes i el decret de convocatòria, varem tenir coneixement que també n'havia presentat sobre el decret de pobresa energètica que havia aprovat aquesta cambra parlamentària.

Es tracta d'una autèntica vergonya que s'incrementa quan resulta que tenim coneixement de quins han estat els motius per aquesta decisió. Motiu número u: que això genera discriminació amb els ciutadans de la resta de territoris de l'Estat espanyol, la qual cosa vol

dir rebaixar drets per baix; i, la segona cosa, encara més greu, que resulta que això lesiona els ingressos de les companyies elèctriques.

Si tenim en compte que resulta que, des de l'any 2008 fins al 2012 –per tant, època de recessió–, aquestes companyies han tingut una mitjana de beneficis de 3.849 milions d'euros, i que, a més a més, han augmentat el rebut de la llum a tots plegats amb un 48 per cent, es tracta d'un autèntic escàndol.

Un escàndol que posa en evidència dues coses, com a mínim. La primera és que la democràcia de l'Estat espanyol és una democràcia teledirigida, en la qual les decisions no es prenen al lloc allà on s'haurien de prendre, sinó amb comandament i distància: quan s'ha de modificar la Constitució? Des de Brusselles. Quan s'han de modificar les concessions? Des de la llotja del Bernabéu. Quan s'han de modificar les condicions del sector energètic? Doncs, des del Passeig de la Castellana, 141, que és la seu de la patronal del sector elèctric. Aquesta és la primera conclusió.

La segona conclusió és que resulta que hem descobert o ens fan descobrir que drets socials i drets nacionals són la primera volta, perquè aquests que ens priven dels drets nacionals, també ens priven dels drets socials.

Més enllà d'això, volem saber el Govern de quina forma reaccionarà a això i de quina forma també implementarà allò que varem recordar en aquesta cambra parlamentària en el Ple monogràfic de pobresa.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat. Coincideixo..., bé, més enllà de la doble referència futbolística, que tant vostè com el seu company han fet a la llotja del Bernabéu, deixi'm que, des d'aquesta perspectiva de la nostra economia i la nostra cohesió social, li digui que tenim la sensació, i ja no només la sensació, sinó la constatació, que el Govern de l'Estat una vegada més ni fa, ni deixa fer. Perquè no és només que hagi impulsat aquest..., d'alguna manera aquest recurs d'inconstitucionalitat contra el decret llei de pobresa energètica que va aprovar el Govern de Catalunya i que es va ratificar aquí, al Parlament, sinó que també, d'altra banda, resulta que no ha transposat dues directives europees –dues directives europees– que, en aquest sentit, obliguen els estats membres a definir el concepte de client vulnerable i que prohibeixen la desconnexió d'aquests clients en períodes crítics. L'Estat no només actua en contra de la nostra iniciativa, sinó que, a més, no atén les obligacions que a Europa també li demanen.

En aquest sentit, vostè sap que, ja, des de fa uns mesos hem acordat, també impulsat pel Parlament i per acords del Govern, la creació de la Taula sobre la pobresa energètica, adscrita, en aquest cas, al Departament d'Empresa i Ocupació, que hem anat avançant

amb la definició, nosaltres sí, de persona amb vulnerabilitat energètica, hem establert els mínims vitals de proveïment energètic a garantir, hem valorat diferents models de tarifes socials i mecanismes per a la seva sostenibilitat, així com també criteris d'avaluació d'aquests conceptes per part dels nostres ciutadans.

En qualsevol dels casos és evident que defensarem aquest decret llei i combatrem aquest recurs d'inconstitucionalitat, perquè és, d'alguna manera, no només un atac jurídic a la iniciativa del Parlament i del Govern, sinó, sobretot, a la cohesió social i a la defensa dels nostres ciutadans, en aquest cas, més vulnerables.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor diputat.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Més enllà de saber si el Govern combatrà aquest recurs, el que volem saber també és si el Govern complirà allò que va acordar aquesta cambra parlamentària. Perquè els acords estan per complir-se, i, quan nosaltres segellem acords amb el Govern, el que volem és que el Govern els compleixi.

Per tant, voldríem saber allò que especificava aquell punt d'aquell ple en el qual es deien dues coses. Primera, que el Govern tenia tres mesos per avaluar el decret. I, segona, que tenia fins al 30 de setembre per fer un nou decret a partir de tres bases: primera, simplificació dels tràmits; segona, ampliació de la treva a tot l'any, i, tercera, ajuts directes a la gent que no pogués fer front a la factura elèctrica. Volem saber, en definitiva, si el Govern està complint els terminis i de quina forma ens situarem en el proper període hivernal per tal de protegir els sectors vulnerables.

Ho repeteixo, no només ens interessa saber de quina forma reaccionarà el Govern espanyol, sinó de quina forma el nostre Govern compleix allò que acorda aquesta cambra parlamentària.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Per descomptat, i li vull recordar, senyor diputat, que fins i tot abans que el Parlament ens impulsés aquest mandat, ja el Govern havia pres determinacions i accions amb relació a la pobresa energètica.

Com li he dit, la Taula de pobresa energètica s'ha reunit ja quatre vegades, ha articulat diferents mesures de definició, i, en aquests moments, la darrera que ens falta i que és la que permetrà, en definitiva, prendre les determinacions necessàries, és valorar de quina manera trobem els mecanismes de finançament, que s'hauran de nodrir a través de fons públics de la Generalitat; dels ajuntaments, que ja estan fent ajudes d'emergència a molts d'aquests ciutadans; de les mateixes empreses, a qui plantejarem, òbviament, que

també financin aquest fons, i que també puguem provar alguna mesura, perquè, fins i tot, d'una manera voluntària, doncs, els usuaris que vulguin contribuir a aquest fons o a altres entitats, hi puguin participar.

I, per cert, també presentarem en la reforma fiscal que està estudiant el Govern espanyol...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...la possibilitat que l'IVA que grava... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre el servei ferroviari a les Terres de l'Ebre.

Pregunta

al Govern sobre el servei ferroviari a les Terres de l'Ebre (tram. 310-00374/10)

La formula la il·lustre senyora Núria Ventura, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. És coneixedor, conseller Vila, dels problemes dels serveis ferroviaris a les Terres de l'Ebre. Infraestructures velles i obsoletes, estacions i vies, sobretot, temps de trajectes excessius, retards constants, freqüències que no s'adapten en molts casos a les necessitats del territori, preus abusius i combois del segle passat sense cap tipus de comoditat i confort per als usuaris fan que els trajectes de la línia R16 –Ulldecona, l'Aldea, Tortosa a Tarragona, Barcelona– i la R15 –Barcelona, Tarragona, Reus, Móra, Riba-roja– siguin una autèntica vergonya i els viatges, en un sentit o un altre, un autèntic calvari.

La situació no és nova, ve de lluny, és cert; però la realitat és que aquest estiu s'ha agreujat de manera notable, sobretot pel que fa a incidències i retards, tal com denuncien reiteradament els usuaris, i també la plataforma «Trens dignes». Fins i tot, el col·lectiu Jòvens de les Terres de l'Ebre han comptat els retards anunciats via Twitter oficial de les dos línies durant el mes de setembre: a l'R15, 1.380 minuts en un mes, 2.140 minuts a l'R16. Flix-Barcelona pot costar fàcilment més de tres hores; fa quinze dies, Ulldecona-Barcelona, sis hores.

Quina és la causa real d'aquest empitjorament del servei i què pensa fer la Generalitat, en l'àmbit de les seves competències, per solucionar la situació?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, el Govern no només coneix sinó que a més a més lamenta i reprova absolutament el mal servei que en aquests moments s'està prestant a les Terres de l'Ebre, en la seva connexió amb la ciutat de Tarragona i amb la ciutat de Barcelona.

Els problemes de fons són dos. Un, l'incompliment sistemàtic en les actuacions que havien de fer possible el desdoblament Vandellòs-Tarragona. Enguany torna a haver-hi, en la previsió del pressupost per al 2015, una partida important, de 138 milions d'euros. Veu-rem si finalment, eh?, doncs, es remata aquesta actuació i a partir del 2016 podem posar en funcionament aquest servei. Sense aquesta reforma estructural, evidentment, tot el que fem, doncs, serà insuficient, serà inadequat.

Hi ha un segon problema de fons, i és la profunda equivocació en la prioritització de les inversions que fa el Govern d'Espanya. I estem cansats de reiterar que en temps de recessió econòmica, com van fer a França i com han fet països del nostre entorn més immediat, el continu entossudiment en la inversió en alta velocitat espanyola és un error. I hem d'invertir i hem de prioritzar allà on hi ha una relació d'inversió cost/benefici més òptima. És evident que les comarques de l'Ebre, en aquest sentit, en surten clarament perjudicades.

En el segon torn li detallaré, amb tot, què hem fet des del Govern de Catalunya per corregir aquesta situació.

La presidenta

Té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Núria Ventura Brusca

Sí, gràcies, presidenta. Conseller, no pretenem, evidentment, que solucioni vostè els problemes que són responsabilitat del Govern de Madrid. Ens posem a la seva disposició per a pressionar perquè els solucionen. En tot cas, sí que li demanen a vostè que hi posi solució en l'àmbit de les seves competències, com poden ser freqüències, tarifes i combois.

Li asseguro que esperem poder vore algun dia tots aquests anuncis, que darrerament ens hi tenen acostumats, fets realitat. Ara fa tot just un any, per exemple, ens anunciaven que durant el primer semestre del 2014 els trens de la sèrie 470 serien substituïts per altres de més moderns. I, sí, es van canviar un parell de combois el primer dia, però ara sembla que la resta, quan han desaparegut les càmeres, continua igual. Es van comprometre en comissió, aquí mateix al Parlament, a estudiar diverses mesures per a la reducció dels temps dels trajectes, i tampoc no en sabem res. I ara ens anuncien –i esperem que siga realitat a partir del gener– la integració tarifària.

Li demanem, conseller, mesures contundents i actuacions immediates per a acabar d'una vegada per totes amb aquest greuge que patim a les Terres de l'Ebre.

Realment no ens calen més anuncis, sinó que el que necessitem són solucions immediates.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Bé, ja li he admès que estem molt disgustats amb el servei ferroviari que es presta. Una altra cosa és que, en l'exercici de les nostres competències, el Govern de Catalunya hem intentat corregir i millorar clarament el servei de transport públic que es presta als ciutadans de les Terres de l'Ebre.

En aquest sentit, nova línia de bus exprés entre Tortosa i les Cases d'Alcanar; crec que la valoració de 8 sobre 10 dels ciutadans confirma que anem bé, es va incorporar a partir de l'1 d'octubre. També nou abonament multiviatge i multipersona, una novetat molt valorada pels ciutadans. Estem a punt d'inaugurar una nova estació d'autobusos a Amposta, l'única, juntament amb Torroella - l'Estartit, que s'haurà fet a tot Catalunya durant aquest any. A l'estiu va funcionar un nou servei de llançadora entre les Terres de l'Ebre i l'aeroport de Barcelona, molt valorat positivament per la ciutadania. I aquesta tardor també incrementem el servei de busos entre les Terres de l'Ebre, a través de la nostra companyia concessionària –en aquest sentit, Hife–, i Barcelona.

És a dir, en allò en què som competents no només hem actuat, sinó que jo diria que hem actuat molt més que fins i tot en la dècada en què hi havia diners i accés a crèdit per fer-ho per part dels governs que ho podien fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el deute amb els ens locals.

Pregunta

al Govern sobre el deute amb els ens locals (tram. 310-00375/10)

La formula la il·lustre Núria Parlon, del Grup Parlamentari Socialista.

Núria Parlon Gil

Sí, bon dia, presidenta; bon dia, vicepresidenta, consellers, conselleres, diputats i diputades. Els ajuntaments d'arreu de Catalunya ens trobem, tot just ara, amb l'obligació, com no pot ser d'una altra manera, de tancar els nostres pressupostos, fer-ho amb equilibri pressupostari i preparar el pressupost de l'any que ve per poder donar cobertura a les necessitats que tenen el conjunt de veïns i veïnes de les nostres ciutats.

No és la primera vegada que en aquest Parlament per part del nostre grup expressem la preocupació que tenim davant l'incompliment per part de la Generalitat de Catalunya davant del pagament dels deutes comp-

tables reconeguts. En donaré una dada: només a trenta-sis municipis de l'àrea metropolitana –trenta-sis–, inclosa la ciutat de Barcelona, sumem més de 154 milions d'euros de deute, del deute reconegut. Però el que més ens preocupa és què es farà amb aquell deute que encara no s'ha reconegut i que als ajuntaments ens pot generar greus problemes per poder tancar els nostres pressupostos amb equilibri pressupostari, d'acord amb el que marca la Sindicatura de Comptes. Perquè, això, el deute que no està reconegut no pot ser comptabilitzat com un ingrés, i, si no pot ser comptabilitzat com un ingrés, ens trobem que podem tancar els nostres pressupostos amb dèficit.

Per tant, vicepresidenta, li demano: quin full de ruta té previst per poder fer, per una banda, efectiu el total del deute reconegut als ajuntaments abans que acabi l'any?, i, en el cas que no sigui possible, quines mesures pensa emprendre, conjuntament amb la conselleria d'Economia, per no obligar-nos a molts ajuntaments a una situació d'insolvència financera?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, en primer lloc del que sí que vull deixar constància és que el Govern de la Generalitat ha estat i està sempre al costat dels ens locals; hi està sempre, i ho fa amb aquesta voluntat de poder complir, de poder fer front a les nostres obligacions.

Vostè és conscient que la Generalitat és la primera interessada a poder pagar ordenadament i puntualment les seves obligacions, però vostè també sap que vivim la paradoxa que, mentre l'economia del país lleument, lleument però surt de la crisi, la situació fiscal de la Generalitat segueix empitjorant. I segueix empitjorant –no cal que li ho repeteixi, ho hem dit reiterades vegades en aquesta cambra– per la insuficiència de recursos que arriben a través del Govern central, que és qui controla, com vostè sap, els impostos que paguen els catalans.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustríssima senyora diputada.

Núria Parlon Gil

Sí, de tota manera, estem en el Parlament de Catalunya i els ajuntaments hem de pagar els proveïdors a trenta dies, i, per tant, no els podem dir els problemes que té la Generalitat de Catalunya, en aquest cas, amb el Govern de l'Estat.

De tota manera, nosaltres, arribats a aquest punt, el que sí que li demanem és que facin efectiu, com a mí-

nim, el deute que tenen reconegut abans que s'acabi l'any. I en el cas que no puguin fer efectius aquests pagaments, pels motius que vostè esgrimia o per altres prioritats polítiques que tinguin, com a mínim que habilitin una partida pressupostària perquè es pugui reconèixer el deute pendent de cobrament, de tal manera que els nostres interventors i interventores no es vegin obligats a donar de baixa aquells ingressos que tenim previstos, perquè això portaria la majoria d'ajuntaments de Catalunya a una situació de dèficit que no és generada per la nostra gestió, ben al contrari, estem cobrint moltes de les necessitats...

La presidenta

Senyora diputada...

Núria Parlon Gil

...que tenen els ciutadans i les ciutadanes... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula l'honorable consellera de Governació.

La vicepresidenta del Govern

Sí, gràcies. Senyora diputada, jo al que feia referència és que tothom som conscients de la realitat que vivim; el Govern és el primer que n'és conscient, però la cambra també ho és. I en aquest sentit vostè sap que el Govern ha fet un esforç considerable respecte al deute amb els ens locals, i vostè sap ben bé la situació que ens vàrem trobar, i vostè sap, a més a més, que era una situació molt complicada, amb un dèficit molt elevat i amb uns incompliments continus per part de l'Estat; escolti, no ho hem de negar, la realitat és la que és. I, malgrat aquesta complicada conjuntura econòmica, el Govern ha intentat fer front a tota la despesa que venia demorada. I ho hem anat fent, i ho hem anat fent gradualment, i en l'actualitat ho seguim fent. I la nostra principal prioritat, i ho he dit reiterades vegades en aquesta cambra i ho ha dit també el conseller d'Economia, és pagar.

I en aquest sentit voldria destacar que hem fet, com deia, un gran esforç de pagament, hem disminuït en més de 150 milions el deute amb el món local des del gener del 2004, i en aquest sentit s'estan cercant diversos instruments que ens permetin, al més aviat possible, anar fent front a aquest deute que tenim contret amb el món local però que li recordo que també el Govern de l'Estat té i incompleix constantment amb la Generalitat de Catalunya.

La presidenta

Abans de seguir amb l'ordre del dia, permetin-me que doni la benvinguda a un nou diputat: l'il·lustríssim senyor Sergi Vilamala, del Grup Parlamentari Socialista, que substitueix el diputat Joan Ignasi Elena, i és alhora alcalde de les Masies de Voltregà. Benvingut.

(Aplaudiments.)

Iniciem les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la nova consulta del 9 de
novembre (tram. 317-00219/10)

La primera és sobre la situació política i social, i la formula el senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia, president. Falten escassos vint-i-cinc dies per a la consulta del 9 de novembre. El temps corre, hi ha un compte enrere, i la situació no podria ser pitjor, ara mateix. El pitjor de tot és que ho havíem advertit, vostè ho sabia, tothom ho sabia, que se suspendria la llei i es suspendria el decret. I quin pla B hi havia? Quin pla B tenia preparat? A quina situació ens ha portat?

L'autosuspensió de la consulta per part del Govern ha estat, al nostre entendre, un engany, a tothom: a aquesta cambra, a la gent que va fer confiança a la consulta popular i a la confiança que se li dipositava per dur a terme la consulta. Era previsible i estava previst que l'Estat impugnaria, que l'Estat prohibiria, que l'Estat suspendria.

«Fem-ho bé», que era el discurs que feia vostè –«fem-ho bé», i on estem ara? Com està ara organitzada la consulta? Què queda de la consulta popular? Per què ha jugat i ha posat en risc la consulta, l'únic mandat democràtic digne que tenia com a govern i com a president?

Ara hi ha una nova proposta de consulta. Ja li vam dir que per nosaltres tenia uns mínims acceptables democràtics, que la podríem acceptar si hi havia garanties que es compliria. Però com podem confiar que es complirà? Quins mecanismes tenim ara mateix per confiar que, si no va fer la primera, farà aquesta nova proposta?

Al nostre entendre hi ha hagut un excés de tacticisme per part del Govern i de més actors, i una manca de confiança evident en el compliment dels seus compromisos, en el compliment de la seva paraula. Sabia que el Tribunal Constitucional suspendria i va jugar i ha jugat amb tothom.

Com podem tenir ara la certesa que complirà aquesta nova consulta? Nosaltres no ens basem en dogmes de fe, sinó en compromisos transparents i en mecanismes de supervisió concrets.

Per cert, ha començat ja a organitzar-la, el Govern? Ha començat ja a desplegar la consulta? Ens ho pot avançar?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Arrufat, sí, el Govern ha començat, i vostè en té constància, perquè algunes de les coses que estem fent vostè les coneix, perquè les hem comentades en algunes reunions internes on vostès hi són. Per tant, aquelles coses que nosaltres hem de fer en aquest moment per anar endavant les estem fent.

I moltes més en farem. Perquè el compromís del Govern, quin és, i el meu personalment? Allò que sempre hem dit: que el dia 9 de novembre hi hagi locals oberts, urnes i paperetes. No és això, el que volien? No és això, el que volíem? No és això, el que vol la majoria del poble de Catalunya?

Ara, vostès diuen: «No es pot fer un dogma de fe.» Doncs, no el facin. No cal fer un dogma de fe; simplement es tracta d'ajudar que la gent vagi a votar.

La presidenta

Té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

De moment hem vist improvisació i paraules, però fets concrets encara no n'hem vist cap. Això, aquesta nova consulta, per què no la va proposar des del principi, quan va comunicar a tots els partits que autosuspensia la convocatòria, per la suspensió del Tribunal Constitucional?

Nosaltres no creiem en dogmes de fe; creiem en transparència, en compromís públic, en mecanismes de supervisió del desplegament d'aquesta nova consulta que vostè proposa. Tiri-la endavant, però no jugui una altra vegada, no la utilitzi com a element ni de xantatge electoral, ni de xantatge polític, ni de promesa falsa, ni per preparar unes noves eleccions. Aparti tacticismes propis i aliens. Si es creu la consulta, no demanem res a canvi...

La presidenta

Senyor diputat...

Quim Arrufat Ibáñez

...i retorni a la consulta el recolzament majoritari... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Bé, senyor Arrufat, jo reitero el mateix. Vostè diu: «Ho podien haver dit des del principi.» Doncs, miri, des del principi podia haver parlat jo també que finalment la consulta definitiva s'havia de fer amb unes eleccions tipus referèndum.

Oi que ho podia haver fet? I, en canvi, no ho he fet. Per què? Perquè es tractava de concentrar-se i es tracta de concentrar-se en el 9 de novembre, i per això no he fet altres coses, i per això també m'he mossegat la llengua durant molt temps. I ara de què es tracta? Ara es tracta de concentrar-se en el 9 de novembre.

I vostè independentment dels seus dogmes de fe, que m'imagino que, efectivament, no els té i no passa absolutament res perquè sigui així, doncs, crec que només ha de fer una cosa: no cal que en tingui cap, de dogma de fe. Ara, si vostès es troben amb els locals oberts, amb les urnes posades i les paperetes a punt el 9 de novembre, què faran? Val la pena aprofitar aquella data per a allò que volfem fer, que és l'exercici real, davant de tothom, del nostre dret a decidir? Val la pena o no, intentar-ho? Doncs, la manera que nosaltres proposem fer-ho és l'única possible, senyor Arrufat. I si vostès en tenen una altra que no coneixem, valdria la pena que la coneguéssim, que sigui possible, no només que sigui un discurs, sinó que sigui una realitat. Perquè el Govern el que farà és fer-ho possible.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la presentació dels pressupostos de la Generalitat per al 2015 i sobre la nova consulta del 9 de novembre (tram. 317-00218/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, la veritat és que després de veure el que ha dit la CUP ara i el que li diuen els seus socis, ja li vaig dir jo fa poc a la tribuna que l'acusarien de traïr el poble de Catalunya, de traïr el pacte polític. Jo no perdre massa més temps perquè vostès s'estan retractant. Una consulta a la carta, en quinze dies –diu el conseller Homs que podran votar durant quinze dies, diverses vegades en els locals oberts–, bé, jo crec que no calen qualificatius. Vostès es descriuen a si mateixos com un govern poc seriós, un govern amb poc seny i un govern sense rumb.

Senyor Mas, sense cens electoral no hi han consultes. Senyor Mas, sense decrets de convocatòria no hi han consultes, sense llei no hi ha democràcia, sense garanties democràtiques els demòcrates no podem anar a votar. Senyor Mas, vostè sap que ha enganyat els independentistes de bona fe, que l'han cregut, i ens ha empenyat als que no som independentistes, que li diem fa temps que governi i abandoni l'estafa d'aquesta consulta.

Per tant, senyor Mas, jo li vull preguntar per una cosa molt concreta que em sembla bastant més important, perquè vostè ja és història, perquè el que vostè

ha governat i l'herència que deixa ja és evident. Senyor Mas, jo li pregunto una cosa molt concreta: el 10 d'octubre, segons la Llei de finances de la Generalitat i l'article 32, vostès haurien d'haver presentat com a últim dia els pressupostos, l'avantprojecte de pressupostos de la Generalitat al Parlament. I jo li pregunto: quan pensen presentar els pressupostos i amb quin suport pensen tirar-los endavant? Han parlat amb Esquerra en aquestes reunions de palaus en què vostès es reuneixen? Han parlat dels pressupostos i del pacte polític? Perquè l'educació, la sanitat, en definitiva la dependència, les infraestructures, tot això depèn dels pressupostos, no de les preguntes que es voten cada quinze dies ni de les consultes de costellada. Per tant, senyor Mas, li pregunto un fet concret: pensen portar els pressupostos? Quin dia? I amb quin suport pensen tirar-los endavant?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, deixi'm aclarir-li un parell de coses que deia al començament. De cens n'hi haurà; no digui que no n'hi haurà perquè n'hi haurà. Hi haurà un cens. Segurament vostè no hi serà, en aquest cens, perquè no voldrà anar-hi, però si hi vol anar –si hi vol anar, senyor Rivera–, vostè estarà en el cens. I com que està en contra de la independència de Catalunya i de gairebé tot, doncs, pot votar que no. M'agradaria veure'l allà aquell dia, inscrivint-se en el cens i amb plenes garanties, i vostè veurà com això funcionarà. I, a més a més, no digui que es farà al marge de la llei perquè tampoc serà veritat. Es farà d'acord amb els marcs legals que la Generalitat té al seu abast. Mal que li pesi, perquè suposo que vostè hauria volgut veure un altre tipus d'espectacle, però es farà d'aquesta manera, és a dir, de manera seriosa.

I respecte al pressupost, doncs, el pressupost vostè sap perfectament que el que cal és que s'aprovi abans de final d'any perquè entri en vigor l'any que ve. I normalment els pressupostos, en el Parlament de Catalunya, normalment entren a principis de novembre, es fan les esmenes a la totalitat i després, superades les esmenes a la totalitat, s'aproven definitivament, gairebé sempre, la segona quinzena de desembre perquè entrin en vigor, quan es pot, l'1 de gener. I els anys que no ha pogut ser hi ha hagut pròrroga pressupostària, que també és legal. Que no vol dir que jo aposti per això, sinó que aposto per la primera fórmula.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Senyor Mas, els demòcrates participem en eleccions democràtiques, no anem a votar a la seu de Conver-

gència i amb el fedatari públic –suposo que serà la senyora Forcadell– i portant d'observador internacional Putin, no?, suposo. Senyor Mas, una mica de seriositat. L'espectacle l'està donant vostè. No ens titlli els altres de donar espectacle. L'espectacle l'està donant vostè sol amb aquestes reunions i amb aquestes disputes que tenen.

Jo li he preguntat una cosa concreta: ha parlat amb Esquerra Republicana, el seus soci de govern, per aprovar els pressupostos, sí o no? La pregunta és molt clara i aquesta és aquí, en seu parlamentària, no amb pape-retes: sí o no? Té el suport d'Esquerra Republicana per tirar endavant la legislatura, sí o no?

I després, senyor Mas, no comenci vostè amb un altre frau democràtic, que és no portar els pressupostos al Parlament. Acaba de dir vostè que té com a opció prorrogar els pressupostos, senyor Mas. Si vostè no té força per governar ni majoria per... (*Remor de veus.*) No es posin tan nerviosos, ara els toca a vostès. Si no té majoria, si el soci l'abandona, si vostè està en minoria i està sol, el que ha de fer és convocar eleccions i deixar que triem un govern estable, un govern amb majoria i un govern que governi per a tots els catalans i amb les mans netes.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, si el decret de convocatòria hagués estat vigent i no suspès pel Tribunal Constitucional, vostè hauria anat a votar? Oi que tampoc hi hauria anat? (*Pausa.*) Sí, home, si ja ho sabem, que vostè no volia anar a votar en aquest cas. Per tant, no ens faci discursos sobre garanties i no sé quantes històries perquè vostè el que no volia és que es votés en aquest país això. Ara bé, disculpi'm una cosa, s'ho pot trobar, un dia, que s'hagi de votar sobre això i que vostè hi hagi de participar i que hagi de fer la campanya del no. I jo faré el possible perquè vostè hagi de fer la campanya del no, perquè m'interessa més un país on vostè pugui fer la campanya del no que no pas un país on no es pugui votar.

I sobre les preguntes amb relació a Esquerra Republicana, doncs, miri, jo li puc contestar pel que a nosaltres ens pertoca. Nosaltres farem el possible perquè els pressupostos de l'any 2015 s'aprovin, i abans de final d'any. I les preguntes sobre les actituds dels altres, encara que sigui a porta tancada, els les fan als altres, però no a mi, que no els les puc contestar.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la proposta de la nova consulta del 9 de novembre i sobre la convocatòria d'unes eleccions anticipades (tram. 317-00220/10)

I la formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, hi ha una àmplia majoria que vol decidir el seu futur, de quina és la relació amb l'Estat, i amb aquest objectiu Convergència i Unió, Esquerra Republicana, CUP i Iniciativa Verds i Esquerra Unida vam acordar una data i una pregunta, una llei, es va desenvolupar un decret, amb garanties democràtiques, ni més ni menys, amb pluralisme, on poguessin contrastar les diferents opcions, convocada pels poders públics, que tingués efectes polítics a Catalunya i a la resta del món.

Vostè ens ha dit que no pot fer la consulta, que hi ha assetjament a l'Estat, i constatem que hi ha assetjament a l'Estat. I el que ens proposa és una altra cosa, un succedani, que deixa de tenir els requisits que havíem pactat, les condicions que havíem pactat. Fins ara el PP, Ciutadans deien: «La consulta no es fa en el marc de la llei.» Avui diuen: «Allò que volen fer està sense condicions democràtiques.» I aquest és el seu error. Vostè ha dit que la sortida són unes eleccions. La pregunta, president, és: quin sentit té cremar la consulta fent un procés sense garanties, que ni vostè li dóna validesa perquè la validesa serà el que vindrà després? Només té una lògica: preparar les seves eleccions. Si el que es vol és un procés participatiu a manera de mobilització i desafiament, per què afegir confusió i dir que això és la consulta?

Vostè diu: «Etic preocupat pel consens, per aquesta porcellana fina que es va esgerrant.» Nosaltres també, president, però és que té el martell a la mà –té el martell a la mà. President, tenim molt capital acumulat, molt, i correm un risc, que és perdre'l. Jo entenc el que fa vostè en la seva lògica: guanyar temps. Però no entenc el que fa vostè en una altra lògica: la defensa del dret a decidir. La seva estratègia és un error. Per això li demano que reconsideri la seva proposta i treballi per fer una consulta, d'aquí al 9-N o més enllà del 9-N, ben feta, amb participació, amb conseqüències jurídiques i polítiques, i útil per decidir el futur d'aquest país. I si creu que no pot refer el consens, si creu que no pot refer la unitat, convoqui eleccions, vostè amb els seus motius i nosaltres per intentar canviar-ho tot, també el seu Govern i les seves polítiques. Reconsideri la seva postura, refaci la unitat i, si no la pot refer, convoqui ja eleccions, sense més preàmbuls.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Vostè diu: «No hi haurà la consulta perquè vostè hi ha renunciat.» No és veritat. Precisament el que vaig explicar ahir, i vostès ho saben perfectament perquè n'hem estat uns quants dies parlant, és que la consulta hi serà. I es farà de l'única manera possible, senyor Herrera –de l'única manera possible–, perquè l'altra via era simplement no fer-la i, efectivament, renunciar-hi, i d'aquesta manera es pot fer. També vaig tenir l'honestedat de dir una cosa que suposo que vostès també entenen abans fins i tot de tot això, que és que ni amb el decret vigent es podia considerar aquesta la consulta definitiva. I vostè això ho ha dit moltes vegades, i no em digui que no. Vostè sabia perfectament que amb el decret plenament vigent aquesta no era la consulta definitiva, entre d'altres coses perquè els que volien dir que no, simplement no anant-hi, ja l'haurien desnaturalitzada, en aquest sentit. Per tant, la consulta definitiva, i està escrit des de fa un any i mig per part del Consell Assessor per a la Transició Nacional, on hi ha gent de màxima vàlua, per cert, en aquest sentit del que s'ha de fer des d'un punt de vista de les diferents opcions i també des del punt de vista de la legalitat i jurídic, allà està escrit perfectament com es pot fer una consulta definitiva si l'Estat al qual pertany en aquest moment et barra tots els passos que estàs intentant fer, que és el cas. I això, senyor Herrera, vostè ho sap perfectament. Una altra cosa és que ara vulgui semblar que no ho fa.

I voldria fer una referència a una cosa que realment em sembla un punt escandalós, que és això que jo vaig amb el martell. Vostès van fer una proposta aquests darrers dies que era convertir el 9 de novembre en una gran recollida de signatures per enviar a les institucions europees. És a dir, no fer la consulta i fer això altre. I què els vaig dir jo, que vaig amb el martell? Que sí. És a dir, el que va amb el martell els accepta una proposta com aquesta, a canvi que també es pugui fer la que el Govern promou, amb les millores que vostès hi vulguin introduir. El que va amb el martell accepta això i el que va –què?– amb els mocadors suaus de seda, que és vostè, és el que ho intenta en aquest moment enfonsar tot? En benefici de qui? D'alguns d'allà, que riuran molt. Però deixi'm dir-li una cosa: potser riurà més, potser riurà millor el que riurà al final.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'inici d'una nova etapa de reconciliació i diàleg amb el Govern d'Espanya (tram. 317-00224/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor Mas, vostè ha rectificat. Va dir que faria una consul-

ta amb marc de la convocatòria del decret que vostè havia signat no fa més de disset dies. Ha rectificat i ha suspès de manera immediata la campanya institucional i l'operativa de la convocatòria de la consulta del 9-N. Aquesta etapa, senyor Mas, s'ha acabat. Està vostè disposat a encetar una nova etapa de reconciliació, una nova etapa de diàleg seriós amb el Govern d'Espanya i acabar definitivament amb aquest procés independentista en el qual vostè ha fracassat?

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, sento molt decebre-la perquè jo no he rectificat. L'única rectificació que proposo i que he fet és que per fer la consulta no s'apliqui el decret. Aquesta és l'única rectificació, però la consulta va endavant. Si vostè es troba amb els col·legis oberts el dia 9 de novembre, amb les urnes i amb les paperetes, considerarà que hi ha una consulta o no? Si consideren que no és una consulta, no hi posin més pegues, ja està. Escolti'm, i aleshores vol dir que ho podem fer amb normalitat. Segurament s'hi afegiran d'altres, si no hi ha tantes pegues, a més a més. No passa re. Ara, veurem si aquesta serà la seva actitud a l'hora de la veritat –veurem si serà aquesta actitud.

I vostè diu «diàleg». Sempre, contínuament. El que passa, que el trobem a faltar. Aquest és el problema. A l'altre costat, de ganes de dialogar sobre el que vol la majoria de la població catalana, no n'hi ha. A l'altre costat hi ha ganes d'impedir-ho tot i sobretot d'aconterar una minoria de la població catalana. Però és la minoria, senyora Sánchez-Camacho. No parli en nom de molts quan són pocs.

La presidenta

Té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alicia Sánchez-Camacho.

Alicia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. La minoria deu ser vostè, que s'acaba de quedar sol, senyor president? Abans vostè argumentava, en aquesta cambra, que hi havia una majoria pro consulta: Iniciativa, Esquerra i la CUP. Nosaltres estem absolutament en contra del que plantejaven la CUP, Esquerra i Iniciativa; però haig de dir-li que les tres formacions polítiques, malgrat la nostra diversitat ideològica, han tingut coherència. I li ho acaben de demostrar ara. (*Remor de veus.*) Ells van apostar... Sí, sí, senyors de Convergència, vostès, no. La CUP els ho acaba de dir; els han enganyat de totes maneres. Iniciativa també els ha dit: «Això no és el que vam pactar i el que vam signar.» I Esquerra –benvingut, senyor Junqueras– ha descobert que vostè no és de fiar, que vostè ja sabia el que el Govern d'Espanya faria, que suspendria la consulta, i que vostè els ha enganyat perquè no ha impulsat

el 9-N com estava decidit i com estava aprovat en la convocatòria.

Aquesta és la realitat. Clar que ha rectificat, vostè; ha rectificat perquè ha signat un decret que ara no complirà. I ara està impulsant una consulta de fireta, un simulacre. Ara està impulsant una participació massiva de gent que vagi a dir el que vol sense cap mena de garantia democràtica, sense cens, sense llei. Que ho farà?, amb el programa informàtic d'Arenys de Munt? Amb quines garanties ho farà, això, vostè? Que hi aniran a votar, només?, els que vostès volen? Això creu que és la imatge que es mereixen els catalans, el poble de Catalunya, i a nivell internacional?

Senyor Mas, això ho està fent vostè perquè es veu obligat perquè no li diguin els seus mateixos que vostè ha traït el que va dir, que vostè està actuant com un botifler, que ha enganyat a tothom. I els catalans no ens mereixem això, ni els que no volen la consulta ni els que legítimament vostè ha impulsat perquè es fes aquesta consulta que vostè sabia des del primer moment que no es faria.

Vostè és el responsable de la frustració de molts separatistes, independentistes, que veuran que no es farà una consulta amb garanties. Jo li demano: faci una nova etapa, dialogui i rectifiqui, encara és l'hora i encara està a temps.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, tinc una sospita, que jo li vull..., vaja, la hi comento ja que vostè ha fet aquesta intervenció, no? Tinc la sospita que ara vostès fan el discurs que això és un simulacre de consulta perquè ara sí que no saben com aturar-ho. *(Remor de veus.)* Aquest és el problema, senyora Sánchez-Camacho. Ara, com que vostès saben que això no ho podran aturar... Abans estaven molt còmodes perquè sabien que, amb tot de cara, era perfectament possible aturar-ho, com han fet, i a més a més gairebé, diguem-ne, entre cometes, «manu militari».

Però ara no saben com aturar-ho. I com que no saben com aturar-ho, s'han posat nerviosos de veritat, perquè ara veuen una imatge possible, que és el 9 de novembre amb centenars de col·legis oberts en aquest país, amb moltes urnes i amb moltes paperetes. I això els desconcerta, els atabala i els empipa molt. I com que això serà d'aquesta manera, ara vostès han de fer veure que això no servirà per a res.

Doncs, saps si servirà? Servirà si allà hi ha la gent que hi ha d'haver i la gent posa les paperetes que s'han de posar, fins i tot algunes de les que poden complaure a vostès, que són les del no. *(Veus de fons.)* No, exacte, perquè vostè no hi aniran. Però, és clar, si resulta que això ja és legal..., perquè ara ja només és un simulacre, ara ja no passa res, no? En què quedem? Sí o no?

Doncs, el problema, senyora Sánchez-Camacho, és que vostès ara no saben on agafar-se per enfonsar-ho. I, per tant, han optat per l'única via que ja els queda –desesperada–, que és només la de la ridiculització. I m'agradaria que els altres estiguessin molt atents a aquesta estratègia del PP.

(Remor de veus.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el sentit del procés participatiu del 9 de novembre i sobre l'avançament de les eleccions al Parlament (tram. 317-00221/10)

I la formula l'il·lustre senyor Miquel Iceta, del Grup Parlamentari Socialista.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable senyor president, jo també voldria preguntar-li sobre el procés participatiu del 9 de novembre que ha de substituir la consulta del 9 de novembre, suspesa pel Tribunal Constitucional.

Si no el vaig entendre malament, vostè diu que la consulta no es podia fer per falta de garanties i es proposa substituir-la per un procés participatiu que encara té menys garanties democràtiques.

Per què ho fa? Quin és el sentit d'aquesta operació? Guanyar temps? No seria millor esperar a la resolució definitiva del Tribunal Constitucional? Què hi guanyem, amb aquest procés participatiu? Què serà diferent el dia després? Els catalans no hauran votat en la consulta que se'ls havia promès, que seguirà pendent.

Vostè mateix parla d'una consulta que anticipa la consulta definitiva, que seran unes eleccions plebiscitàries. Si vol convocar unes eleccions anticipades, per què no ho fa directament? I si no vol anticipar eleccions, per què no parlem del que cal fer en els propers dos anys?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, jo li vull aclarir una cosa. Jo si no aplico aquest decret és perquè aplicar el decret vol dir no fer la consulta, per una raó tan senzilla com aquesta, perquè, si no, aplicaria el decret. Vostè creu que jo tinc algun interès en un decret que he signat jo de no aplicar-lo? Només cal aplicar el sentit comú. Si una persona o un president signa un decret és perquè el vol aplicar.

Ara, si aplicar aquest decret et porta a no aconseguir l'objectiu i l'objectiu el pots aconseguir per una altra

via, per què no? És exactament el que estem fent: fer-ho possible. I tenir l'honestetat, ho he dit abans, com també hauríem hagut de tenir si el decret estigués vigent, de fer entendre que la consulta definitiva sobre el que volem preguntar s'haurà de fer d'una altra manera, que és, efectivament, en forma d'eleccions, que el dia que s'hagin de convocar, senyor Iceta, jo convocaré de manera ordinària i d'acord amb els marcs vigents, i els partits polítics seran els responsables de si aquelles eleccions seran o no el referèndum que tenim pendent.

I el 9 de novembre és un dia importantíssim per, precisament, orientar l'etapa definitiva que aquest país s'ha proposat de poder decidir. I a partir d'aquí, doncs, en podem parlar, i també amb vostès, perquè m'agradaria molt que en aquest plantejament vostès també hi fossin, perquè aquest Govern ha demostrat que quan té un carril clar el segueix.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyor president. Segueixo bastant confós, i em sembla que molts catalans també: el referèndum no era un referèndum, la consulta no és una consulta, el procés participatiu no és el procés participatiu i les eleccions no sabem què seran exactament.

Però, en fi, des del meu punt de vista, el 10 de novembre les coses estaran si fa no fa com abans del 9 de novembre. En el millor dels casos, moltíssima gent s'haurà mobilitzat, però no hi haurà l'efecte jurídic i polític d'una consulta legal; no estarem ni més a prop de la consulta que vol la ciutadania, ni tampoc estarem més a prop de resoldre el problema de l'encaix entre Catalunya i la resta d'Espanya.

Tot i que ja sabem l'escassa voluntat negociadora del Govern del Partit Popular, no creu que en comptes d'afavorir un procés de negociació, l'està fent inviable, amb decisions com aquesta?

President, li concreto més la pregunta. Creu vostè que aquest és el millor camí per negociar aquells vint-i-tres punts tan rellevants que vostè mateix va deixar sobre la taula del president Rajoy el passat 30 de juliol? Eren qüestions rellevants en els àmbits econòmic, d'infraestructures, social, d'administracions públiques, lingüístic i cultural, i d'altres.

Jo li demanaria, en nom dels catalans, que no trenqui tots els ponts de diàleg. Sabem que el diàleg és difícil amb qui no vol dialogar, però jo crec que ens hem de carregar de raons i no perdre'ns en confusions i trencar les fràgils unitats que van servir fins abans-d'ahir.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Iceta, quina seria una altra via més productiva per a aquestes negociacions que vostè diu? Quina n'agafem? De totes les que hem utilitzat històricament, quina triem? La de l'Estatut? Triem aquella? Triem la del «peix al cove»? Totes aquestes s'han utilitzat. Triem la de donar suports als governs espanyols, de diferent color, per poder parlar i negociar aquelles coses que, quan avancen durant uns mesos o durant uns anys, quan vénen les majories absolutes reculen immediatament? Triem aquesta? Senyor Iceta, és que les hem triades totes.

Vostè diu: «Carregar-se de raons.» Però si estem sobrecarregats de raons; ho hem intentat tot i amb tot-hom, i estem en el punt en què estem: pendants de la solució que aquest país necessita, per funcionar, per tenir l'estat del benestar que es mereix, per tenir l'economia que es mereix.

Per tant, escolti'm, estem seguint democràticament i pacíficament, i, per cert, legalment, els camins que tenim disponibles. I l'actitud sempre és de dos, i allà no n'hi ha, de bona actitud.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat
sobre la recuperació del consens
amb relació a la consulta del 9 de
novembre (tram. 317-00222/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. Tots sabem, i la senyora Sánchez-Camacho la que més, que el Govern espanyol ha fet tot el possible per impedir, conjuntament amb el PP i amb el PSOE, un referèndum a Catalunya. Tots sabem, i el senyor Miquel Iceta un dels que més de tots, que el PSOE i el Govern espanyol, o el Govern espanyol amb el suport del PSOE, han instrumentalitzat el Tribunal Constitucional per intentar suspendre la consulta prevista a Catalunya i que hauria generat un mandat democràtic inqüestionable.

Tots sabem –tots sabem, també–, i el president del Govern de Catalunya un dels que més, que abans d'acostar-se als límits legals, i la prova és que el Govern de Catalunya no ha rebut cap requeriment judicial concret per aturar cap aspecte concret de la Llei de consultes ni del decret, molt abans d'acostar-se a aquest límit, hi insisteixo, i al Govern de Catalunya especialment, el Govern s'ha aturat. S'ha aturat i ha introduït un escenari nou. Un escenari nou i no pactat, com s'ha fet evident. Un escenari nou i no pactat que ha trencat el consens. El Govern ha trencat el consens, ha trencat la unitat que hi havia hagut fins ara, perquè el dilluns

al matí, encara, hi havia unitat i consens entre la CUP, Esquerra Unida i Alternativa, Iniciativa, Convergència, Unió, Esquerra Republicana. I el dilluns al vespre el Govern havia trencat aquest consens, amb una proposta nova i no pactada. Recuperar el consens sembla molt senzill. Estem convençuts que és molt senzill. I sentint les intervencions de la CUP i d'Iniciativa - Esquerra Unida Alternativa, ens sembla encara més senzill. És tan senzill com recuperar la proposta de consens, la proposta unitària que hi havia fins el dilluns al matí i que el Govern va trencar –va trencar– amb una proposta nova i no pactada.

Per tant, Esquerra Republicana –i espero que això quedi ben clar i ho repetiré tantes vegades com calgui– ajudarà el Govern en l'escenari anterior i en l'escenari actual tant com puguem; Esquerra Republicana ajudarà el Govern tant com pugui. Però preguem al Govern que faci una reflexió i en les properes hores, en els propers dies, recuperi l'escenari de consens i d'unitat que teníem, que era l'escenari de la consulta tal com la teníem pactada.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, el consens sobre què era? Sobre una data, que és el que es va pactar al desembre del 2013. Efectivament, una data: 9 de novembre. Sobre què més era, el consens? Una pregunta. S'ha tocat la data? No. S'ha tocat la pregunta? No. Per tant, allò que estava consensuat es manté. L'única cosa que no es manté és el decret del Govern, que no estava pactat, perquè era del Govern, més que del Govern, era del president. Me'n faig responsable jo. Em volen atribuir totes les culpes de no poder aplicar el decret? Me les atribueixen.

Què els vaig dir l'altre dia en la reunió? Per poder fer la consulta, per poder-la fer possible, aquesta és l'única via que tenim, la que estem seguint. Vostès diuen que no, però nosaltres els diem que sí. I som els que estem fent funcionar l'Administració, en aquest sentit. La seva proposta porta, efectivament, a una cosa, que és a desobeir i no votar –la seva. I la nostra porta a votar el 9 de novembre i, per tant, a obeir el poble de català. I per mi és molt més important obeir el poble de Catalunya que qualsevol altra cosa. I aquest és el sentit del 9 de novembre.

I a partir d'aquí, vostès diuen: «S'ha de refer el consens.» Doncs, escolti'm, el consens jo estic disposat a refer-lo en qualsevol moment. Però no em facin pensar o dir que el consens passa per no poder votar el 9 de novembre, que és on ens portarà la seva insistència. Quin sentit té aquesta insistència, que moltes vegades és sobre el detall o sobre el matís, quan el que està en joc és votar o no el 9 de novembre, amb la pregunta feta, acordada, i a més a més en la mateixa data, que era la substància del nostre pacte, si no ho he entès malament? I això es manté íntegre. I mirin vostès els

discursos d'alguns altres, mirin-s'ho bé; el que intenten és, precisament, que a Catalunya no es pugui votar el 9 de novembre, i que si la gent finalment hi va, perquè no tenen més possibilitat d'anul·lar-ho i perquè s'ha trobat una via perquè no s'ho puguin carregar, que seria la via hàbil de poder-ho fer, aleshores el que faran és ridiculitzar-ho. Perquè no tindran més remei que fer això, perquè veuran la gent de Catalunya com va a les urnes a votar i com vota la pregunta que nosaltres varem acordar.

Jo només els demano una cosa: tinguem consciència de la realitat d'aquest moment; sapiguem el que ens hi estem jugant. Jo mateix reconec que aquesta no és la consulta definitiva, i ho dic jo. Si això no surt bé, és culpa del Govern i, si surt bé, és mèrit de tots, senyor Junqueras. Si surt malament, és culpa meua; si surt bé, és mèrit de tots, també seu. Agafi's a això.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la utilització de tots els marcs legals possibles per a fer la consulta del 9 de novembre i sobre els canvis entre la nova proposta de consulta i l'anterior (tram. 317-00223/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, després de les darreres eleccions, si nosaltres tenim un mandat clar i nítid del poble de Catalunya és que aquest pugui ser consultat sobre el futur polític del nostre país. Amb relació a això, aquest Parlament ha anat fent tots els passos possibles i, sobretot, subratllant la determinació per donar resposta a aquest mandat dels ciutadans. Hem anat fent tots els passos, i a cada pas que nosaltres fèiem l'Estat ha anat demostrant que faria el que calgués, i més, per impedir que la consulta es produeixi, violentant, si cal, la separació de poders o enviant cartes d'amenaques a funcionaris públics: tot el que calgués per silenciar la veu dels catalans sobre el seu futur polític.

Conscients que això seria així –que, per tant, no ens agafa de nou–, però també conscients de la determinació d'aquest Parlament per fer la consulta, totes les resolucions d'aquest Parlament amb relació a la consulta instaven el president i el Govern a utilitzar tots els marcs legals possibles per fer-la possible, perquè la gent pogués votar. Des de la declaració de sobirania fins a la darrera resolució del debat de política general, en totes es deia que s'utilitzessin *tots* els marcs legals possibles. I, a més, es deia –i en la darrera resolució del debat de política general també es va dir– que

es fes amb totes les garanties democràtiques possibles –i aquest «possibles» no el vàrem afegir nosaltres.

President, el poble de Catalunya ho ha dit ben alt i clar, que vol votar sobre el seu futur polític. I per això nosaltres –i no està sol– hi donem ple suport, que, complint amb el mandat d'aquest Parlament d'utilitzar els marcs legals vigents, es convoqui, en aquest mar de dificultats, els ciutadans de Catalunya a votar, com diu la resolució del Parlament de Catalunya, amb totes les garanties democràtiques possibles.

Per nosaltres no quedarà recompondre la unitat. Ni ahir ni avui, cap retret a ningú – ni ahir ni avui, cap retret a ningú–, tenim massa feina per al 9 de novembre. Però, com diu un proverbi xinès, hi han molts moments per debatre però només n'hi ha un per decidir. I el moment de decidir per fer possible allò que ens ha demanat el poble de Catalunya, que és la consulta, havia arribat aquest dilluns.

President, s'ha escrit i s'ha dit molt sobre com serà el 9 de novembre. Anem per feina, siguem pràctics: què canvia el 9 de novembre del que hi havia al decret a aquesta nova convocatòria que hi haurà?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Vostè, senyor Turull, feia referència a la resolució del Parlament de Catalunya d'aquest mes de setembre, després del debat de política general, que diu: «El Parlament de Catalunya insta el president de la Generalitat a convocar la consulta sobre el futur polític de Catalunya en els termes acordats anteriorment –pregunta i data– i d'acord amb *els marcs legals*», en plural.

Per tant, si un marc legal ens falla i no ens fa possible fer la consulta, els marcs legals, segons diu la resolució del Parlament, àmpliament votada, ens habiliten precisament per fer-ho d'una altra manera, sempre que no renunciem a l'objectiu, que és el que els agradaria a alguns; els encantaria que en aquest moment jo hagués triat una altra opció, que era dir: «Com que no hi ha consens polític, aquesta és l'excusa perfecta per no tenir tant enrenou ni tants problemes, etcètera, i per renunciar-hi.» Aquest era el tema. I, en lloc de triar aquesta via, que era perfectament possible, que és la que volia el PP i segurament la que volia Ciutadans –i no sé si també la volia el PSC o no, això no ho sé, segurament no; per tant, no ho dic–, doncs, hem triat la contrària. I la contrària és: d'acord amb la resolució del Parlament de Catalunya, àmpliament votada fa poques setmanes..., que diu, ho recordo, «d'acord amb *els marcs legals*», en plural, no només un. I ara estem sacralitzant un decret –un decret–, i ens oblidem d'una resolució del Parlament de Catalunya àmpliament votada fa molt poques setmanes.

I, a més a més, en aquesta altra resolució es va dir –i també està àmpliament votada– que s'havia de fer

la consulta i dur-se a terme amb totes les garanties democràtiques i de participació *possibles*. I això està votat àmpliament, tots ho hem votat, els que estàvem a favor de la consulta. I ara resulta que aquest és el gran problema, quan està votat per tots que això es podia fer d'aquesta manera.

I, evidentment, potser pot comprendre, senyor Turull, que el Govern de Catalunya no vol imposar un model. Per això hem tingut moltes de reunions per debatre si aquesta proposta era millorable. I ens hauria encantat, com deia abans el representant de la CUP, que s'hagués pogut millorar aquesta proposta amb l'aportació de tots, per fer possible què? Per fer possible que el 9 de novembre hi hagi collegis oberts, urnes posades i paperetes a punt.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la situació de compatibilitat d'una diputada.

Situació

de compatibilitat d'una diputada
(tram. 234-00025/10)

Prego al secretari tercer, l'il·lustre senyor Josep Rull, que procedeixi a la lectura del dictamen.

El secretari tercer

Gràcies, presidenta. «La Comissió de l'Estatut dels Diputats, en sessió tinguda el 7 d'octubre de 2014, ha acordat d'establir el dictamen següent.

»Després d'estudiar la legislació vigent a Catalunya en matèria d'incompatibilitats dels diputats del Parlament de Catalunya i d'examinar les dades declarades per la diputada Maria Assumpció Laïlla i Jou relatives a les activitats professionals, laborals o empresarials que exerceix i als càrrecs públics que ocupa, d'acord amb l'article 16.1.b del Reglament i la legislació aplicable, la comissió, en compliment del que disposa l'article 11.2 del Reglament, proposa al Ple la situació de compatibilitat de la diputada Maria Assumpció Laïlla i Jou.»

La presidenta

Es pot considerar aprovat aquest dictamen per assentiment? (*Pausa.*)

Doncs, queda aprovat el dictamen.

Projectes de pressupostos

acumulats del Parlament de Catalunya,
del Síndic de Greuges, de la Sindicatura
de Comptes i del Consell de Garanties
Estatutàries per al 2015 (tram. 230-
00004/10 i 230-00005/10)

I passem al punt 3 de l'ordre del dia, que és el projecte de pressupost del Parlament de Catalunya per al 2015. Per acord de la Mesa Ampliada, aquest punt serà subs-

tanciat conjuntament amb el punt número 4, relatiu als pressupostos del Síndic de Greuges, de la Sindicatura de Comptes i del Consell de Garanties Estatutàries per al 2015. Així mateix, en farà la presentació el vicepresident segon, l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

El vicepresident segon

Bon dia, presidenta. Presento la proposta de pressupost per al 2015 del Parlament de Catalunya i, després, dels òrgans estatutaris –el Consell de Garanties Estatutàries, la Sindicatura de Comptes i la sindicatura de Greuges–, en nom de la Mesa i de la Mesa Ampliada, que va aprovar per majoria passar-ho al Ple del Parlament i, per tant, donar compliment a aquest tràmit.

El pressupost d'enguany del Parlament pujarà..., però, de l'any que ve, del 2015, 51.944.000 euros, que vol dir 983.000 euros més que l'any passat. Suposa un 1,93 per cent més de percentatge respecte al pressupost que estem executant aquest 2014.

A nivell de desglossament de les partides d'aquest pressupost, el capítol I augmenta un 4,79 per cent, bàsicament per la incorporació de la paga dels funcionaris, tal com ja va anunciar també en el seu moment el conseller Andreu Mas-Colell; el capítol II puja un 0,96 per cent; el capítol IV es manté en la mateixa quantitat que aquest any, 15.958.000 euros, i el capítol VI té una davallada del 22 per cent i passa del milió 210.000 euros del 2014 a 942.000 euros d'aquest 2015.

Si anem al detall d'aquest pressupost, bàsicament les partides, doncs, que més s'han de concretar... Saben que nosaltres vam fer un pla d'austeritat el 2011 com a parlament, el gener del 2011, que s'ha anat executant fil per randa. I concretament, pel que al capítol I, hem passat d'una plantilla de 257 treballadors a una plantilla de 231, complint l'objectiu que ens vam marcar aquell 2011. Això ha suposat, evidentment, doncs, aquesta rebaixa de 26 treballadors, sense que hi hagi hagut greuge respecte als serveis que presta aquest Parlament ni tampoc s'ha fet contra la mateixa plantilla, sinó amb acord amb el consell de personal.

Respecte al capítol II, hem tingut, respecte a l'any 2010, una rebaixa de 14.812.000 euros a 9.654.000; per tant, una rebaixa molt important. Després desglossaré quins n'han estat els principals capítols, però, per fer esment de dos de prou significatius, les despeses de protocol han passat de 195.000 euros el 2010 als 55.000 euros que pressupostem per a aquest any 2015 i, per exemple, al parc mòbil hi ha hagut una reducció del 75 per cent en els vehicles i un 80 per cent en el rènting i, per tant, hem estat exemplars des d'aquest punt de vista.

D'altres mesures d'estalvi que s'han realitzat fins avui, i algunes vénen acumulades i algunes són d'aquest any. La reducció des de l'any 2010, que s'ha consolidat, del sou dels diputats, entre un 15 i un 8 per cent –depenent precisament del sou diferent que tenim els diputats i, per tant, a més sou, més reducció–, entre aquest 15 i un 8, que s'ha consolidat, i un 5 per cent dels funcionaris. La reducció i anul·lació del contracte de servei de visites els caps de setmana; això ha estat

compensat per un canvi molt important pel que fa a tot el sistema de visites al Parlament, que ja s'està aplicant, que el presentarem les properes setmanes, però que s'ha simplificat i és molt més clar de cara a la ciutadania que vol visitar el Parlament de Catalunya i de cara als col·lectius a què ens adrecem. També la reducció del contracte del servei de neteja, la reducció de les despeses del Canal Parlament, la reducció quasi total del parc mòbil –com deia abans, hem passat de dinou vehicles a quatre–, la reducció molt important també de les despeses de protocol, els càterings institucionals quan hi ha visites, la pràctica supressió dels viatges que feia el Parlament de Catalunya. També la supressió de la paga extra dels diputats el 2010, i també del personal el 2010, que ara s'ha restablert per al 2015. I l'aplicació d'altres mesures d'austeritat d'acord amb els criteris que vam aprovar en el seu moment de cara al personal i tot el que és els ERGI i les normes, el conveni que tenim amb els treballadors d'aquí. També la supressió de les targes de Renfe i el Teletac, que també es va fer el 2013.

Per tant, aquestes són les mesures d'estalvi que hem fet fins avui. Evidentment, doncs, seguim amb aquest pla d'austeritat i aquest increment només de capítol I ve justificat per la recuperació de la paga per part dels funcionaris. Precisament d'aquest tema se'n va parlar a la Mesa, a la Mesa Ampliada, a proposta també de diferents grups, i es va resoldre que, d'acord amb l'article 58 de l'Estatut, que ens dona autonomia de funcionament, organitzativa, també financera, administrativa, i també disciplinària, dintre d'aquesta autonomia financera el Parlament de Catalunya, la Mesa i la Mesa Ampliada hem proposat que, tot i que els alts càrrecs de la Generalitat probablement, doncs, tindran aquesta paga, nosaltres, com a Parlament de Catalunya, els diputats no cobrarem aquest any 2015 la catorzena paga, que podríem haver recuperat d'acord amb les primeres instruccions, i fent palès això, doncs, que ho fem perquè ho podem resoldre nosaltres mateixos. Creiem que no es donen ni les condicions econòmiques ni, sobretot, les socials perquè aquest gest de cara a la població, doncs, sigui entès. I, per tant, precisament vam ser els primers d'aprovar un pla d'austeritat, no només de parc mòbil i despeses de protocol, sinó també aplicat a aquesta reducció entre el 15 i el 8 per cent del sou en nosaltres mateixos, i creiem que hem de ser els últims a recuperar-ho. En aquest moment hi ha molta gent que no està notant, ni molt menys, la recuperació, i, per tant, fins que això no hagi quallat en la població, difícilment nosaltres podrem recuperar aquesta paga. Sense renunciar a ella; perquè –ara en parlaré– hi ha hagut propostes de rebaixar sou més enllà d'aquest 22 i d'aquest 15 per cent que hem fet, acumulat –el 15 i el 8 més el 7 que tenim acumulat des del 2010–, i que hem rebutjat.

Precisament parlant de les aportacions dels grups que es van fer en el debat de la Mesa Ampliada, aquesta en concret, doncs, evidentment, la portem a aprovació: la paga, no cobrar-la. Al sou dels diputats en general i al capítol IV, referit als grups, en què també es va proposar una rebaixa important, vam dir que no, perquè ja tenim als sous aquesta consolidació del 22 i el 15. I el que és capítol IV, les aportacions dels grups parlamen-

taris, ja s'ha reduït d'una manera important aquests darrers anys i, sobretot, vam comprometre'ns amb tots els grups parlamentaris que per seguretat jurídica de les respectives administracions de cada partit polític i grup parlamentari, aquests quatre anys ni apujaríem ni minvaríem, tampoc, els imports que donàvem als grups, que evidentment amb això es paga l'estructura d'assessorament i administrativa que els grups parlamentaris tenen aquí a la casa, i també aquells deutes que puguin acumular, doncs, respecte al funcionament com a grup parlamentari o grup polític.

També es va proposar replantejar l'estructura retributiva del sou dels diputats; i en això hem acceptat crear una comissió, un grup de treball, dintre de la Mesa del Parlament de Catalunya, que faci una proposta, a no tardar massa, de no només allò que es proposava inicialment de donar més pes a la part retributiva i menys a la indemnització, inclús alguns plantejaven l'eliminació de la part de la indemnització, però estudiar-ho tot, perquè també tenim, doncs, tota una sèrie de compensacions per raó de responsabilitat –vicepresidents de comissió, presidents, portaveus, etcètera–, que creiem que una part es pot consolidar i que la lectura de la retribució dels diputats i diputades sigui molt més clara i que no hàgim de fer, doncs, d'alguna manera una pista americana per saber exactament què cobra cada diputat amb un ànim de transparència. I, evidentment, això ho estudiarem, farem una proposta a la Mesa Ampliada per debatre-ho, i amb ganes, doncs, d'arribar a un acord que sigui aplicable al més aviat possible.

També es va suggerir que en els concursos que convoca el Parlament de Catalunya hi hagués la possibilitat que cooperatives de consum i empreses similars poguessin tenir més facilitat d'accés a concursar que la que tenen ara. Nosaltres això ho farem arribar també a la Generalitat, perquè a la majoria de concursos ens acollim al programa marc de la mateixa Generalitat per facilitat de tramitació, i, per tant, ens vam comprometre com a Mesa fer-ho arribar al Govern de la Generalitat.

I, finalment, també es va demanar per part del Partit Popular obrir una partida en l'àmbit d'inversions que fos indeterminada, no finalista, per tal d'atendre aquelles contingències que tinguem durant l'any i que no hàgim de recórrer, en cas que tinguem contingències no previstes, sobrevingudes, no hàgim de recórrer als romanents com hem hagut de fer algun any, i també recentment aquest any 2014. Aquesta, evidentment, s'ha acceptat.

Bé. Fins aquí el pressupost del Parlament. Només agrair a tothom, doncs, l'esforç que es fa per part dels diputats, per part dels funcionaris, d'entendre la situació en què estem i haver passat del 2010 fins ara una reducció del 21 per cent, però si anem al 2008 teníem un pressupost de 72 milions i avui el tenim de 51; per tant, un 30 per cent. I, per tant, crec que aquesta casa ha fet la feina que calia, la que ens demana la gent, i tot allò que era sobrer o que no era prioritari en una situació de crisi com la que ens trobem, recuperarem algunes coses quan s'hagin de recuperar i d'altres no

caldrà que les recuperem perquè creiem que no són necessàries. Fins aquí, el pressupost Parlament.

Vam quedar que faríem una sola intervenció, òrgans estatutaris, tot i que després farem dues votacions. Els òrgans estatutaris vostès saben que bàsicament el que fem nosaltres és per mandat legal, doncs, fer aquesta aprovació formal, però també tenen autonomia financera i poden decidir lliurement amb la quantitat de què disposen, doncs, d'ordenar aquells pressupostos que creuen convenients; només faré comentari, per tant, descriptiu de en què consisteixen els tres pressupostos que portem a aprovació.

Primer és el de la Sindicatura de Greuges, que presenta un pressupost equilibrat, el mateix import que l'any passat, tot incorporant la paga per al 2015. Això com ho han fet? Doncs reduint, bàsicament, despeses del capítol 2. I, per tant, aquests 5.939.000 euros suposen, d'una banda, un increment del 3,31 en el capítol 1, personal, incorporant la paga per als funcionaris; però suposa una rebaixa del 19 per cent, en el capítol 2, perquè hi ha nous conceptes: lloguers, conservació i manteniment, material ordinari, aigua, energia, despeses postals, etcètera, que veuen reduir el seu import, i, per tant, poden equilibrar el pressupost en la mateixa quantitat que ja tenien per aquest 2014, i, per tant, no incrementar-lo. La Sindicatura també ha fet un gran esforç aquests darrers anys i ha acumulat reduccions del 10, de l'11,87 i del 15,14 durant aquests darrers exercicis pressupostaris.

Pel que fa a la Sindicatura de Comptes hi ha un increment important d'1.177.000 euros, un 11,84 per cent més; però això es deu, precisament, a intentar fer un estalvi: els locals que ocupa actualment la Sindicatura de Comptes són en règim de lloguer, un lloguer molt car i que ja feia anys que s'estava intentant, doncs, buscar una nova ubicació. Aquesta nova ubicació s'ha trobat i s'executarà aquest 2015, i perquè aquests locals siguin, d'alguna manera, doncs, habitables i que facin la seva funció de cara a la sindicatura s'ha de fer una primera inversió d'1.638.000 euros, que és el que fa pujar aquest pressupost, aquest 1.177.000. Al costat d'això, tindrem una rebaixa important del capítol 2, que aquest any 2015 només seran 400.000 euros pel lloguer, però que en exercicis superiors serà molt més important, i en dos anys amortitzarem aquesta primera inversió pel menor lloguer, pel menor cost de la ubicació nova que tindrà la Sindicatura de Comptes. El pressupost està equilibrat en 11.121.602 euros.

I, finalment, el Consell de Garanties Estatutàries té un increment del 4,67 per cent, bàsicament també és per incorporar la paga extra dels funcionaris. Aquest import del 4,67 pot semblar gran, 3.288.000, però hem de recordar que el Consell de Garanties Estatutàries bàsicament és capítol 1, eh? I, per tant, no té capítols 2, 4, 6 importants, i aquest increment del 4,67 es deu a això.

Des del 2010 hi ha hagut una rebaixa pràcticament el 21 per cent –20,68–, i, per tant, també hem fet els deures, i, per tant... Aquests són els tres pressupostos que portaríem també a aprovació dels òrgans estatutaris.

Res més, i a la seva disposició.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Ara, si algun diputat d'alguns grups parlamentaris volen posicionar-se, tenen tres minuts.

Comencem pel Grup Mixt, i el senyor David Fernández...

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Sí, molt breument per l'explicació de vot i per dir que ens abstindrem en la lògica també de la darrera legislatura, i, com s'hi referia també el vicepresident, doncs, perquè érem un dels grups, el primer, no?, juntament després amb Ciutadans, que vam plantejar quatre aspectes que ens feien dubtar en el pressupost. Una demanda que fèiem, evidentment, era la reducció de la partida dels grups parlamentaris, la subvenció que reben els grups, i demanàvem que fos de forma anàlogament equivalent a aquelles d'aquells departament públics que han patit més les retallades, en aquest cas, el Departament de Salut i que, per tant, es veiessin minvades.

La segona, que, com ha dit també el vicepresident, sí que es va acceptar posteriorment..., compartim l'argumentari que han exposat: l'eliminació de la reincorporació de la paga extra per als diputats i diputades, no així per als treballadores de la funció pública al Parlament, i, sobretot, que haurien de ser en un esquema hipotètic, i segurament desitjable, de recuperació, els últims a recuperar-la.

La tercera també era la qüestió de les dietes, de com era l'estructura retributiva de les nòmines dels diputats, i entenem que era una incoherència incomprensible que la part de dietes no tributés fiscalment i que era una forma, òbviament, en aquest cas, legal de no tributar a les arques públiques.

I, finalment, atès que el cop de tarifa elèctrica que pateix aquest Parlament, i suposo que se'n beneficien les grans elèctriques i alguns diputats d'algunes formacions polítiques concretes que quan es jubilin aniran a parar als consells d'administració d'aquelles elèctriques, doncs, tenia un impacte de noranta mil euros només la darrera pujada de la llum; i, òbviament, també estem d'acord que això s'haurà de canviar en l'acord marc, no?, de contractació.

L'única que demanàvem també, i penso que hi hem insistit, era que aquesta demanda..., aquesta demanda, no, aquest fet avui, que ja és un fet concret, que és que renunciem a la catorzena paga extra, també demanésim al Govern, no?, que prenguessin nota de l'exemple del Parlament i que ho apliqués a tots els alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya.

I l'última respecte als dos àmbits..., als dos altres organismes, doncs, manifestar a vegades la incredulitat d'aquests grups, suposo que la diputada Mejías hi entrarà ara també, de veure com es paguen lloguers d'instàncies públiques de 120.000 euros al mes o de 100.000 euros al mes, que, si no ens equivoquem, són 16 milions de pessetes, i que són uns lloguers absolutament exorbitants i que també haurien d'entrar en el

principi i el valor, anem a dir-ho així, no l'austeritat com a retallada, sinó l'austeritat com a valor.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, presidenta. I, des de l'escó estant, per anunciar que nosaltres quan se'ns va convocar a la Mesa Ampliada per donar-nos a conèixer quin era el pressupost del Parlament i després d'un estudi detallat de les partides d'aquest pressupost vam plantejar dues condicions respecte al que és el pressupost del Parlament.

La primera, era la necessitat que els diputats renunciessin a la catorzena paga, perquè no es donaven ni les condicions socials ni les econòmiques, ni molt menys les polítiques perquè nosaltres cobréssim la catorzena paga com a diputats, tot i que mantenim la paga dels funcionaris del Parlament; i també vam fer-ho extensiu al personal directiu del Parlament. Considerem que no era el moment com per..., no tenim les circumstàncies ni socials ni econòmiques com per assumir una catorzena paga, i el primer que hem de fer els diputats és donar exemple.

I també vam exigir, o vam demanar, que hi hagués una distribució diferent pel que fa a les dietes, a la retribució dels diputats i que es fes, doncs, un estudi per tal de garantir que aquestes dietes tributessin i no estiguessin exemptes. I, per tant, agraïm el gest del Parlament a l'hora de crear aquesta comissió per tal d'abordar una millor estructuració del sou dels diputats, perquè hem de ser els primers en donar exemple a tots els ciutadans.

Per tant, nosaltres ja anunciem que, com que considerem que el Parlament ha pres aquesta mesura com una de les mesures d'austeritat i que és el primer que s'avança en prendre una mesura d'aquestes característiques, presentarem esmena també als pressupostos de la Generalitat, si és que es presenten, per tal que tot el personal directiu de la Generalitat de Catalunya respecte als alts càrrecs, doncs, també facin aquest gest de cara a la ciutadania d'evitar el cobrament o de renunciar al cobrament de la catorzena paga.

Per tant, nosaltres, atenent al fet que s'han fet efectives les dues condicions que nosaltres vam posar votarem favorablement el pressupost del Parlament, però no ho farem respecte dels organismes estatutaris. I no ho farem perquè, tal com s'hi ha referit el diputat de la CUP, nosaltres considerem que els organismes estatutaris també podien haver fet un gest i reduir els seus pressupostos per tal de garantir, doncs, la pràctica d'aquestes mesures d'austeritat a què tots estem obligats en temps de crisi.

I, a més a més, també volíem dir que no estem conformes amb aquesta operació de canvi de seu que s'està fent per part de la Sindicatura de Comptes. Conside-

rem que, tot i que el canvi és absolutament necessari perquè el pagament del lloguer era absolutament desorbitat, podien haver-se trobat fórmules que encara haguessin abaratit més aquesta operació de canvi, i, sobretot, que hauria afavorit la millora i la contractació de més personal per tal que la Sindicatura de Comptes pugui tenir al dia els seus informes, que són tan i tan necessaris per treballar no només des d'aquesta cambra, sinó també des de tots els organismes autònoms.

Per tant, nosaltres manifestem aquesta incomoditat en aquesta operació. Creiem que es podia haver fet encara una operació que hagués garantit una operació que encara hauria estat més econòmica, i, sobretot, que hauria garantit la millora en la contractació de personal.

Per tant, respecte als organismes autònoms, el nostre grup parlamentari anuncia la seva abstenció.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula l'il·lustre senyor David Companyon, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

David Companyon i Costa

Sí, gràcies, presidenta. Pel posicionament de vot del meu Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida, m'agradaria fer un parell de pinzellades, prèviament, i recordar que, tal com es va debatre a la Mesa, a la Mesa Ampliada, en primer lloc, el Departament d'Economia va dirigir-se, per carta, al Parlament a fi que s'inclogués en els pressupostos del Parlament la catorzena paga als treballadors públics i en aquella no hi estaven inclosos ni els alts càrrecs, ni els diputats i diputades; posteriorment, sembla que per via telefònica, el Departament d'Economia va indicar que calia incloure els alts càrrecs i diputats i diputades.

A parer d'Iniciativa - Esquerra Unida el pressupost del Parlament i dels organismes estatutaris no hauria d'incloure ni els alts càrrecs, ni personal directiu a partir d'un determinat nivell salarial. I cal recordar que hi han molts alts càrrecs i personal directiu que cobren molt més que el mateix president de la Generalitat de Catalunya, i, naturalment, tampoc els diputats i diputades, si és que el que realment es volia fer era donar exemple.

El nostre requeriment no ha estat atès; naturalment, compartim que els diputats i diputades no han der recuperar la paga en un context de retallades que segueixen malmetent amb especial duresa les classes populars, i per la mateixa raó entenem que no haurien d'incloure's en els pressupostos que avui sotmetem a votació la paga dels alts càrrecs tant del Parlament, dels organismes estatutaris, ni del Govern.

És per aquesta raó, pel fet, a més, que es segueix mantenint l'augment de portaveus que es va aprovar en l'anterior legislatura i per la qual ens vam abstenir l'any passat, de portaveus adjunts, els quals vull recordar que el Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida considera excessiu i va renunciar-hi.

Naturalment, també trobem positiu el fet que per fi es donin passes, tal com hem anat reclamant el nostre grup també al llarg dels anys, perquè les dietes i la seva estructura compleixin, tal com ha dit el vicepresident de la Mesa, la seva tributació a hisenda i que estigui més en consonància amb relació al sou.

Per tant, anuncio l'abstenció del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida tant al pressupost del Parlament, com amb relació als organismes estatutaris, en coherència amb allò que hem explicat a la Mesa i a la Mesa Ampliada.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. De l'escó estant, molt ràpidament; per explicar per què en la passada Mesa Ampliada el Partit Popular va votar una abstenció preventiva i per què avui votarem favorablement a favor del pressupost del Parlament de Catalunya.

Nosaltres partim de la base i compartim que per a l'any 2015 els diputats, i atesa la situació econòmica en què ens trobem, no cobrin una de les dues pagues extraordinàries, que això suposa una reducció efectiva de més del 7 per cent de la seva retribució anual. Això ho compartim. Però el que vam manifestar en el seu moment a la Mesa Ampliada i avui ho volem reiterar és que creiem que és una mesura que queda curta, és una mesura que pot ser fins i tot titllada d'incoherent, si no ve acompanyada per la mateixa reducció per part del Govern de la Generalitat, per part del sector públic de la Generalitat i per part també dels pressupostos que també aprovarem a continuació dels tres organismes estatutaris.

És difícil d'explicar que els diputats es suprimeixen la paga extraordinària però facin tot el contrari el Govern de la Generalitat, ho torno a dir, el sector públic, i aquests organismes. No s'entén. Els ciutadans, des d'una lògica ciutadana, això no s'entén. Si la situació és la que nosaltres estem descrivint, que és la que és..., per tant, el que és lògic, la conseqüència lògica és que tots féssim aquest gest de nou; ho torno a dir, de nou, perquè no és la primera vegada que es fa, i que hem de continuar fent-ho.

Per això nosaltres ens vam abstenir en aquell moment, perquè vam dir: «Escolti, no ho acabem d'entendre.» I dubto molt que un ciutadà l'entengui, aquesta lògica. És evident que la nostra competència s'adscriu només al pressupost del Parlament de Catalunya. Però és evident, també, que, si l'anàlisi dels diputats i representants dels ciutadans de Catalunya és aquesta, la nostra obligació és adreçar-nos al Govern i demanar-los que prenguin aquesta mesura.

Nosaltres ens vam abstenir perquè enteníem que, des del dijous, que es va produir la Mesa Ampliada, fins avui, hi havia els dies suficients perquè el Govern de la

Generalitat pogués prendre aquesta mesura en el consell executiu. I no ens consta que ho hagi fet ni que ho hagi explicitat. També hi havia temps suficient perquè els òrgans estatutaris poguessin modificar els seus pressupostos que s'havien de portar avui a aprovació aquí.

I, per tant, nosaltres creiem, des del convenciment que hem de suprimir aquesta paga extraordinària, que és una mesura que queda incompleta i que el Govern de la Generalitat, immediatament, hauria de fer el mateix amb el seu sector públic, amb els seus alts càrrecs i sector públic.

Per això nosaltres, avui, d'aquella abstenció preventiva passem a votar favorablement el pressupost del Parlament.

I per acabar, presidenta, molt ràpidament, respecte als organismes estatutaris, he fet una breu referència a la paga extraordinària, i, per tant, queda clar quin és el nostre posicionament al respecte, que justifica, en part, la nostra abstenció en el quart punt, que és l'aprovació d'aquests pressupostos, per aquesta raó que acabo d'esmentar.

I és evident una altra cosa. La situació del lloguer de la Sindicatura de Comptes és una situació ja insostenible. És a dir, amb una gestió racional dels recursos públics no es podria mantenir més. Per tant, primer pas, que s'hagi reduït aquesta càrrega, que era difícilment explicable per no dir impossible d'explicar, del lloguer de la seva seu. I, segon, és evident que ells tenen –i aquí també explicarem per què ens abstenim i no hi votem en contra– l'autonomia suficient, que els reconeix la llei, per gestionar el seu propi pressupost. Segurament que si el síndic major fos del Partit Popular hauria fet un pressupost diferent del que s'ha plantejat, però, evidentment, com ells tenen l'autonomia financera necessària, que els reconeix la llei, nosaltres, a part de fer aquesta reflexió, doncs, hem de permetre aquesta tramitació d'acord amb el que preveu la llei. I per això nosaltres ens abstindrem en el quart punt.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores diputades i senyors diputats, passem a la primera votació, que és sobre el pressupost del Parlament de Catalunya per al 2015. Primera votació. I després votarem els dels organismes estatutaris.

Comença la votació.

Queda aprovat el pressupost del Parlament per al 2015 per 116 vots a favor i 14 abstencions.

A continuació, passem, ara, a la votació dels pressupostos del Síndic de Greuges, de la Sindicatura de Comptes i del Consell de Garanties Estatutàries.

Comença la votació.

Queden aprovats els pressupostos del Síndic de Greuges, de la Sindicatura de Comptes i del Consell de Garanties Estatutàries per al 2015 per 90 vots a favor i 42 abstencions.

Projecte de llei

d'accessibilitat (tram. 200-00002/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Benestar, Família i Immigració sobre el Projecte de llei d'accessibilitat.

D'acord amb el Reglament, té la paraula, per presentar els treballs de la comissió, la il·lustre senyora Anna Figueras, que fou designada ponent relatora.

(Pausa llarga.)

Anna Figueras i Ibàñez

Molt bé, doncs. Moltes gràcies, president. Diputats, diputades, una salutació especial a tots aquells que avui ens acompanyen en el tràmit final d'aquest Projecte de llei d'accessibilitat, sigui des de l'hemicicle, sigui a la sala de vídeo o sigui des de casa seva, i a alguns que sabem, doncs, que estan encara entrant en aquest hemicicle. A tots ells, doncs, una cordial salutació.

Inicio la meua intervenció com a ponent relatora, relativa als treballs de ponència de la Llei d'accessibilitat, amb la corresponent tanda, diré, doncs, d'agraïments, no? Vostès saben que és, deixin-m'ho dir així, tradició que el ponent relator faci tota una tanda, diguem-ne, d'agraïments, a tots aquells que han participat directament o indirectament en els treballs de ponència. I els he de confessar que, per mi, que aquesta ha estat la meua primera llei, aquest no serà un pur tràmit d'agraïments sinó que serà quelcom sentit i de justícia fer-ho.

Començaré, doncs, per agrair la tasca dels meus companys diputats d'altres grups parlamentaris, tots ells membres de la ponència; per exemple, per la seva predisposició a reunir-se en hores destinades a satisfer, diguem-ne, les necessitats alimentàries; a encadenar i anar acumulant les sessions diguem-ne intenses de ponència amb les maratonianes sessions de la Comissió de Benestar, Família i Immigració, i sobretot agrair-los la facilitat amb què m'han permès anar endreçant el debat de la ponència.

Així, doncs, moltes gràcies, Pere Bosch; moltes gràcies, Núria Segú; moltes gràcies, Rafa López; moltes gràcies, Laura Massana; moltes gràcies, José Espejo, i moltes gràcies, David Fernández, perquè els he de confessar que, des de la discrepància, des de la diversitat ideològica, des de la confrontació d'idees i parers, hem sabut, crec, trobar aquell to que ajuda a arribar a l'entesa en allò possible per anar configurant aquesta tècnica, multidisciplinària i complexa llei que ens afectava.

En segon lloc, als serveis de la cambra: al gestor, el Lluís Soler, per la seva immensa paciència, evidentment, i també a la lletrada Esther Andreu. I menció especial per als assessors lingüístics per la seva tenacitat; els ho vull reconèixer.

En tercer lloc, agrair la tasca del sector, per tota la lluita i la reivindicació, sense la qual avui, doncs, no seríem aquí. A tots els quaranta-dos compareixents;

a totes les persones individuals que han aportat, també, la seva experiència i expertesa, i especialment a aquells que, des de la més propera de les llunyanies parlamentàries, deixin-m'ho dir així, perquè el Reglament s'ha de complir, han treballat intensament i pacientment. Moltes, moltes gràcies a tots.

En quart lloc –i no per ser l'últim, consellera, el menys important, però–, un agraïment especial a tots els departaments del Govern de la Generalitat que s'han vist implicats en aquest transversal projecte de llei. Però em permetran que d'una manera decidida i ferma agraeixi intensament al Departament de Benestar Social i Família, a la consellera Munté, a la secretària general, a l'assessoria jurídica del departament i a l'Àrea de Promoció de l'Accessibilitat, el suport i la voluntat d'arribar a acords en aquest projecte de llei. Moltes gràcies.

Entrant ja en el detall, diguem-ne, dels treballs de la ponència, dir-los que vam iniciar els treballs a finals del mes de març, el 2014, respectant per part dels altres membres de la ponència un procés de convalescència del qual vaig ser protagonista, la qual cosa, doncs, també els vull agrair de cor.

Després de cinc sessions maratonianes de comissió, portades a terme des del mes de juliol, entre juliol i desembre del 2013, per tal de substanciar un total de quaranta-dues compareixences, com els deia, hem portat a terme dotze sessions de ponència, on hem debatut 378 esmenes presentades –94 pel Grup Mixt, 13 per Ciutadans, 48 per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, 57 pel Grup Parlamentari Popular, 103 pel Grup Parlamentari del Partit Socialista de Catalunya, 55 pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i 6 pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió–, de les quals la ponència n'ha recomanat un 45,76 per cent, és a dir 173; 4 foren retirades en ponència, i en quedaren vives en comissió 201, de les quals avui sabem que se n'han retirat unes quantes.

En definitiva, d'un text original de 80 articles i 17 disposicions –7 addicionals, 3 transitòries, 2 derogatòries i 5 finals–, passem..., millor dir, posem a la seva consideració el dictamen, que conté 83 articles, disposats en 8 títols i 16 disposicions –8 d'addicionals, 3 de transitòries, 1 derogatòria i 4 finals.

I, per acabar –i no esgotaré el meu temps–, acabar valorant la intensa activitat i capacitat –i deixin-m'ho dir així; ho vaig repetir ja, o ho vaig dir a la comissió–, valorar la intensa activitat i capacitat esmenadora dels diferents grups parlamentaris –378 esmenes no són massa fàcils, diguem-ne, de gestionar, però ho hem aconseguit– i, a més a més, doncs, valorar la ferma voluntat de tots els grups parlamentaris per incidir sobretot, amb aquestes 378 esmenes, en la millora de la qualitat de vida i la igualtat d'oportunitat de les persones. Dir també que això, la igualtat d'oportunitats i la millora de la qualitat de vida de les persones, han estat els principals objectius del Govern en impulsar aquest projecte de llei, així com de qui els parla.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Ara passem a la intervenció dels grups que han reservat esmenes per al Ple, perquè puguin defensar-les, i, posteriorment, la resta de grups parlamentaris, perquè puguin fixar la seva posició. De tota manera, els faig avinent que el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ha retirat les esmenes 181 i 367 –181 i 367–, que apareixien per error publicades en el butlletí. De tota manera, tenen el full nou tal com ha de ser, i on també apareix una correcció d'errades sobre la disposició final cinquena, eh? En tot cas, si després hi ha algun aclariment, doncs, ja el faríem.

En primer lloc ara, per tant, per defensar les esmenes reservades té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, la diputada Núria Segú.

Núria Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, saludar també els convidats en aquesta sala de plens, també les persones convidades a la sala de vídeo i totes les persones que segueixen avui aquest debat. Agrair també, de manera més breu que la ponent relatora que m'ha precedit en l'ús de la paraula, la feina feta per moltes de les persones que avui són aquí convidades, en representació d'entitats que han comparegut en el tràmit d'aquesta llei, que de juliol a novembre de l'any 2013 van comparèixer en comissió, en sessions llargues i maratonianes, i ens van fer arribar les seves propostes, els seus suggeriments per tal de millorar el text de la llei. Nosaltres hem assumit molts, molts d'aquests, com a esmenes. Agrair també la feina de la resta dels ponents, i també del ponent absent, que seria el representant del Grup Mixt, que va fer una feina molt exhaustiva amb presentació d'esmenes –crec que va guanyar el nostre grup: nosaltres en vam presentar cent quatre, ells crec que alguna esmena més–, però és cert que tot i no ser-hi, doncs, les esmenes són importants també. Agrair la feina de la lletrada i dels serveis de la cambra i de la ponent relatora per la paciència. Ella ho ha esmentat una mica de passada, i jo li he de dir que és paciència, el que va tenir amb tots nosaltres al llarg de les reunions de ponència, on hi va haver un bon ambient de treball, cosa que no vol dir que hi hagués voluntat per acceptar esmenes que per nosaltres són molt importants i que s'han quedat al tinter.

Mirin, nosaltres vam intervenir en la presa en consideració d'aquesta llei fent unes consideracions, quatre alertes que avui sintetitzaré. Dèiem que la llei pateix de manca de credibilitat, perquè no té memòria econòmica ni cap compromís econòmic. En aquest cas també inseguretat jurídica, ens ho deia el CTESC: elements subjectius de discrecionalitat i inconcrecions. Una llei que era molt declarativa i que ho fiava tot a un reglament, i que tenia terminis massa llargs, per a l'aprovació de reglaments i l'execució de plans d'accessibilitat. I finalment dèiem nosaltres, en aquella intervenció, que el repte per nosaltres era l'accessibilitat universal. Una llei que quan va arribar a aquest Parlament tenia bones paraules i pocs compromisos. Avui continua amb les bones paraules. Té algun compromís

més –ho veurem–, eh?, però no tots els que a nosaltres ens haurien agradat. I, per tant, explicaré una mica, en la línia de les nostres esmenes, tant aquelles que han estat aprovades com les que no.

Deia cent quatre esmenes que anaven en la línia de més concreció, més compromisos, i que aquests compromisos es fessin al més aviat possible. S'han acceptat esmenes bàsicament en quatre aspectes..., millor dit, transaccions, però, bé, com deia, aquestes esmenes transaccionades signifiquen al voltant del 50 per cent de les esmenes del nostre grup. En restaven vives cinquanta-dues, nosaltres n'hem retirat aquelles que crèiem que no eren elements nuclears i, per tant, mantenim vives vint-i-una –després explicaré exactament quins són aquests elements nuclears que fan que les mantinguem vives i, per tant, les vulguem posar a votació.

Deia que s'han acceptat alguns aspectes. La reducció de terminis; tot i que no tot el que voldríem, és cert que s'ha avançat en la reducció de terminis. No s'ha avançat en quelcom que crèiem que era important, que era la revisió periòdica del reglament per estar amants als avanços de la tecnologia, però bé... És cert també que s'ha avançat en l'existència de plans d'accessibilitat als centres de treball; no a tots els centres de gran afluència de públic, com plantejàvem nosaltres, però, vaja, és cert que s'ha avançat. I també s'han acceptat moltes esmenes –no totes, però moltes– en l'apartat d'accessibilitat als productes, als serveis i a la comunicació, i també en les mesures de sensibilització, foment i promoció.

Però el que els deia: per nosaltres queden temes importants damunt la taula, de nou àmbits, que els sintetitzaré en dos com a cabdals, i després esmentaré de passada els altres set. I ho faig així perquè creiem que és necessari que els diputats i les diputades i les persones que avui ens acompanyen en siguin sabedors i, a més, quedi constància de la nostra discrepància i del nostre compromís polític en nom del Grup Parlamentari Socialista, per esmenar allò que nosaltres creiem que li falta a la llei, en què no hem sigut capaços d'avançar, que és allò que fa referència a l'accessibilitat al territori i els edificis. És allò en què nosaltres creiem que la llei es queda curta. I m'explicaré.

Partíem d'una llei de l'any 91 i d'un codi d'accessibilitat de l'any 95 que va ser un avanç molt important, però avui aquesta llei es queda on estava, no avança res en aquest àmbit, des del nostre punt de vista. I m'explicaré en la línia de les nostres esmenes.

Primer, a traç gros, nosaltres plantejàvem que tot allò que fa referència al territori i els edificis, tot allò que sigui nou, que s'hagi de construir de nou, d'urbanitzar de nou, sigui accessible i no hi hagi diferència segons que l'ús sigui públic o privat, com marca aquesta llei. El nou, accessible; mira si és fàcil.

L'existent; aquí tenim dues discrepàncies. Sobre el concepte d'existent, la llei diu que són edificis o terrenys existents aquells que existeixen –per dir-ho d'alguna manera, i valgui la redundància– en el moment d'aplicació de la llei, i nosaltres diem: què costava, com que aquesta llei no avança més, com els deia, que

el Codi d'accessibilitat de l'any 95, dir que els existents són aquells que es van construir a partir de l'any 95? Bàsicament, perquè, si no, tenim un *gap*. I què ens passa? Doncs, que tenim edificis, terrenys, territoris que no compleixen la llei del 95, tot i haver estat construïts en aquest marc legal, que sabem que passa –que ho sabem–, i que acabem amnistiant-los, per dir-ho col·loquialment, que acabem primant aquells que no van complir la normativa de l'any 95. Crèiem que la referència al que és el concepte d'existent hauria d'anar en aquesta línia, i això no ha estat acceptat.

El segon àmbit, pel que fa referència al territori i a l'accessibilitat dels edificis. Les exigències d'accessibilitat sobre l'existent, sobre el territori existent i, sobretot, sobre els edificis existents. Nosaltres plantejàvem unes esmenes en la línia de: quelcom és accessible, o no ho és? Per tant, eliminar el concepte de practicable, i, a partir d'aquí, allò que no pot ser accessible, no passa res: en funció del concepte d'ajustos raonables amb el principi de proporcionalitat, analitzem cas per cas, circumstància per circumstància, i donem-li aquella validesa que sigui possible pel que fa referència a l'àmbit de l'accessibilitat. A nosaltres ens ha dolgut que no hi hagi hagut voluntat de parlar-ne amb profunditat, fins i tot de respondre a allò que els compareixents ens demanaven en aquest àmbit, que era claredat, claredat de la normativa, que afecta no essencialment el Departament de Benestar, sinó el de Territori. I ens reclamaven que sapiguem on som. Jo crec que aquesta llei no avança, eh?, no clarifica això.

Nosaltres vam fer una proposta que no va ser reeixida, per dir-ho d'alguna manera, que és que en l'àmbit de la ponència, com així ho preveu el Reglament, poguéssim comparar una de les entitats compareixents a nivell d'assessorar-nos sobre aquest tema per poder-hi aprofundir. Es tracta de la Fundació Salas. L'esmento a ella exactament perquè crec que ella uneix coneixement i expertesa, com molts dels compareixents, amb, també, l'experiència pràctica i concreta d'intervencions a molts edificis que fan programes amb les administracions locals. Això no va ser possible, i ho lamentem sincerament. De fet, aquesta és l'espina que ens queda més clavada pel que fa referència a aquesta llei, que per nosaltres és una oportunitat perduda, per la manca de voluntat d'avançar en allò en què havíem set pioners, i quedar-nos com estàvem fa vint anys.

La segona gran mancança que esmentava: el compromís econòmic. Nosaltres vam fer una esmena que nosaltres crèiem que era assumible, i la vam redactar en aquests termes: el compromís de reservar un percentatge del pressupost de la Generalitat, anualment, per desenvolupar la llei. No dèiem quin percentatge: ni si l'1, ni el 0,5..., el que fos. Però que hi hagués un compromís que sigués un punt de partida. Això, que ho decidís el Govern i que ho decidís fins i tot en el reglament, no calia ni que ho decidís ara, en l'aprovació de la llei, per no condicionar decisions que després, com sabem, el Departament d'Economia, que és qui mana en realitat en aquest Govern, doncs, les limita, no? Per tant, això tampoc ha estat acceptat. Ni això ni les convocatòries anuals de subvencions específiques per als

diferents agents, no solament els públics, sinó també els privats, que aquesta llei els afecta.

Aquests són, per nosaltres, els dos temes cabdals que queden damunt la taula. Hi ha altres temes que repas-saré de passada, per una qüestió de temps, que són l'accessibilitat als mitjans de transport...

Nosaltres creiem que ens hem de plantejar que tenim ferrocarril, transport marítim i aeri. Sabem que les competències no són plenes, però que el Govern, doncs, ha de fer accions i concertar, eh?, en aquest cas, acords amb l'Administració corresponent per avançar en aquesta línia. És això el que proposàvem, no més.

Segona qüestió: que el percentatge de reserva de places, eh?, de persones amb discapacitat d'aquests mitjans de transport el deixin a les mans del Govern de l'Estat... Nosaltres creiem que nosaltres som suficientment competents, perquè en tenim la competència i ho podem fer, de fixar un mínim nosaltres, no deixar-ho a l'atzar de la legislació estatal.

Per altra banda, accessibilitat als productes, els serveis i la comunicació. S'han acceptat força coses, ho he dit abans, eh? Ens han quedat dos temes damunt la taula dels quals nosaltres mantenim les esmenes; els altres els hem retirat d'aquest àmbit. Un, garantir el dret a la informació de les persones sordes a través dels mitjans de comunicació públics; jo crec que podíem fer un esforç més en aquesta línia i que quedés més concretat a la llei. I segon, la proposta que vam fer d'un catàleg de serveis culturals i esportius accessible; sabem que no tot serà alhora i al mateix moment accessible, però que seria bo que el departament pogués, encara que fos via web, d'una manera econòmica, doncs, informar les persones que volen accedir a una obra de teatre o a un servei cultural o esportiu, allà on és accessible o no.

Cinquè: manteniment de l'accessibilitat. Aquí tenim un interrogant que no ens han sabut respondre. L'accessibilitat, els graus d'accessibilitat els definim segons l'ús que se'n fa, si és públic o si és privat; però, en canvi, el manteniment de l'accessibilitat és segons la titularitat: segons si la titularitat és pública –de l'edifici, per exemple– o és privada, hi ha un compromís de manteniment de l'activitat diferent, de grau diferent. Nosaltres això no ho entenem ni ho acceptem; creiem que s'ha de fer tot en funció de l'ús, no de qui n'és el propietari. No sabem a quin interès o interessos respon aquesta diferència.

Després també hem fet altres plantejaments, de mesures de sensibilització, foment, promoció i sensibilització, cost de recerca, sensibilització a les escoles, la formació dels professionals..., que en això hi ha un seguit també d'esmenes vives dels altres grups que hi donarem suport.

Acabo ja amb aquests punts. El consell d'accessibilitat. Nosaltres creiem que era el moment de fer un pas endavant, que més enllà que fos un òrgan de participació fos un òrgan d'obligada consulta, i també de seguiment de les polítiques de discapacitat. Avancem –avancem. No ha pogut ser així.

Després, penúltima qüestió: la voluntat de col·laboració i de consens a l'hora de desenvolupar aquesta llei. Nosaltres i altres grups hem plantejat la necessitat de fer acords sectorials pel que fa referència a molts proveïdors de productes i de serveis que estan afectats per aquesta llei, i, per tant, concertar amb ells com es fa. I alhora també una esmena que mantenim viva, a proposta de l'Associació de Municipis de Catalunya, que és també la col·laboració amb els ajuntaments pel que fa referència al règim inspector i sancionador; tampoc s'ha volgut acceptar.

I, per últim, la disposició final primera, que hi votarem en contra, i ho vam fer en el dictamen en ponència. Vostès, per la porta del darrera, amb una llei d'accessibilitat, ens modifiquen la Llei de serveis socials, allò que han intentat dues vegades en aquesta cambra: primer, amb el Partit Popular, que els va dir que no; després amb la llei òmnibus, que tampoc va prosperar, en una de les tres lleis òmnibus, i avui Esquerra Republicana ha canviat de parer i els votarà la modificació de la Llei de serveis socials per la porta del darrere. Canvien la Llei de serveis socials amb un instrument que pot ser legal, però creiem que no és idoni. Una llei que s'ha parlat, que es va elaborar amb consens i que vostès canvien, eh?, per la porta del darrere, amb nocturnitat i amb premeditació. No els podem votar aquest apartat.

I acabo ja dient quelcom que s'ha traduït una mica de la meva intervenció: votarem a favor d'aquelles esmenes, sobretot d'Iniciativa i el Grup Mixt, que fan referència a aquest àmbit d'accessibilitat física, per simplificar-ho; votarem en contra de les del PP que van en sentit contrari i em sembla que una de Ciutadans que va en sentit contrari del que jo he defensat avui aquí; ens abstindrem a les altres esmenes en què podem coincidir parcialment, i sí que votarem aquelles esmenes d'aquests apartats, aquests nous àmbits que he esmentat, que tenen altres grups i amb els quals també coincidim.

I pel que fa referència a la votació de tot el dictamen, tal com queden, més enllà de la votació separada, per una qüestió que ja he explicat, de formes, però també de fons, no ho he dit però també és important el fons del que es vol modificar, que no compartim el règim de comunicació prèvia que s'implanta en aquesta llei.

Mirin, els he de dir, pel que fa referència a la resta del dictamen: el nostre grup ha estat pensant seriosament a demanar votació separada i no assumir determinats apartats d'aquesta llei, sobretot aquells que fan referència, com els deia, a l'accessibilitat al territori i els edificis, perquè creiem que quedar-nos igual com estàvem no és el que avui ens pertoca a aquesta llei, però sí que és cert que, tot i que aquest tema, la manca de compromís econòmic i que ho seguim fiant molt tot al reglament, és cert que aquesta llei significa un avenç important, sobretot per a les persones amb discapacitat sensorial. El dret a l'accés, als serveis, productes i a la comunicació: per primera vegada es reconeix en un text legislatiu aquest dret. Per tant, nosaltres votarem sí però amb un sí crític, si em permet dir-ho d'alguna manera, i amb el compromís de modificar això que els explicava de l'accessibilitat al territori i als edificis.

Perquè creiem que assumim la responsabilitat, per una banda, de reconèixer aquest avenç i aquest dret, però també la responsabilitat de reconèixer en allò, en el que no hem sigut capaços d'avançar i, per tant, acabo la meva intervenció amb un sentiment agredolç, ho he de dir així. El 62 per cent de la població de persones amb discapacitat no veu com aquesta llei és, de veritat, un avenç per a ells i ho lamentem, ho he de dir així.

I acabo citant, com vaig fer en la primera intervenció en aquesta llei en aquesta cambra, Eugeni d'Ors, que deia: «Les lleis són normes però també son armes.» Són armes, deia, per avançar en la igualtat d'oportunitats de les persones amb discapacitat. Aquesta llei dona armes, dona paraules, dona drets. Malauradament, no suficientment esmolades perquè aquestes armes i aquests drets siguin una realitat i Catalunya continuï essent un referent en aquest àmbit, com ho va ser fa vint anys amb la supressió, amb la llei de supressió de barreres arquitectòniques. I malauradament, amb aquesta llei no ha pogut ser.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per a la defensa de les esmenes reservades i en nom del Grup Parlamentari Popular, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael López.

Rafael López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, benvinguda al Parlament de Catalunya. Una salutació molt especial, primer, abans de tot, a totes les entitats que ens acompanyen, les persones que ens acompanyen, perquè jo crec –i no ho crec, és una certesa– que sou les veritables protagonistes que avui estiguem on estem. Jo sempre he defensat des d'aquesta tribuna que Catalunya s'ha diferenciat molt per la seva societat civil, una societat civil viva, i que moltes vegades ha estat impulsora de les grans victòries socials que hem tingut a Catalunya. I avui és un dia d'aquests i és un dia d'aquests on els diputats –abans la relatora n'ha fet esment– hem fet simplement la nostra tasca. Si l'hem fet a l'hora de dinar, doncs, l'hem fet a l'hora de dinar però hem fet la nostra tasca i la nostra responsabilitat, però sí que hem vingut impulsats per la gran massa, diguem-ne, d'aquesta societat civil, que vosaltres sou els protagonistes d'aquesta llei.

Una llei que era molt esperada, i jo vull fer referència i ara m'hi referiré, que era molt, *molt*, molt esperada. Abans, la senyora Segú –i jo li agafaré algunes paraules perquè em sembla que també per mi, la intervenció, també li vaig fer referència–, vostè, també va fer referència a Eugeni d'Ors en la seva primera intervenció, però vam coincidir en alguns aspectes i jo vull recordar aquells diputats que ja..., encara que encara som joves, però ja portem algun temps en aquesta cambra, coneixem molt bé les polítiques d'accessibilitat i coneixem molt bé allò que es deia que Catalunya érem una comunitat pionera en molts aspectes. I pio-

nera, per exemple, en els aspectes de defensa de les persones amb algun tipus de discapacitat. Però això era veritat als anys noranta –era veritat als anys noranta–, és cert que Catalunya va tenir, des de l'any 84 –i em sembla que la senyora Segú també hi va fer referència–, va tenir la llei de l'any 91, que va ser pionera a nivell nacional, a nivell de tot Espanya; vàrem tenir després el Codi d'accessibilitat, de l'any 95, que també va ser pioner, però després allà ens vam quedar –ens vam quedar.

I van passar moltes coses, o no?, en el món internacional. Van passar moltes coses, per exemple, a la convenció de l'any 2010; van passar coses, per exemple, la declaració de l'any 2006, que Espanya va ratificar el 2008. I jo em recordo perfectament, tot just abans de les eleccions del 2003 –imagineu-vos, onze anys, eleccions del 2003–, que la consellera Rigau, no d'ensenyament aleshores, sinó de benestar, ocupava la seva cartera, senyora consellera, ens va anunciar el canvi del Codi d'accessibilitat. I per què? Perquè s'havia d'adaptar a la nova normativa i s'havia d'adaptar als nous temps, l'any 2003. Què va passar? Perquè també la senyora Segú, cadascú, hem de ser responsables del que hem de ser responsables, què va passar a les èpoques del tripartit? Tots junts (*Núria Segú Ferré fa un gest*), i no sé si m'assenyala Esquerra... Esquerra m'assenyala, no?

Doncs, sí, doncs li diré: ens va passar que la senyora vicepresidenta del Parlament, avui dia, va presentar els primers treballs per modificar aquell codi d'accessibilitat perquè les entitats ens ho demanaven, i després va venir la Carme, la senyora Carme Capdevila, i ens va dir que el 2009 tindríem un nou codi d'accessibilitat. Al final ens vam trobar el 2013 que estàvem igual, estàvem absolutament igual, i ens van presentar no un codi d'accessibilitat sinó que ens van presentar una reforma de la Llei d'accessibilitat. Per això jo vaig fer un sí molt crític i ningú va presentar esmenes a la totalitat perquè consideràvem que era innecessari, però hem de considerar, també, que anem una mica tard.

Per tant, és necessari però anem una mica tard i hem deixat de ser pioners en aquest aspecte, i és important perquè a Catalunya –i la consellera ens donava les dades a l'anterior intervenció, quan es va fer el debat de totalitat–, doncs, hi ha reconegudes prop de mig milió de persones que tenen algun tipus de discapacitat, un 6 per cent del total de la població, però és molt important perquè en aquest nou paradigma i que comentàvem moltes vegades, avui dia no ho veiem des del punt de vista només de la discapacitat; és quelcom que és de tothom, és de tota la societat, és del disseny de la societat que volem fer; el disseny, la proposta de disseny de la societat és una societat inclusiva o que no sigui inclusiva. No és un tema simplement d'unes persones que tenen, doncs, una determinada situació, sinó de tota la societat, i és important. I per això quan fèiem la llei parlàvem de la importància de la formació, no només la formació a nivell d'escola, sinó la formació per exemple, a les càtedres, eh?, càtedres de disseny universal, i em sembla que era la senyora Massana que ens deia: «Home, com és possible que a Catalunya, que anem de pioners per la vida, només tinguem una

càtedra d'accessibilitat universal?» No sé si era vostè, senyora Massana, que ens ho deia, molt encertadament, jo crec. I per tant, hem d'anar més cap enllà i hem de passar d'una llei sectorial a una llei global, perquè l'accessibilitat és cosa de tots, —és cosa de tots.

I per tant, aquesta perspectiva més integral, passar del concepte de discapacitat al concepte de les capacitats i de dir, de com donar oportunitats, igualtat d'oportunitats per a tothom, jo crec..., i era important que sigui un repte per aconseguir-ho. I per tant, ja li deia, nosaltres anàvem tard però al final ho hem aconseguit. I què farà aquest grup parlamentari, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya? Jo ja li vaig dir i vaig comentar als treballs, i de fet amb algunes entitats que m'hi vaig reunir, que ens ho van demanar, perquè és cert, les entitats ens ho demanaven i ens deien: «Escolteu, hi ha una llei que té un cert consens en l'àmbit, en el nostre àmbit, eh? Intenteu no anar més enllà, intenteu no allargar-ho.» Perquè moltes vegades és cert que quan entra una llei al Parlament, per les mateixes..., eh? pels mateixos terminis, doncs, s'allarga. I ens ho van demanar. Doncs, els vull dir que almenys des del Partit Popular, ho hem complert. Nosaltres, que ens agrada complir allò que prometem i que ens comprometem, ho hem complert. Hem presentat cinquanta-set esmenes, ens comentava la senyora relatora, és cert, però és cert també que nosaltres no hem posat cap pal a la roda, i suposo que en això estarà d'acord, almenys com a relatora, perquè aquesta llei es vegi i tiri endavant.

És cert que alguns aspectes, ja li dic, senyora consellera, alguns aspectes no els votarem, i ara explicaré per què ens abstindrem, però a la totalitat de la música l'hi donarem un sí. Un sí, com? Com ens deia la representant del Partit Socialista, un sí crític —un sí crític. I per què aquest portaveu diu «un sí crític»? Doncs, mireu, perquè jo crec que —i des del món de la discapacitat jo crec que entendran molt bé el que diré— no podem fer una altra llei que acabi en una frustració, no ho podem fer. I hem de ser molt realistes. Per tant, a nosaltres ens preocupa no tant l'aprovació, fixeu-vos-hi bé, no tant l'aprovació de la llei, sinó que ens preocupa el desplegament de la llei. I en això haurem de ser molt amatents i en això aquest Parlament, més actiu que en l'aprovació de la llei, ha de ser molt més actiu perquè aquesta aprovació sigui una realitat. Els drets són reals quan s'exerceixen, no quan estan en un paper.

Què ens ha passat fins ara? La Lismi, la LIONDAU, la llei del 91? Ara ens comentava, fins i tot la senyora Segú, alguns aspectes del Codi d'accessibilitat del 95, podem considerar que s'han complert? Jo tenia aquí una..., la senyora consellera, que ens parlava, doncs, quan feia la presentació de la llei —fixi's i m'agafo, i si em permet, m'agafo les seves paraules textualment—, diu: «Cal reconèixer que no s'ha assolit ni el grau d'acompliment ni l'homogeneïtat desitjada a tot el territori del nostre país i que, pel que fa a l'accessibilitat de la comunicació als productes i als serveis, no estan desenvolupats», és a dir, reconeixem que el punt de partida és molt feble.

Jo fa dos anys..., jo, no sé, suposo que vostè tindrà i, de fet, introduïrem preguntes sobre aquest tema. Jo,

no sé, fa dos anys llegíem, doncs, una notícia que ens deia que el 75 per cent dels municipis de Catalunya no tenien pla d'accessibilitat, 75 per cent. Estem parlant d'uns plans d'accessibilitat que, segons la llei del 91, havien d'estar fets l'any 2006, si no ho recordo malament, 2006. Imagineu-vos, aquesta notícia és del 2012; per això dic que no sé com estarà ara la situació, però la realitat és que sis anys després, quan en aquest Parlament ja estem parlant i ja comencem a parlar d'una nova llei que doni nous drets, resulta que el 75 per cent dels municipis de Catalunya no tenen pla d'accessibilitat, amb un incompliment de la llei del 95 i del Codi d'accessibilitat de l'any 95. Això ens preocupa, i per això nosaltres dèiem: no creem una altra frustració, no prometem el que no podem complir, no prometem, si em permeteu, l'actualitat d'una consulta, doncs, per acabar fent una costellada, no?, parlant de l'actualitat política d'avui dia. No ho podem fer. No podem crear una altra frustració.

I això ho deia perquè em semblava molt important que quan es deia..., fixeu-vos que en aquesta llei, per exemple, una de les coses que fem és que el compliment dels plans d'accessibilitat dels municipis petits, és a dir, la totalitat, l'avancem cap al..., al revés, perdó, l'endarrerim cap al 2031. Això què significa? Que amb aquesta llei hem aconseguit que quelcom que havia d'estar present l'any 2006, al final ho passarem a l'any 2031, aquesta és la realitat. Pels terminis, sí... (*Veus de fons.*) Sí, home i tant, pels terminis que tenim, calculi, els dos anys que tenim per després els divuit anys que tenim per als municipis petits, doncs, calculi, aquesta és la realitat. I per tant, a nosaltres ens preocupa. Complirem o no complirem?

I quan veiem, per exemple, i també fèiem..., una preocupació que ens feia, almenys de partida, quan vèiem la memòria econòmica. Què ens deia la memòria econòmica de la llei, que aquesta memòria econòmica no ha canviat, perquè saben que malgrat que hi hagi esmenes, doncs, les memòries econòmiques no canvien. Què ens deia la memòria econòmica? Ens deia que, bé, que aquesta llei no costava un duro, no sé, era així bàsicament; és un resum, no costava res, diu, perquè això ja ho veurem al decret o al reglament. Aquesta llei parla trenta vegades o trenta i escaig vegades del reglament, de com veurem com es farà en el decret, però, és clar, diu: «No, fins que no arribi el decret o el reglament, doncs, veurem com s'estableixen les coses i veurem què costa.» I és clar, a nosaltres ens preocupava, perquè si no com podem sortir a aquesta tribuna parlant de paradigmes, de nous paradigmes, no?, de nou canvi, eh...? Potser parlar de l'home nou, no? allò que sempre es deia: *el hombre nuevo*, no? I resulta que després no tenim ni pressupostat el que serà, i ens preocupava molt, per exemple, l'article 51, que deia..., i que vam aconseguir com una gran fita, una de les esmenes, que dèiem i que alguns que ens escolten no ho sabran, però dintre del treball de la ponència ens ho deien; a l'article 51 vam aconseguir que diguéssim que el Govern havia de posar una partida pressupostària, perquè abans el que deia l'article 51 era força curiós, que ens deia «segons les disponibilitats pressupostàries». Jo suposo que les entitats que ens escolten en aquest moment saben què vol dir això, no?, quan et diu

que per manca de consignació pressupostària no hi ha recursos per fer alguna cosa. I vam aconseguir, com a gran victòria, que hi hagués, que reconegués que hi havia d'haver una partida pressupostària per al desplegament de la llei d'accessibilitat.

I nosaltres, senyora consellera, estarem molt amatents que en els propers pressupostos..., no sé si el presentaran o no el presentaran, el prorrogaran, tindrem eleccions plebiscitàries, avançades, precipitades, no, no ho sabem, com estem –com estem–, veritat? I com hi ha altres temes que ocupen la ment i el treball dels consellers, doncs, no sabem què hi haurà, però nosaltres demanarem i serem molt amatents a l'hora de demanar que hi hagi una consignació pressupostària que es vegi euro per euro per a la Llei d'accessibilitat. Perquè, si no, ens pot passar com ens passa amb el Pacte per la infància, que fem un pacte per la infància, fem el pacte, ens fem la fotografia i després resulta que ens vénen les entitats de la infància –i si no, és una nota de premsa, senyora Figueras–, ens vénen les entitats de la infància i ens diuen: «Hem mirat els pressupostos i no veiem on estan els pressupostos per a la infància; és més, els han retallat de nou.» Home, ho podem preguntar, ho podem preguntar. Si vol li entro preguntes, si vostè em promet que no trigaran un mes i ens demanaran pròrrogues... (*Veus de fons.*) Perdoni –perdoni. Senyora consellera, si vostè em promet que no trigaran un mes i ens demanaran pròrrogues, jo li faig la pregunta perquè em digui exactament dels pressupostos d'aquest any, dels corrents, quant han destinat a infància. Per tant, em sembla un tema important.

No volem que aquesta llei sigui una oportunitat perduda més; el que volem, que aquesta llei es compleixi i, per tant, que sigui una llei, doncs, que avanci en aquests drets que abans comentava la senyora Segú i que tots avui hi votarem a favor.

Hi ha alguns aspectes també, senyora consellera, que nosaltres sincerament, doncs, els diem que ens abstinem. Per què? Perquè a nosaltres ens preocupa, ens preocupa molt, que moltes vegades per voler allò de..., que *lo mejor es enemigo de lo bueno*, eh?, per voler anar molt més enllà, a vegades podem perjudicar sectors.

Nosaltres vam dir que per nosaltres els ajustos raonables eren una sortida molt vàlida i que tot allò que s'havia de fer amb el sector privat, nosaltres consideràvem que s'havia de fer de forma pactada. Què ens trobem? Ens trobem una llei que pot posar en perill molts petits comerços a casa nostra. Ja sé que hem esmenat i que aquest article –crec recordar que és el 13.5, o el 15.3, perdó, el 15.3–, l'hem esmenat i hem aconseguit, doncs, dir que en el decret ja veurem, no? És el típic, que, quan no sabem què fer, diem: «Ja ho veurem en el decret», no? És una forma de dir: «Bé, com el decret no es veu en seu parlamentària, doncs, ja veurem què fem, ja ho farem el Govern.»

Però a nosaltres ens preocupa. Per què ens preocupa? Perquè ens preocupa que en canvis de titularitat a petits comerços exigim fer tota una sèrie de reformes que en molts casos poden suposar un cost, per exemple, de seixanta mil euros, per exemple. Ens preocupa. Igual que ens preocupa, preocupa molts sectors, i van

venir. I, fixi's, preocupava l'Assemblea de Municipis de Catalunya. Bé, si vol, després ho explica. Però a nosaltres ens preocupa perquè el que fan és diferir a un decret la solució.

I quan va venir l'assemblea, què li deia? Deia: «Anem amb compte perquè tenim un sector important, comercial, a Catalunya, i, per exemple, que hi hagi un canvi de titularitat vol dir que el pare o la mare, que ja són grans, doncs, li ho traspassi al fill.» I això és un tema que ens preocupa.

I, per tant, nosaltres en aquests aspectes..., no votarem en contra, perquè no volem votar en contra en cap punt de la llei, però sí que nosaltres ens abstinem.

El que sí que votarem en contra serà, diguem-ne, un escàndol; és a dir, l'escàndol de voler ficar per la porta del darrere un canvi de la Llei de serveis socials tan important com el que és, que no té res a veure amb el tema que avui parlem i que perjudica i que pot perjudicar molt greument, per exemple, el sector residencial, per exemple, que ens ha dit que això no té ni cap ni peus.

Per tant, nosaltres, primer, no hem posat cap pal a la roda, creiem que aquesta llei s'ha d'aprovar. Tenim, diguem-ne, alguna reticència d'alguns punts que ens abstinem. Votarem en contra de la disposició final primera, perquè creiem que és (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) intentar entrar –acabo, senyor president– per la porta de darrere. Però sobretot el que més ens interessa, i jo crec que és el que més interessa el sector i les persones, és que aquesta llei es compleixi. I li asseguro, senyora consellera, que nosaltres estarem molt amatents perquè vostè o el Govern que surti dintre de poc, doncs, compleixi la Llei d'accessibilitat.

Gràcies, senyora consellera, senyors diputats, senyores diputades; gràcies, també, a tot el sector.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per defensar les esmenes reservades avui a ple, i en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputades, diputats..., salutacions a les entitats i persones que ens acompanyen, a totes aquelles que algunes sou aquí i algunes a la sala de vídeo, i a les que vau participar a través de l'Escó 136, una eina a potenciar i important per a aquest Parlament, que també ha tingut activitat.

Som aquí i hem arribat una mica més lluny en els drets de tots i totes per la lluita, per la perseverança, per l'esforç de molts de vosaltres, de col·lectius, d'entitats i persones també individuals, que no heu deixat que els drets siguin tractats, diríem, només a voluntats de govern, eh?, o a voluntats..., o tractats com privilegis de vegades cedits i de vegades concedits. Això és

la part també important d'aquesta llei: l'alta participació que ha tingut.

I per què ho dic això? Perquè –ho deia el Rafa López– ha estat demanadíssima aquesta llei, ha estat molt, molt, molt demanada, per molts col·lectius. I això té la seva dificultat, perquè a la vegada també és una llei molt transversal. Com sempre, la societat va més per endavant dels legisladors.

Per tant, de nou moltes gràcies a tots, des de les entitats, el moviment associatiu, que heu «apretat» perquè fos en l'agenda d'una vegada, perquè hi heu participat, perquè l'heu debatut. I potser hem arribat a un punt que no és tan avançat com volíem, per això la paraula, la frase «sí crític» farà fortuna, ja l'hem utilitzat diverses vegades, i aquí s'ha tornat a expressar. Però segurament en molts aspectes és el millor que teníem..., és millor que el que teníem i així ho defensaré, com el meu grup.

Agrair –i ho poso en el *pack* dels que també hi heu treballat molt– a tots els diputats i diputades companys de ponència, a la lletrada, al gestor, molt especialment, a la relatora, que ha tingut paciència i també ha tingut diligència, l'esforç de tots i totes, doncs, per poder ser ara aquí.

Per nosaltres hi ha un aspecte fonamental que ho canvia tot –mirin quina cosa tan important, eh?–; era una cosa que l'hem batallada des de molts aspectes, des de molts treballs: des de propostes de resolució, des de compareixences, des de lleis d'autonomia personal..., des de tot arreu. Hem volgut i hem pogut aconseguir que en el preàmbul –una cosa també tant d'Estatut, eh?–, que no en l'articulat, en el preàmbul, hi hagi, hi consti la definició del concepte «diversitat funcional». Era vital per nosaltres. De fet, el nostre sí s'emmarca molt a poder tenir en el centre d'aquesta llei d'alguna manera aquest concepte.

Perquè què volíem de la llei? Aquí els companys i companyes que ens han vist a la ponència..., el nostre objectiu és que les lleis serveixin també per transformar socialment i per canviar paradigmes. I introduir «diversitat funcional» ni que sigui en el preàmbul..., i reconec també que, en part de l'articulat, allà on ha estat possible, en què la legislació internacional que existeix, doncs, no interfereix, també hem pogut posar «diversitat funcional».

Ja sé que hi ha persones i col·lectius que els causa recel; prefereixen «discapacitat», «persones amb capacitat», però és que n'hi ha d'altres que els causa recel l'anterior i es consideren persones diversifuncionals. I, de fet, crec que tots som persones amb diversitat funcional.

Vull llegir el que diu això que hem pogut incorporar, doncs, a través d'una transacció que hem proposat, no? Diu: «Així s'entén per la diversitat funcional la qualitat de funcionar d'una manera diversa; una terminologia que és coherent amb els principis en els quals es fonamenta la present llei, atès que la discapacitat no s'ha d'entendre com un element limitador, sinó que cal interpretar-la com un conjunt de mesures de relacionar-se amb l'entorn variades i heterogènies.

I, per tant» –i aquesta és la part fonamental–, «és l'entorn, doncs, el que s'ha de configurar adequadament per tal d'incloure aquesta diversitat de maneres d'interactuar, per tal que sigui la capacitat de la persona la que sigui l'objecte de canvi, i que cal canviar fent-ho a través d'evitar la discriminació social i fent canviar l'entorn.» És a dir, parem la discriminació social i modifiquem l'entorn; no vulguem modificar les persones.

I deia que hem acceptat de bon grat no fer canvis en segons quins espais, primer, per terminologia actual de l'OMS, també perquè sota el terme «discapacitat», «persones amb discapacitat» hi ha qüestions jurídiques, de seguretat jurídica, i, per tant, s'ha de facilitar la interpretació i l'aplicació, doncs, i la vinculació amb altres normatives. Però per nosaltres és fonamental com a palanca de canvi. Vostès no saben el recorregut que hi donarem, a això, perquè intentarem que hi hagi legislacions internacionals que també canviïn.

Per què? Perquè no podem deixar d'obviar que si volem una societat realment inclusiva i no segregadora, hem de permetre que tothom se senti reconegut per poder viure amb dignitat i llibertat, i també amb reconeixement mutu. I és el que volem treballar, i ho volem treballar a través de l'apoderament. I això és apoderar les persones, considerar-nos a tots i totes iguals. Per tant, per nosaltres és un model, una terminologia totalment interessant.

Ens costava entendre, en una de les esbaralles que vam tenir, com era possible que fos tan fàcil –que no ho ha estat, perquè després cadascú deia la seva–, com es podia definir tan clarament «ajustos raonables», «proporcionalitat», «practicable», tan fantàsticament definits, que tothom els ha definit com ha volgut, i no podíem posar-hi, doncs, el concepte «diversitat funcional». Ja he dit que per nosaltres era important i al final ho hem aconseguit.

Permetin-me que digui que el contingut final, en general, doncs, de la llei, com els deia, és positiu. Si estiguéssim amb terminologia de l'escola, diríem que progressem adequadament, eh?; si haguéssim de fer una avaluació, progressem adequadament, malgrat el que s'ha explicat, doncs, de la llei del 91, que no s'ha complert, dels plans d'accessibilitat que ja haurien d'haver-se aplicat i no s'han aplicat. És cert que ens costa, però ens costa potser perquè no hi havia una llei d'accessibilitat que pogués tractar tots els temes de manera transversal.

La virtut que té la llei és que també unifica normes i fa aquesta pressió. Així també actualitzem legislacions anteriors, menys potser algunes que no hem complert, però que també hi seran. I sobretot era l'aspecte, la qüestió física; les barreres arquitectòniques estaven més o menys controlades, i hem atacat molt bé, molt millor altres tipus, doncs, de discapacitats i diversitats. Però això no vol dir que la idea de superar totes aquestes dificultats no hi hagi coses que s'hagin quedat a la cartera, i en aquest sentit van les nostres esmenes, no?

S'ha avançat en coses que aquí ja s'han dit: que els professionals tinguin un millor text... No és així en les qüestions que ja ha explicat la senyora Segú, diríem,

sobre accessibilitat al territori. I aquí és on hem mantingut les nostres esmenes.

I també sabem la complexitat que hi ha hagut per acceptar, doncs, noves definicions, com la terminologia Dalco, que no ha estat acceptada, amb un cert subterfugi, dient que no estava en el text inicial i, per tant, no es podia esmenar.

I nosaltres hem mantingut tot allò que era disseny universal –que la llei peca realment de fer aquesta passa profunda cap al disseny universal–, perquè entenem el disseny universal com la plena autonomia i com realment la capacitat de donar-nos, doncs, aquesta capacitat de ser lliures i desenvolupar-nos lliurement, no?, i amb tot a favor.

El senyor Rafa López feia esment del petit comerç. Aquí, aquesta diputada va fer una esmena que va ser transaccionada, crec, amb el Grup de Ciutadans i amb la mateixa relatora, per defensar precisament el petit comerç en la qüestió, doncs, a l'hora de fer un traspàs no veure's afectat. Per tant, jo crec, senyor López, que això està solucionat. I m'alegra que aquesta diputada pugui dir que defensa el petit comerç, perquè moltes vegades el meu grup se l'acusa de posar –i mai millor dit en un dia com avui– pals a les rodes. Doncs, no, pals a les rodes no; facilitats per a tots i totes per superar dificultats i per poder fer que el nostre petit comerç..., que aquest sí que està realment amenaçat, i no les grans superfícies, amb les quals també hem treballat, però ha quedat pendent obligar-les a més qüestions, però hi hem treballat. Sempre –no sé per què– se'n salven, eh? Però hem intentat protegir el nostre petit comerç.

Hi han elements troncats, són el del treball i el de l'escola. Són esmenes que hem mantingut, especialment l'escola inclusiva; que a l'escola és on es canvien tots els paradigmes. I aquesta és la nostra, d'alguna manera, funció: intentar canviar paradigmes per afavorir canvis de pensament, patrons, comportaments i actituds. I, per tant, des de l'escola és cap on podem fer canvis.

Esmenes en el sentit de l'escola inclusiva com l'entem nosaltres no han estat acceptades. Però nosaltres ho seguirem intentant a través del que ens exigeix la mateixa LEC, a través de mocions que tenim aprovades en què l'escola inclusiva tingui presència.

Ja deia la qüestió del disseny habitual, que és poc contundent. Ho explicava molt bé la senyora Segú i ho compartim.

I sobretot el que no hem aconseguit és alguna cosa que no estem aconseguint enlloc: és que vostès tornin a la Llei de l'habitatge de l'any 2007 –això no ho hem aconseguit aquí ni allà ni més enllà; no ho hem aconseguit–, que era realment la llei que ens donava garanties i que ens donava drets. I en això és cert, doncs, que no hem avançat.

Per tant, els avenços, que han estat alguns positius: hem acotat aquests terminis que s'ha comentat. I molt important també en la part, diríem, de defectes, la qüestió, doncs, del compromís econòmic, que ha cos-

tat arrancar amb dificultats un petit –que avui també ho ha explicat la senyora...– detall en aquest sentit.

Però reconeguim, i els l'explicaré, la visió que vostès tenen de les lleis socials. I ho faig –i ara no hi és i em sap greu–, i feia una mirada al meu veí de territori i diputat de Convergència, el David Bonvehí, que en un molt bon article defensant la llei, quan la vam posar en la presa de consideració, deia –en un dels aspectes, eh?, ja dic que en altres moltes coses les signo, òbviament– que allò més important és que la llei no costaria ni un duro en uns moments crítics per a l'economia. Dius, primera: una llei que no té dotació econòmica és impossible que es pugui complir, i això és fonamental. Però és que nosaltres no ho compartim gens, primer, perquè entenem que, sense pressupost, el que els deia, i després, perquè creiem fermament..., i si observen..., les societats més avançades són les que tenen grans lleis i potents, però dotades de diners.

Per què? Perquè han observat allò que és l'evidència: que hi ha molt millor retorn social i també retorn econòmic, i no diem apoderament i autonomia personal de les persones. Per tant, no es neguin a posar diners a lleis socials, que, a més a més, com aquesta són molt transversals i que tots els departaments hauran de fer esforços. Per tant, això és important.

Hi ha un aspecte que es contempla... Jo no he pogut deixar de comparar quan hem fet la llei contra la LGTBFòbia, on hi ha un apartat de sancions contundents. Aquí també hi ha un apartat de sancions; està bé, també ens hi vam esbarallar una mica: continguts, puja, baixa. Però em sembla que hi ha una cosa que és substantiva, que és que s'apliqui. Perquè avui hem estat parlant de les lleis que no s'han complert: Lismi, els codis d'accessibilitat, els plans d'accessibilitat. Si no fem complir la llei, tot l'objecte de la llei, que és evitar discriminacions i canviar la societat, serà impossible. Per tant, les sancions són importants, i per això també vam tenir en aquest sentit unes bones baralles. Per tant, és un factor determinant. Per ser creïbles, hem d'atacar allò que vagi contra els objectes, contra els requisits de la llei.

Com també és imprescindible, i aquí han quedat fora del consell d'accessibilitat, i també s'ha dit, en els territoris, doncs, persones amb discapacitat funcional que podrien ser-hi. A mi també em sap greu que no s'hagi tingut en compte el món del treball, en aquesta llei, d'una manera més intensa, tot i que els sindicats van fer les seves aportacions. Perquè, si hi ha una cosa troncals en l'educació, és..., per a la plena autonomia i la dignitat de les persones, és el dret al treball. Per a nosaltres és fonamental –fonamental. I creiem que en això, doncs, sí que s'ha fallat, però ja trobarem la manera i la fórmula de poder fer aquesta participació, si més no a través del treball. Atenent, sobretot, que el Govern, tant l'estatal com el català, incompleixen amb col·lectius d'especials dificultats en uns moments tan compromesos com aquests en el seu dret al treball. Per tant, si fem una llei d'accessibilitat, fem també els compromisos que tenim.

Hi ha una altra pota que ha de fer que aquesta llei d'accessibilitat tingui valor, perquè no està deslligada

del món. Hi ha una llei d'autonomia personal i dependència que no es compleix, i ens sembla igualment fonamental quan parlem d'accessibilitat, i, per tant, plena autonomia i, per tant, diversitat funcional. Fa quasi tants anys que esperem la Llei d'autonomia personal com esperàvem aquesta llei d'accessibilitat: des del 2010, conseller Cleries. Ha d'arribar, aquesta llei, en seu parlamentària, per també ajudar a canviar aquest paradigma i per fer, per posar-hi una figura que és del tot imprescindible, que és la figura de l'assistent personal com una pota més d'aquesta accessibilitat global, doncs, de les persones amb diversitat funcional, o dependències, per a aquell qui ho prefereixi.

Així doncs, i ja s'ha dit abans, se'ns va demanar a través de les entitats –que us veig aquí fantàstiques i atentes, i també les de la sala de vídeo– que féssim consensos. Crec que ho hem fet. Vulgarment es diria: «Hem baixat del burro en algunes coses.» (*L'oradorriu.*) Hem, doncs, intentat col·laborar en d'altres, fruit d'aquest consens. Fem-lo servir, eh? Fem-lo servir amb algú que ho deia: «Exigim en el seu desplegament.» És també missió de les entitats, no només d'aquest Parlament, sinó de la societat, que és la que ens ha portat fins aquí, també, exigir als diferents governs que aquesta llei es compleixi i que es modifiqui en allò en què la societat, doncs, vagi avançant. Perquè el desplegament realment és allò substantiu, i hi han terminis que donen per fer-ho bé, eh? Que aquí es deia, doncs, els dels ajuntaments.

Per tant, el nostre posicionament serà, òbviament, de votar les nostres esmenes que ha deixat vives, com també acte de rebellia, eh?, tot i que algunes, perquè quedi clar el nostre posicionament, votarem a les de la CUP, perquè ens hi sentim identificats, i, de fet, ho hem treballat. Ens abstindrem en la resta, no pel cas que algunes les compartim, certes o no; hi ha matisos, com deia. És tan difícil, hi ha qui diu que és ajustos raonables, qui diu que és una altra qüestió, i, en aquest sentit, agrair a tota la ponència.

Acabo dient que moltes gràcies a tots i a totes, amb el desig que la llei sigui l'element desllorigador d'algunes realitats, el transformador de moltes altres i el principi inspirador de més i millors avenços per a la nostra societat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes reservades, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, personas que nos acompañan hoy en la tribuna, representantes de la sociedad civil, yo creo que hoy sin duda es un día importante, en eso hemos coincidido ya todos los portavoces que hemos hablado hoy aquí. Llevamos dos años de legislatura, y en estas últimas semanas se han aprobado dos leyes, se aprobará hoy esta, que serán de las más importantes desde el

punto de vista social y de la igualdad de derechos que este Parlamento ha tramitado en estos dos años.

Respecto de la Ley de accesibilidad, yo creo que, en primer lugar, es merecido, como ya ha hecho la ponente relatora, referirme a los compañeros que han participado en la ponencia: Anna Figueras, Pere Bosch, Núria Segú, Rafael López, Laura Massana, y también, no me puedo olvidar de la persona de la CUP que con igual mérito ha colaborado en la medida que el Reglamento permitía en las aportaciones a esta ponencia. Yo creo que es de justicia agradecer a Anna Figueras, la relatora, su predisposición a hablar y a debatir sobre los textos y las enmiendas de los otros grupos, y creo que ha hecho un trabajo políticamente honesto en este sentido, pues ha estado abierta a escuchar y a aceptar diferentes propuestas de otros grupos. Gracias, por tanto, a los compañeros de la ponencia.

Podíamos estar, estuvimos y estaremos, seguro, en desacuerdo en algunos de los puntos de esta ley tal como han quedado redactados, pero yo creo que todos tuvimos claro desde el principio, primero, que esta era una ley necesaria; en segundo lugar, que era una ley justa, y, en tercer lugar, que debía establecer un marco mejor al menos que el actual para las personas con discapacidad, o si quieren, con diversidad funcional, ¿no? El concepto al que se ha referido la diputada Massana y que yo creo que es importante que se haya reconocido, al menos en la medida en que se ha hecho en el texto de la ley.

Empezaré refiriéndome a la parte negativa de la situación actual en el ámbito social. Han sido dos años complicadísimos desde el punto de vista social, y las situaciones de desigualdad y pobreza no han sido ni mucho menos resueltas, ni vemos nosotros que el Gobierno esté dando pasos decididos para afrontarlas. Más bien es evidente que el Gobierno y sus socios han estado centrados en otras cuestiones, que a nuestro juicio no aportan nada bueno desde ningún punto de vista, pero tampoco desde el punto de vista social. Pero bien, como digo, dentro de esta situación, que es bastante mala en general, hoy podemos alegrarnos porque el Parlamento aprobará una ley que también incide plenamente en el ámbito social y en los derechos de las personas, tan maltratados últimamente, y que con sus defectos, con sus defectos a los cuales se han referido ya los portavoces que me han precedido, supone en todo caso un paso adelante en los derechos de las personas con discapacidad. Y es por eso que desde ahora anuncio ya que mi grupo votará favorablemente al dictamen de la ley, salvo en aquello a lo que después me referiré, tal como ya hicimos en la comisión y por las razones que voy a exponer seguidamente.

A pesar de lo que muchos puedan creer, todos, absolutamente todos seremos beneficiarios de lo que dispone esta ley, porque la accesibilidad, tal como hoy está concebida, ha superado ya las concepciones antiguas que la relacionaban exclusivamente con personas con discapacidades y se extiende como derecho, como beneficio a todas las personas, a todas las personas y no solo a las personas que presentan alguna dificultad de interacción con el entorno. Es evidente que a medida que envejecemos, nuestras capacidades van a ir mer-

mando naturalmente, por lo que las adaptaciones que impone la Ley de accesibilidad son algo que no solo hay que considerarlo enfocado a las personas que hoy presentan una discapacidad, sino al conjunto de la sociedad. En relación con esto, un concepto fundamental que introduce la ley es el de diseño para todos, que informa la ley y que obliga a que los entornos, productos, servicios y procesos sean diseñados para que puedan ser utilizados por todas las personas en la mayor medida posible, sin que se tienda, como hasta ahora, a desarrollar productos o entornos específicos para las personas con discapacidad o con dificultades de interacción con el entorno. Es decir, que el mismo objeto, el mismo proceso, el mismo producto, el mismo entorno sea igual de válido para una persona que tiene una discapacidad o para una persona que no la tiene.

Asimismo, se supera el tradicional concepto de barrera, que estaba identificado normalmente con la barrera arquitectónica, y se amplía a las barreras a la comunicación y a las barreras actitudinales, que hoy en día, por desgracia, son incluso más importantes. En este punto creo que es necesario añadir que las barreras actitudinales, que están, como digo, recogidas en la ley y por tanto sujetas a su régimen sancionador, no se van a eliminar simple y llanamente porque estén recogidas en la ley, y siempre será necesario que la Administración contribuya con su acción positiva a hacer pedagogía sobre su eliminación. Sanciones sí, por supuesto, pero también, y sobre todo, pedagogía.

En cuanto a las enmiendas que mi grupo ha presentado al texto del proyecto, la primera de ellas entendemos que ha conseguido corregir un aspecto realmente importante y que generaba una gran contradicción. El propio proyecto de ley, tal como fue presentado por el Gobierno, hablaba de las personas con discapacidad como personas que presentaban deficiencias, que era evidentemente un lenguaje que estaba absolutamente desfasado, que era injusto y que era completamente contradictorio, entiendo yo, con el espíritu y con los objetivos de esta ley. Pero, como decimos, y para esto están las ponencias, se ha arreglado y se ha solucionado.

Otra de las cuestiones más importantes que se ha debatido en esta ley, y que fue también objeto de las comparecencias de muchas de las entidades ante este Parlamento, fueron las regulaciones que establece la presente ley respecto de los conceptos de ajustes razonables y de la proporcionalidad, que son destinados a hacer compatibles los derechos que esta ley reconoce a las personas beneficiarias con los intereses también legítimos de las personas o entidades obligadas a implementar estas medidas. Nuestro grupo presentó una enmienda que creíamos, y creemos, que sigue siendo procedente, en el sentido de que estos principios de ajuste razonables y proporcionalidad fueran aplicables a todas las obligaciones que establece la ley, que por su naturaleza fueran susceptibles de ser sometidas a estos principios, remitiéndonos al reglamento de desarrollo para indicar con exactitud cuál debía ser en cada caso el concepto de razonable y proporcionado, sin que pueda quedar a la interpretación, a veces arbitraria, de algún órgano sancionador que haga que el desarrollo de determinadas actividades esté sujeto a

cierta inseguridad jurídica. Entendíamos que hay que conciliar ambos aspectos, y aunque hay efectivamente una remisión al reglamento, creemos que no es lo suficientemente clara en este sentido, y mantendremos nuestra enmienda. Esperamos, no obstante, que el reglamento solvente este problema que creemos que sigue existiendo.

Por otro lado, y en cuanto a la adaptación de edificios y establecimientos que fueran objeto de cambio de titularidad, nos hemos referido aquí algunos de los portavoces, entendíamos que el mero cambio de titularidad no justificaba por sí solo la necesidad de llevar a cabo actuaciones de adaptación, y ello porque se podían dar supuestos de cambio de titularidad, como traspasos de pequeños negocios, bien por herencia o compra, que vieran entorpecidas gravemente sus posibilidades de materializarse si el eventual comprador o heredero veía en esto una traba. Asimismo, y en sentido contrario, cuando la ley hablaba de cambio de titularidad, daba la oportunidad a las sociedades mercantiles, que muchas veces es evidente que tienen más poder que los particulares, de saltarse legalmente la normativa de accesibilidad, ya que estas podían adquirir un establecimiento o edificio sin que cambiase su titularidad a través de la compra de las acciones de la empresa propietaria. Yo creo que a través de esta enmienda transaccionada hemos conseguido flexibilizar estos casos que afectan a pequeños comercios o negocios facilitando el tráfico mercantil de estas personas, y también impedir esta práctica elusiva de la ley a las sociedades mercantiles que lo tenían muy fácil. La enmienda establece que se deberán llevar a cabo estas adaptaciones también en ese caso de cambio accionarial, y en los casos de negocios de pequeña superficie el mero cambio de titularidad no será constitutivo de obligación automática de adaptación.

Después, en los casos de adaptaciones necesarias a las actividades culturales, de ocio y deporte, que lógicamente tienen también que cumplir las condiciones de accesibilidad, faltaría más. Mi grupo presentó una enmienda, que mantendrá, y que iba dirigida a considerar que tales condiciones se tengan por cumplidas cuando deriven de un acuerdo de autorregulación entre las organizaciones más representativas de las personas con discapacidad y aquellas que lo sean de los prestadores o responsables de los correspondientes servicios. Es una fórmula además empleada en otros países y que fomenta el acuerdo, y esas condiciones, incluso las que fueran fruto de un acuerdo de autorregulación, podían perfectamente ser más..., ir más allá que lo que establece la propia ley, y siempre dejando la salvaguarda, como decíamos nosotros, de que si no existe ese acuerdo será la Generalitat la que fije las condiciones, de acuerdo con lo que se establece en la ley. Nos parece que se ha desaprovechado una oportunidad en este sentido de implementar un modelo que favorece el acuerdo.

También hemos visto aceptada una enmienda en la línea de incluir el control de la obligación del mantenimiento de las condiciones de accesibilidad en los espacios y edificios de titularidad pública —se ha referido antes también la señora Segú—, diferenciando el

uso y la titularidad. No obstante, los edificios o son de titularidad pública o son de titularidad privada, y ahí están incluidos todos los usos. Por lo tanto, nos parece que, en la medida en que ya se obliga a que haya mantenimiento en los edificios de titularidad pública, se cumple, se cumple esta condición, y a nosotros ya nos parece bien. Lo que no nos parecía bien era el texto inicial del proyecto, donde se dejaba fuera de esta obligación a los edificios de titularidad pública, no se sabía bien por qué; no tenían la obligación de mantener la accesibilidad.

Y casi lo más importante de esta ley, de lo que se ha conseguido en la ponencia, es que se ha mejorado el texto en cuanto a la obligación de la Generalitat –obligación clara y expresa– de destinar partidas presupuestarias para la promoción de la accesibilidad, algo que se dejaba al condicionante tan arbitrario de la existencia de disponibilidades presupuestarias. Esto, es evidente que era inaceptable que constase en el texto de una ley de estas características. Yo creo que todos los grupos coincidíamos en que no podía ser así. Y se ha contraído un mínimo compromiso en este sentido, que hace que votemos a favor, pero, evidentemente, esto requerirá, para su implementación, de voluntad política y de comprobarlo a través de hechos, porque siempre –siempre– habrá un margen importante de discrecionalidad por parte del Govern a la hora de destinar partidas presupuestarias. No obstante, como digo, con esta enmienda se ha conseguido que exista una obligación expresa por parte de la Generalitat de destinar partidas presupuestarias a la promoción de la accesibilidad.

Y, por último, no puedo tampoco dejar de hacer mención, como lo han hecho el resto de portavoces, a que este proyecto de ley se ha utilizado de manera absolutamente inaceptable para planear y plantear una modificación de la Ley de servicios sociales en ámbitos que nada tienen que ver con la accesibilidad, cuando además se trata de una ley fundamental, una ley básica en el ámbito social de Cataluña, cuya modificación, en todo caso, debe debatirse sin duda específicamente. Se ha pretendido y desgraciadamente se habrá conseguido por la mayoría colar –porque no se puede denominar de otra manera– esta modificación, que además versa sobre aspectos fundamentales de la Ley de servicios sociales, sobre los que ni siquiera se ha querido transaccionar ni hablar. Por eso nosotros votaremos que no a esta parte del dictamen.

A pesar de esto último, y sin perjuicio de las enmiendas de nuestro grupo que se han rechazado en la ponencia y que mantenemos hoy en el Pleno, porque estamos convencidos de que modificaban la ley en un sentido mejor que el que ha quedado, creemos que con el texto del dictamen, tal como ha quedado, se da en todo caso un paso adelante en la promoción de la accesibilidad, entendida ya por fin en un sentido amplio, y en la protección de los derechos no solo, como decía, de las personas que tienen alguna discapacidad o dificultad de interacción con el entorno, sino también en favor de la protección actual y futura de los derechos de todos los ciudadanos.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, per defensar les esmenes reservades té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta, i benvinguts i benvingudes totes les persones i entitats que ens acompanyeu. I primer, i en la mateixa lògica que la resta de grups, els agraïments en forma i fons. Primer a l'Anna, òbviament, com a ponent, però també, per anar una mica més enllà, a vegades, de les rigideses de la democràcia formal, també disculpes, òbviament, a tota la resta de companys de la ponència; i ara ajuntó l'Anna i en Manel Mora, que és com el company de la CUP que ha participat plenament, amb limitacions, de les compareixences, però no així de la ponència, perquè ho vam demanar, però el Reglament és molt estricte i, atès que som tres persones i estem gairebé a trenta-sis comissions, ponències de llei, etcètera, doncs, ens vam trobar amb un reglament estrictament estricte, valgui la redundància. Però, malgrat tot, l'Anna com a ponent s'ha reunit amb ell, han discutit, han debatut, i, òbviament, tot el que direm avui és fruit, és el resultat d'una reflexió col·lectiva, però tot el contingut és d'en Manel Mora, a qui agraïm, òbviament, la seva tasca. I agraïment, òbviament també, a la resta de companys que han comparegut, i també, òbviament, a la resta de diputats membres de la ponència.

Per nosaltres és veritat que és un dia important, ho haurà de ser més en el futur, és una etapa més en un llarg camí, del qual queda moltíssim camp per recórrer. Però és obvi que l'accessibilitat és un dels pilars clau per garantir la inclusió laboral, social, educativa i sanitària. És veritat que perquè això sigui efectiu calen mecanismes legals, calen suports personals i tècnics imprescindibles perquè sigui una realitat quotidiana. És veritat també que cal una mirada àmplia, que, com s'ha dit també..., ara no recordo qui ha fet aquesta reflexió, però és obvi que estem fent una llei per a tota la societat, per a la globalitat de la societat, i que ens fa o ens hauria de fer, òbviament, una societat millor, molt més inclusiva, molt més justa i molt més solidària.

El 2005, el Fòrum de Vida Independent ja deia que l'accessibilitat i el disseny per a totes i tots tenia a veure amb tota la ciutadania, amb totes les persones, amb totes les edats, sexes, cultures i diversitats, i que, per tant, calia protegir-lo, regular-lo, desplegar-lo i emparar-lo, no? Nosaltres sempre –i el Manel sobretot, ja m'hi referiré permanentment– abordàvem aquesta ponència de llei des de la perspectiva del disseny per a tothom, de l'accessibilitat integral i, òbviament, del nou paradigma de diversitat funcional. I entenim que del que es tractava era de procurar i garantir que els entorns, els serveis i els productes poguessin ser utilitzats de manera segura i autònoma per qualsevol persona, fos quina fos la seva diversitat funcional.

Per nosaltres, és obvi també que es tracta d'una llei que hauria de fomentar la millora de la qualitat de vida –i dic «hauria» perquè hem après també, en a penes dos anys, que una cosa és el que diu la llei i una

altra cosa és com s'aplica per a tota la ciutadania—; que es fa tard, com s'ha dit també; que hi ha hagut un temps mort en les darreres dècades tant en l'àmbit estatal com en el català, i que és obvi que cal acabar amb l'arquitectura de l'exclusió i amb uns quants murs, visibles i invisibles, que encara cal enderrocar. En el fons, i és obvi, i qui més ho sap és el teixit social i les associacions del país, és una lluita contra la discriminació, contra l'estigma i contra les barreres.

És veritat també que també hem de celebrar avui —no sé si s'ha de celebrar, però...— el *mainstream* del sí crític, no? Nosaltres també farem un sí crític a aquesta llei, sobretot perquè ens és impossible votar-hi en contra —òbviament millora, encara que sigui parcialment, el marc anterior—, però sí que serà amb totes les bateries de les nostres reserves, les nostres preocupacions de sobre què sustenta aquest sí crític preventiu, o que..., bé, crític i preventiu —diguem-ho així.

I almenys, sobretot per les febleses que incorpora, per allà d'on venim..., és a dir que veníem de les febleses, els dèficits o les carències que vénen d'antic, vénen des de 1991 —ja ho han dit altres intervinents—, i que ja estaven legislades i que no hem sabut superar. Per dir-ho molt ràpidament —després em referiré a cadascun dels punts—, és la manca de memòria pressupostària i de desplegament del calendari —u—; dos, l'ambigüitat, la subjectivitat i la inseguretat jurídica que en alguns aspectes pot provocar la nova legislació; el manteniment de conceptes, al nostre parer, absolutament difusos i ambigus, que generen una nebulosa jurídica, que després, a l'hora de l'aplicabilitat, no poden generar els efectes que nosaltres desitjaríem i que atorguem a la llei en la seva part dispositiva; en la part del règim sancionador, ens continua molestant la periodificació de la prescripció, i una última, entre d'altres —també se'ns n'han dit altres, com la Llei de serveis socials—, la que fa referència als accessos als habitatges de nova construcció perquè puguin ser accessibles, que no es posa *ex ante*, sinó posteriorment.

És veritat que n'hi ha una, d'aquesta bateria —i l'Anna ho coneix perfectament—, de les més de cent esmenes que ha presentat la CUP..., el pes de l'etimologia i el pes del llenguatge tenien un pes específic, el pes d'intentar incorporar el concepte de diversitat funcional per, també, superar altres lectures tradicionals que nosaltres pensem que estan desfasades i, per tant, d'actualitzar-nos al segle XXI. És veritat que ens hem trobat amb dificultats polítiques, de discrepància, però també amb dificultats jurídiques i amb dificultats tecnològiques que impedièren desplegar-ho. Però, bé, això també continua sent una barrera que caldrà superar, esperem, en un futur no gaire llunyà.

Respecte a la manca de memòria pressupostària, clar, com s'aplica una llei sense memòria i sense calendari de desplegament? Aquí podríem fer, òbviament, allò que diem sempre de: per a què hi ha diners i per a què no n'hi ha? Diners, finalment, n'hi ha; tenim uns pressupostos de la Generalitat. Però, clar, si aquest any paguem 1.900 milions d'interessos del deute, 6 milions d'euros al dia, doncs, és difícil..., és normal que no tinguem recursos —els recursos són escassos— i que no puguem desplegar aquesta llei.

Per tant, tot i que la llei sobre el paper representa un avenç respecte a la legislació anterior que deroga, nosaltres pensem que ha d'haver-hi compromís econòmic i obligació social i governamental per implementar-la, perquè, si no, el que estem fent és perpetuar escenaris i situacions de discriminació social; la no-inclusió, fer-la efectiva, i consolidar un escenari de segregació social. La llei vol transformar una realitat, però si no hi ha memòria i si no es desplega serà impossible fer-ho.

La segona és respecte a l'ambigüitat, la subjectivitat i la inseguretat jurídica de la nova llei. No és que ho digui la CUP - Alternativa d'Esquerres, ho ha dit el dictamen del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya. A les observacions generals del seu document, al setè apartat, el consell deia —obro cometes—: «El CTEEC considera que la norma hauria d'establir una major definició de conceptes i d'expressions genèriques, a fi d'evitar indeterminacions que poden arribar a produir inseguretat jurídica.» I en una altra observació a l'articulat considerava que els articles 64.1.b, 64.2.c i 64.3.f «no delimiten clarament els incompliments de les exigències que en matèria d'accessibilitat generen que una infracció pugui ser tipificada com a lleu, greu o molt greu». Ens preocupa, primer..., clar, si no està clar a la llei, no estarà clar en la seva aplicabilitat.

El tercer àmbit és el de manteniment de conceptes. Nosaltres entenem que una cosa és accessible o no és accessible, i punt. I, per tant, quan utilitzem «practicable», «ajustos raonables», «mesures d'acció positiva», generem una ambigüitat que també, com sabeu els companys de ponència, el Manel és on més ha incidit, no?, i que han creat també malestar en algunes, per no dir moltes, de les entitats. Continuar parlant, en una llei d'accessibilitat, de conceptes tan abstractes, no?, també ens fa l'efecte que és perpetuar o no superar com voldríem superar les situacions de discriminació.

Finalment també, ens preocupa també que això afecti determinats edificis i que a vegades, quan es diu si és practicable o no, el que hauria de ser una excepció es converteixi en la norma. És a dir, aquests conceptes s'haurien de plantejar en serveis i edificacions existents previs a l'entrada en vigor del Codi d'accessibilitat de l'any 1995, després d'un informe tècnic que, al nostre criteri, hauria de ser sota mecanismes d'inspecció i de certificació rigorosos, que justifiquessin la impossibilitat d'adequar-se als paràmetres establerts per al disseny universal. Això hauria de ser l'excepció i no hauria de ser la norma.

L'altre és relatiu al punt 4, a la prescripció de les infraccions. Dubtem que el règim sancionador tingui efectivitat i que es pugui desplegar com voldríem. Sobretot, hi insistim —també ho han dit els altres grups—, perquè s'ha avançat molt poc. Hem tingut un temps mort, un temps perdut que no hem sabut aprofitar. Ara teníem una ocasió per recuperar el temps perdut, per dir-ho en termes literaris, i no és així.

I finalment, entre d'altres que avui volíem destacar en aquest quart d'hora, era la qüestió dels accessos als habitatges de nova construcció per garantir la seva accessibilitat. A nosaltres ens sembla un pas enrere greu

i un acte d'irresponsabilitat política el fet que es posi posteriorment, perquè comporta, primer, una despesa d'obra *a posteriori* bastant elevada, ja que es citen expressament plataformes de suport, és a dir, elevadors o plataformes. Dos, perquè ens fa l'efecte que contravé la legislació estatal vigent, el Reial decret 173/2010, del 19 de febrer, mitjançant el qual es modificava el codi tècnic de l'edificació. I tercera, perquè segurament comportarà, previsiblement, en un context de crisi a més, un conflicte amb la comunitat de veïns sobre els costos de la despesa. També, sobretot, perquè l'habitatge és un element i un vincle essencial en la vida de qualsevol persona i perquè també és l'element fonamental de la seva relació comunitària, i també perquè cal protegir les dinàmiques d'envelliment..., cal protegir també les persones al llarg de la seva vida, i també fomentar un envelliment actiu. I també, i sobretot, la diversitat funcional o la discapacitat també, moltes vegades, és sobrevinguda, no?, i, per tant, es pot produir de naixement o es pot produir durant el decurs de la vida, del perfil biogràfic de qualsevol persona.

Els motius del sí –resum, per tant, eh?–: manca de memòria, ambigüitat i aspectes d'inseguretat jurídica, conceptes caducs i indeterminats, la prescripció de les sancions i la qüestió dels accessos a nous habitatges. Per la resta, ens sembla... Òbviament, també hi ha motius per al sí, perquè, malgrat que ens sembli limitada, també s'ha incorporat la qüestió simbòlica de la diversitat funcional. Voldríem una llei d'accessibilitat molt més innovadora i rupturista, a l'alçada del segle XXI, que s'hagués basat en la filosofia dels dos conceptes inclosius que emprem a les candidatures d'Unitat Popular, que són la diversitat funcional i el disseny universal.

És veritat també, com s'ha dit..., i això sí que mereix una reflexió respecte als passos de la societat i als passos de les institucions. I moltes vegades el canvi, abans que esdevingui jurídic, ha esdevingut abans real en la tasca de moltíssimes entitats. Abans s'hi referia, crec que era el diputat Rafa López, no? Doncs, és veritat, els últims, jo crec que sis mesos, s'ha prohibit el *fracking* gràcies al moviment ecologista, s'han prohibit les bales de goma gràcies al patiment de les víctimes; la setmana passada aprovàvem una altra llei, fa quinze dies, antidiscriminatòria, com la Llei contra l'homofòbia; avui tenim tres ILP presents en aquesta legislatura, la de renda mínima garantida, la de pobresa energètica, la de l'ensenyament, que es va presentar la setmana passada.

Per tant, en el combat contra les desigualtats i contra les exclusions, farem aquest sí crític. Per nosaltres, la llei hauria de donar poder sempre als que no en tenen, als que no tenen capacitat d'exercir-lo, i, per tant, aquesta hauria de ser una llei –en part ho és, no?– en oberta lluita contra l'exclusió, contra la discriminació, contra la segregació, i també contra les injustícies.

En l'àmbit del llenguatge, també ho hem dit, que cal trencar barreres actitudinals, no?, que és important el canvi de valors, que caldria també saber com es desplega, no només... Ara tenim el repte..., ara hem fet la llei, després de no fer-la durant molts anys; ara tenim

el repte de desplegar-la. I voldríem també saber com es farà, no?, i quins plans municipals hi haurà, quin és el paper de l'educació i de la formació, canviar també de llenguatge i incorporar els criteris Dalco, com deia abans la Laura, per superar també, doncs, el poder del llenguatge, que a vegades té tota la càrrega pejorativa i negativa, i també el llenguatge del poder –diquem-ho així–; per tant, la capacitat de la cultura i de la pedagogia per superar..., un sector que durant molts anys, als vuitanta, per exemple, va combatre en autèntica solitud.

I, finalment, aquest sí crític preventiu, proactiu, de cabut, però sí crític finalment amb la lupa posada en l'aplicabilitat.

I finalment, en la part més més tècnica, votarem a favor de les pròpies esmenes, òbviament, a favor de les que ha presentat Iniciativa - EUiA, a favor de les esmenes tècniques i del dictamen del projecte de llei i en contra de la disposició final primera.

I comencem com acabem, amb l'agraïment a tots els que avui ens acompanyeu, aquí o a la sala del costat.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Bosch.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, amics i amigues, representants d'entitats, intentarem fer una exposició al màxim d'ordenada possible –perquè, a més a més, tenim deu minuts, menys que la resta de grups parlamentaris que han mantingut esmenes vives– i intentant centrar-nos en tres aspectes que ens semblen importants de remarcar. El primer és d'on venim i, per tant, explicar la complexitat del procés de confecció d'aquesta llei, que ve de bastants anys enrere. En segon lloc –i em sembla especialment important tenint en compte que, aquestes últimes hores, sembla que tots plegats estem molt obsedits a explicar diferències, però no tant a explicar coincidències– explicar en aquesta segona part quina ha estat l'aportació del nostre grup parlamentari i de quina forma veiem reflectides les esmenes que en el seu moment vàrem presentar i que hem aconseguit transaccionar amb el Grup de Convergència i Unió i, per tant, que estiguin incloses en el projecte de llei. I la tercera intervenció, assumint tots plegats, començant pel Govern, lògicament, el repte fonamental que tindrem a partir d'ara, que és desplegar la llei amb la màxima ambició possible.

Anem al principi. Abans es comentava que el procés de confecció de la llei ha estat llarg i, jo hi afegiria, llarg i complicat, complex. Sabíem que no era una llei senzilla, perquè, a més a més, al darrere de la concepció que hi havia en la llei, hi ha una àmplia diversitat, amb casos realment molt i molt complexos, i avui, i aquests darrers dies, aquestes darreres setmanes,

aquests darrers mesos, les entitats ens ho han acabat de fer veure: des del tema de la lectura fàcil, fins al tema de la diversitat funcional, fins al tema de la discapacitat física o psíquica, hi han tot un munt de realitats que, certament, ha estat complex intentar encabir-les i, a més a més, intentar-les encabir amb interessos, moltes vegades, que eren contraposats o, com a mínim, doncs, molt disconformes.

Per tant, valgui això, i també valgui el reconeixement que probablement és veritat que hem perdut tots plegats durant aquests darrers anys..., i no és exclusiva responsabilitat d'aquest Govern, sinó d'altres governs; jo diria que pràcticament la totalitat d'aquesta cambra parlamentària, d'alguna forma o altra, directa o indirecta, hi pot tenir el seu gra de sorra. Però, en tot cas, demanar disculpes al conjunt de la ciutadania, a les entitats, pel retard que ha patit aquesta llei. Segurament que no valdrà l'excusa, però és veritat que el document final és un document que val la pena i que ens torna a situar, novament, a primera línia allò que fa referència a la garantia de l'accessibilitat.

Nosaltres hem partit –i després intentaré explicar els sis punts de les esmenes, els sis punts principals que hem intentat introduir a les esmenes– d'un element que ens semblava essencial, i és que entenem, des d'una visió republicana o des d'una visió d'esquerres, si volen, que el paper substancial dels poders públics ha de ser garantir que el conjunt de ciutadans, amb independència de les seves capacitats, puguin desenvolupar amb plenitud el seu projecte de vida. Aquest és el nostre màxim objectiu. I, per tant, volíem encabir això: de quina forma podem fer que els poders públics incideixin directament, a través de la seva actuació, però també indirectament, a través dels compromisos que estableixen amb el sector privat, per aconseguir que la gent que tenen diversitat de condicions –per tant, un punt de pertinença diferent a molta part de la ciutadania– poden intervenir, poden desenvolupar, ho repeteixo, amb plenitud el seu projecte de vida.

I això té una concepció molt àmplia. Recordo que alguna de les intervinents que venia a exposar-nos..., ens deia: «No, és que vostès estan fent una llei que abasta un sector molt reduït de la població.» Doncs, això no és veritat; tots som potencials destinataris d'aquest projecte de llei. En alguna etapa de la nostra vida, segurament en una etapa molt avançada, però en qualsevol moment es poden produir circumstàncies en què tots plegats ens sentim encabits en aquesta llei, i, per tant, és important que concebem aquesta llei, des d'un punt de vista de poders públics, amb la idea que no va destinada només a un col·lectiu, sinó al conjunt de la societat, ho repeteixo, per garantir que pugui tenir igualtat de condicions.

Això ha estat possible no només gràcies a les aportacions dels diferents grups parlamentaris i de la ponent –vull felicitar-la, ha fet una bona tasca, tenint en compte que, a més a més, és el seu primer projecte de llei–, sinó també a la complicitat del Govern, a la complicitat del Govern a través de la consellera, però també de la Gemma Pifarré, el Jordi Oliva i persones que ens hem discutit àmpliament, però també a moltes aportacions d'entitats: l'ONCE, l'Associació

de Lectura Fàcil, Fundació Salas, també ACIC... Voldria remarcar de forma molt substancial ACIC, perquè, tot i ser una entitat amb una base social, si volen, doncs, molt reduïda, en el nostre cas ens ha imbuït i són, plenament coresponsables que hàgim pogut arribar a acords en aspectes substantius d'aquesta llei, dels quals ens en sentim orgullosos, com és per exemple l'article 35, que abasta l'accés a tots els serveis de la cultura.

Per tant, a partir d'aquesta configuració d'aportacions, d'aquesta multitud d'aportacions que hem intentat encabir tots plegats en aquest projecte de llei, voldria subratllar quins són els sis aspectes a remarcar.

El primer és que hi ha hagut un debat ampli per intentar establir un canvi de paradigma. És un debat segurament que Iniciativa hi ha incidit molt, que hi ha incidit també molt la CUP; nosaltres també hem intentat posar-hi el nostre gra de sorra. Però intentar introduir, ja sigui en el preàmbul, entre altres aspectes, conceptes com «disseny per a tothom», «diversitat funcional», «plena autonomia», jo crec que ha estat un primer pas, probablement no el definitiu, però, com a mínim, que ens situa en la bona direcció per tal d'intentar establir un canvi de paradigma en el conjunt de la ciutadania. Per tant, ha estat un primer element que voldria subratllar a nivell positiu.

El segon –i en aquest voldria entretenir-m'hi més– és el tema d'aconseguir concreció en determinats aspectes. A nosaltres ens preocupava –i va ser un dels elements que vàrem comentar en el discurs inicial– que aquesta llei pogués tenir la màxima concreció possible, i ho hem intentat establir en molts aspectes: en l'aspecte, doncs, per exemple, urbanístic; en l'aspecte del transport, volíem també que hi hagués obligacions en allò que fa referència al transport discrecional; en allò que fa referència al consum, per exemple hem introduït una esmena que fixa que, atenent a la seva especial transcendència, tot allò que fa referència a data de caducitat de productes alimentaris haurà de tenir obligatòriament la informació garantida, amb accés garantit per al conjunt de la població, per tant, és un aspecte prou concret. També hem aconseguit concreció en l'àmbit del cinema i de l'audiovisual. En un aspecte prou rellevant, com és el tema de les entitats financeres, no hi havia cap article que parlés específicament de l'accés als serveis financers, i el nostre grup ha introduït una esmena que estableix que aquestes entitats hauran de garantir l'accés a tots els serveis en plenitud d'igualtats. També a nivell d'allò que fa referència a la compra *online*, no exactament allà on nosaltres volíem anar, però, com a mínim, hem obert una primera porta. En allò que fa referència a l'accés a la cultura; després m'hi referiré, perquè em sembla que hem obert una via prou interessant de concreció. A nivell d'allò que són els plans locals d'accessibilitat... I, per tant, avui tenim –i ens en sentim plenament orgullosos– alguns aspectes que fan que la llei sigui molt més concreta i que, per tant, el conjunt de la ciutadania tingui mecanismes per poder transformar la seva vida amb absoluta plenitud. Per tant, un segon element que voldria remarcar.

El tercer –i també voldria posar-hi bastant d'èmfasi– és la prioritització de la via de l'acord. O sigui, nosaltres teníem molt clar que el Govern havia de fixar quins eren els mínims, i el Govern té aquesta potestat de forma reglamentària, però també volíem –i en determinats àmbits hem intentat incidir-hi amb la màxima vehemència possible– que el Govern es donés la possibilitat d'arribar a acords amb el sector. I això ho hem intentat desenvolupar en l'article 35, que és el de l'accés als serveis culturals. Què venim a dir en l'article 35? Doncs, que amb independència que el Govern té aquesta potestat d'establir aquests mínims per garantir l'accés a la cultura del conjunt de la població, amb independència de la seva situació o de la seva diversitat funcional, el que establim és que el Govern ha d'intentar, en primer lloc, la via de l'acord amb el sector, per intentar establir acords sectorials que permetin aquest accés a la cultura, en l'àmbit del teatre, en l'àmbit del cinema, en diferents àmbits. Per tant, és una via d'intentar estimular aquest acord, però sempre garantint que sigui el poder públic el que fixi aquests mínims, en definitiva, que estableixi l'accés a la cultura per a la població.

El quart aspecte és reforçar els mecanismes de conscienciació. Nosaltres ho vàrem comentar en el debat inicial d'aquest projecte de llei: volíem una llei que també signifiqués un canvi de paradigma per al conjunt de la població, i això hem intentat reflectir-ho en allò que fa referència a la formació, en aspectes de formació i de conscienciació a nivell de mitjans de comunicació pública, i, per tant, era un altre aspecte en el qual volíem incidir.

Un cinquè aspecte que molt sovint oblidem, que és el tema de l'avaluació. Tenim una llei de serveis socials que parla a bastament del que és l'avaluació, i aquí hem intentat concretar també que hi hagi l'obligació per part dels poders públics, i que això es faci a través del Consell de Promoció de l'Accessibilitat, d'avaluar les polítiques públiques i, per tant, que puguem tenir mecanismes per saber si s'està aplicant de forma correcta allò que s'estableix, que aprovarem avui en la llei.

I un sisè element que també consideràvem que era substantiu, que era el tema de la participació. Teníem un mecanisme que ja existia, que era el Consell de Promoció de l'Accessibilitat i el que hem intentat és incidir, aprofundir, per a aquelles entitats que tenen realment pensament crític i propostes a fer, amb independència del seu pes social, que poguessin intervenir-hi, i no només això, sinó també des d'un punt de vista territorial. Per tant, ho repeteixo, han estat o hem intentat que siguin les aportacions que hagin quedat reflectides en aquest projecte de llei.

Però entrem a la part final, estem satisfets del resultat, però avui el gran compromís, el gran repte serà el Govern. I ja sap, consellera, que a mi m'agrada..., a aquest diputat li agrada posar-li deures al Govern, reitero el que he dit abans de felicitació, però avui la gran responsabilitat és del Govern. S'han remarcat alguns aspectes que ens poden neguitejar a tots plegats –el tema de la dotació pressupostària, de la memòria–, però és evident que aquest projecte que avui tindrà un

ampli consens d'aquesta cambra parlamentària no serà res si el Govern no l'agafa com a full de ruta per garantir aquest canvi de paradigma. I, per tant, l'encoratgem, a vostè, per transformar allò que és el somni de la ciutadania, el somni dels grups parlamentaris, el somni de tots plegats en una realitat que faci palpable aquest canvi de paradigma, i, en definitiva, que estableixi que a partir d'avui tinguem gent amb més possibilitats per desenvolupar el seu projecte de vida.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Anna Figueras.

Anna Figueras i Ibáñez

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades, senyors i senyores, arribem, ara sí, ja, a l'últim torn d'intervenció i em toca per exposar el posicionament del meu grup parlamentari referent als treballs que hem anat fent i el corresponent dictamen de la Comissió de Benestar Social, Família i Immigració.

Jo iniciaré la meua intervenció, doncs, fent una altra colla d'agraïments, perquè sí, perquè potser és la meua primera llei, però, a més a més, perquè necessito donar les gràcies molt i molt a totes aquelles persones que realment m'han ajudat, ja no només en la meua labor de ponent relatora, sinó, doncs, com a ponent i com a membre d'un grup parlamentari. A tots els meus companys, evidentment, que m'han fet confiança, però molt especialment a la consellera Munté, pel seu sincer interès i suport, a tot l'equip del Departament de Benestar Social i Família, a la Dolors Rossinés, perquè m'ha dedicat aquell temps possible i l'impossible també; a l'Alexis Serra, a la Georgina Pou, per la seva accessibilitat, al Jordi Oliva, a la Núria Pons, a en Fèlix Salaverria i a l'Eva Beas per la seva paciència i generositat. I molt especialment i afectuosament a la Gemma Pifarré, perquè, diguem-ne..., per la seva tenacitat, per la seva passió, per la seva experiència i expertesa defensant el món de l'accessibilitat. Moltíssimes gràcies. I també, doncs, a totes aquelles persones de l'equip tècnic del meu grup parlamentari que m'han ajudat moltíssim, a les Annes, a l'Alba, al Xavi i en Jordi, a en Jordi Font i a l'Eli i intensament a la Mercè Puig per ajudar-me en la revisió d'esmenes, en la cerca d'informació i per la seva voluntària disponibilitat de sempre.

També, un agraïment sincer a tots aquells compareixents i persones interessades en la llei, que amb les vostres aportacions, reflexions, discussions i debats intensos, doncs, m'heu il·lustrat i m'heu submergit en aquesta interessant i necessària defensa de l'accessibilitat.

I ara, ja sí, entrant en matèria i deixant de banda, doncs, aquests agraïments que creia que eren de justícia, mirin, jo voldria fer un reconeixement a la idoneïtat d'aquesta llei i recordar-los que és una llei sense esmenes a la totalitat, no se'n va presentar cap. Perquè la veritat és que escoltant algun –no tots, però sí

algun— ponent, doncs, la veritat és que un queda una mica perplex. Recordar-los, en tot cas, que aquesta llei tan catastròfica, diguem-ne, resultant del debat en ponència que avui, en tot cas, aprovarem, ja els explicaré amb molts matisos del sí, però que en tot cas aprovarem, doncs, explicar-los, com els deia, que han estat acceptades o recomanades per la ponència un 50 per cent de les esmenes, i alguns d'ells, doncs això, que avui feien segurament una descripció una mica catastròfica d'aquesta llei, han retirat pràcticament totes les esmenes.

Per tant, escolti'm, una llei àmpliament reivindicada pel sector, llargament reivindicada en el temps pel sector. I algú deia: «Han passat més de deu anys des que un govern de Convergència i Unió anunciava...» Sí, un govern de Convergència i Unió anunciava, sí, una modificació d'un codi d'accessibilitat, com un govern de Convergència i Unió va fer la primera Llei d'accessibilitat, com un govern de Convergència i Unió va fer el primer Codi d'accessibilitat i com un govern de Convergència i Unió avui..., en tot cas, en el seu moment, diguem-ne, va impulsar que avui puguem aprovar una nova llei d'accessibilitat; no una modificació del Codi, no —no, no—, amb rang de llei, una nova llei d'accessibilitat. Per tant, escoltin, sí, això creiem que també ha de quedar palès. Perquè, miri, han passat temps i han passat governs, i altres evidentment ho podrien fer. No ho van fer, ho fem avui, impulsat per un govern de Convergència i Unió. I, per tant, crec que és de justícia, un cop més, doncs, explicar que demostrarem, doncs això: la sensibilitat d'aquest Govern per la igualtat d'oportunitats d'aquest i d'altres, com els deia.

Els grans objectius que nosaltres perseguíem amb aquesta llei. Per una banda, doncs, reforçar la cohesió social mitjançant una societat més inclusiva, així com garantir la màxima autonomia de les persones, la no-discriminació i la igualtat d'oportunitat, i no tan sols de les persones que presenten alguna discapacitat, que per a aquestes principalment, evidentment, sinó també per a totes aquelles persones que per edat o circumstàncies tenen diverses maneres de funcionar, interactuar o relacionar-se, ampliant, doncs, l'univers de persones que es beneficiaran d'aquesta llei respecte, diguem-ne, de la llei fins ara vigent. I, per altra banda, aquesta llei el que volia també era simplificar, unificar, coordinar la normativa existent en matèria d'accessibilitat, com bé ja els hem explicat.

Aquesta és una llei que recull la transversalitat sectorial i multidisciplinària que requereix la igualtat d'oportunitats en la vida de les persones. És per aquest motiu que és una llei d'extrema complexitat, que afecta a múltiples sectors, matèries i disciplines, des de competències de diferents administracions, accessibilitat en el territori, en l'edificació, transports, accessibilitat dels productes, dels serveis, en la comunicació, en les activitats culturals, esportives, de lleure, en el manteniment evidentment d'aquesta accessibilitat, en els plans d'accessibilitat municipals, en espais naturals, targetes d'aparcament, promoció i formació de l'accessibilitat, intervenció, control, avaluació, un règim sancionador, que abans es posava en valor, un consell de la promoció de l'accessibilitat... Per tant, cal

tenir present que si bé és una llei que vetlla per la qualitat de vida de les persones, és, a la vegada, una llei que implica i afecta també a molts i diversos sectors.

Destacar que aquest és un text que avança decididament en certs aspectes, perquè, de fet, alguns noms han volgut remarcar aquelles possibles mancances que consideraven, però segurament..., no ho sé, no hi han fet, doncs, segurament, prou esment. I sí que ens agrada, doncs, evidentment, destacar que aquesta és una llei que avança, com els deia, decididament en molts aspectes, que en el transcurs del tràmit parlamentari ha millorat, és veritat. Avança, per exemple, en l'accés als productes i als serveis de les persones amb discapacitat, molt substancialment, per exemple, per a persones amb discapacitat sensorial, també pel que fa a l'eliminació de les barreres de la comunicació. Aposta d'una manera decidida pel que fa a la sensibilització i a la formació, per la igualtat de tracte per part, diguem-ne, dels professionals dels diferents sectors implicats. Avança amb la voluntat de l'eradicació de les barreres actitudinals, que provoquen discriminació, i, per tant, detallant un ampli règim sancionador.

I vull destacar que el text que ens ocupa també es fa ressò, abans s'ha dit, d'un ampli debat existent sobre la terminologia a emprar per tal d'acabar amb connotacions negatives. I és veritat que aquest text, doncs, recull en el seu preàmbul i en diferents altres articles on no es produeix inseguretat jurídica, persones amb diversitat funcional. És fruit evidentment de la negociació i de la insistència d'alguns grups parlamentaris, i, per tant, doncs, és fruit també de l'acord. Tot i així, una servidora i el seu grup parlamentari creiem que aquest debat no el podíem acabar nosaltres, no el podíem traslladar al Parlament. Aquest és un debat, evidentment, que per decisió del sector... —d'alguna manera o d'una altra hauran d'acabar-ho ells—, sí que és veritat que era una realitat que volíem reflectir en aquest text.

Nosaltres estem... Bé, voldria també fer referència a certs aspectes que també recull la llei, que aquí han sigut motiu de debat en la ponència i han sigut motiu de crítica avui aquí, no? Estem fermament convençuts que la implementació possible d'aquesta llei passa per acollir-se a l'actual realitat econòmica. I, per tant, hem cregut adient incloure elements com els ajustos raonables o la proporcionalitat, no com a elements dissuasius, sinó ben al contrari, com a elements incentivadors i promotors de l'accessibilitat, que la permeten, que la possibiliten en l'actualitat.

Menció especial, evidentment, requereix la disposició final primera, que, lluny d'aquesta voluntat perniciosa que algú li atribueix, lluny d'això, el que persegueix és incentivar i facilitar l'aflorament d'activitat en els serveis, en el camp dels serveis socials, i incrementa la possibilitat d'oferta de l'activitat de prestació dels serveis i accés als mateixos, i simplificar tràmits burocràtics que tant i tant —i tant— reclamen en d'altres ocasions i que avui aquí ens critiquen.

Per tant, per acabar, tal com he començat, estem convençuts que la llei aposta per la millora de la igualtat i de la qualitat de la vida de les persones i de la igualtat

d'oportunitats, principals objectius d'aquesta llei, i per aquest motiu avui nosaltres hi donarem un ple suport. I estem satisfets de com queda el text, aquest text legislatiu, que avui aprovarem entre tots amb uns grans matisos de sí, que anirà des del sí crític, al sí crític preventiu, proactiu i agut, al sí, progressa adequadament, fins al nostre sí convençut que ve a dir: «Sí, seguim avançant per garantir la igualtat d'oportunitats.»

Moltes gràcies.

La presidenta

Crido a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem les votacions del Projecte de llei d'accessibilitat.

Votarem, en primer lloc, les esmenes reservades del Grup Mixt.

S'ha demanat votació separada de les esmenes número 2, 6, 11, 19, 24, 25, 28, 29, 31, 34, 140, 164, 178, 188, 193, 258, 302, 306, 307, 313, 368, 369, 370, 371, 372, 374, 375 i 376.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 15 vots a favor, 70 en contra i 46 abstencions.

Votem ara la resta de les esmenes del Grup Mixt. No cal que les numeri? *(Pausa.)* D'acord.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 35 vots a favor, 70 en contra i 27 abstencions.

Passem ara a votar les esmenes reservades del Grup Parlamentari de Ciutadans.

S'ha demanat votació separada de les esmenes número 64 i 222.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 28 vots a favor, 70 en contra i 34 abstencions.

Votem ara la resta de les esmenes del Grup de Ciutadans.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 8 vots a favor, 90 en contra i 34 abstencions.

Votem ara les esmenes reservades del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

S'ha demanat votació separada de les esmenes número 5, 190 i 192.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 16 vots a favor, 71 en contra i 45 abstencions.

Votem la resta de les esmenes del Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 35 vots a favor, 70 en contra i 27 abstencions.

Passem ara a votar les esmenes reservades del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. El Grup Parlamentari Popular de Catalunya ha anunciat la retirada de les esmenes 14, 18, 33, 38, 40, 49, 57, 65, 71, 73, 83, 84, 85, 86, 91, 97, 113, 122, 186, 203, 209, 249, 263, 311, 324 i 335.

Confirmen la retirada? *(Pausa.)* Sí.

S'ha demanat votació separada de les esmenes número 116, 229, 230 i 356.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 46 vots a favor, 70 en contra i 15 abstencions.

Votem ara la resta de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 19 vots a favor, 89 en contra i 23 abstencions.

Votem les esmenes reservades del Grup Socialista. El Grup Socialista ha retirat les esmenes número 7, 16, 60, 63, 81, 82, 141, 144, 145, 159, 174, 189, 191, 194, 205, 239, 254, 275, 309, 312 i 334.

Confirmen? *(Pausa.)* Sí.

S'ha demanat votació separada de l'esmena número 26.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 20 vots a favor, 70 en contra i 42 abstencions.

Votem ara la resta de les esmenes reservades del Grup Socialista.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 19 vots a favor, 70 en contra i 42 abstencions.

Passem ara a la votació de les esmenes tècniques.

Votem l'esmena tècnica número 1.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Passem ara a votar el text del dictamen del projecte de llei.

S'ha demanat votació separada dels articles 13, 15, 19, 26, 34 i 35.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 113 vots a favor i 19 abstencions.

S'ha demanat votació separada de la disposició final primera.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 70 vots a favor, 60 en contra i 2 abstencions.

I, per acabar, votem la resta del dictamen, incloent-hi els títols i els subtítols.

Comença la votació.

El Projecte de llei d'accessibilitat ha estat aprovat per 131 vots a favor.

(Aplaudiments.)

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Miquel Lluís Palomares Amat.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

La vicepresidenta primera

Es reprèn la sessió.

Proposició de llei

de modificació de la Llei 10/1994,
de l'11 de juliol, de la Policia de la
Generalitat - Mossos d'Esquadra (debat
de totalitat) (tram. 202-00057/10)

El setè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. En primer lloc, d'acord amb l'article 105.2 del Reglament, per presentar aquesta iniciativa legislativa té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, el marc constitucional i legal determina que l'Administració pública serveix amb objectivitat els interessos generals. Aquest principi d'actuació de totes les administracions públiques al nostre país es manifesta, entre altres aspectes, en la necessitat que els empleats públics, els treballadors públics, exerceixin les seves funcions amb imparcialitat. I, precisament, la imparcialitat implica actuar amb absoluta neutralitat política: els servidors públics de les diferents administracions han d'abstenir-se, en el compliment de llurs funcions públiques, de dur a terme accions que contravinguin, precisament, a aquesta exigida imparcialitat.

Des del nostre punt de vista, els darrers temps s'ha pogut observar com alguns empleats públics adopten diversos comportaments que atempten greument, al nostre parer, contra la neutralitat política que és exigible legalment. Tanmateix, cal recordar el principi que els serveis i els espais públics –ho subratllem: els serveis i els espais públics– no poden ser objecte d'ús partidista o de contingut polític, llevat d'aquells supòsits previstos legalment, com pot ser la celebració d'unes eleccions, en què sí que es permet la utilització d'aquests es-

pais públics amb finalitats partidistes, però, en tot cas, aquestes excepcions vénen regulades per la llei.

En aquest sentit, a Catalunya es pot constatar com membres del Cos de Mossos d'Esquadra utilitzen el nom del cos de la Policia de la Generalitat i fins i tot part del seu escut per constituir una associació amb una finalitat de defensa d'una ideologia política. També s'ha pogut constatar que alguns agents d'aquest cos policial en l'exercici de les seves funcions llueïen en la seva uniformitat insígnies o adhesius, més concretament, de banderes no oficials que denoten una ideologia política, com pot ser per exemple la bandera estelada. I, fins i tot, en dependències de serveis públics s'hisson o estan presents banderes no oficials que representen, ho torno a dir, una ideologia política concreta i determinada; de nou, ens hem de referir a la bandera estelada, que és una bandera, com vostès saben, independentista. Aquests fets fins i tot han donat lloc a l'assistència d'uniforme, utilitzant totes les peces o part de peces de la uniformitat, a actes de contingut polític als quals els agents assisteixen a títol individual i no pas en representació del cos.

Cal deixar ben palès que aquesta llei o aquesta proposició de llei no pretén limitar el dret d'associació, com no podria ser d'altra manera, dels agents del Cos de Mossos d'Esquadra, ni molt menys qüestionar-lo: els agents dels Mossos d'Esquadra tenen tot el dret, reconegut constitucionalment, de pensar i votar la ideologia que creguin convenient, això no ho qüestiona absolutament ningú. Se'ls reconeix i se'ls respecta, en aquesta iniciativa, el seu dret a la llibertat d'expressió, a la llibertat ideològica, a la llibertat i el dret de reunió, d'acord amb el que estableix la llei en el cas dels agents dels Mossos d'Esquadra. I és evident que també en l'àmbit privat poden expressar les idees polítiques que considerin convenients.

Per això és tan important remarcar que les referències que es fan en aquesta proposta de modificació legal es centren exclusivament en l'ús que es pugui fer del nom del Cos de Mossos d'Esquadra, del seu escut i de la seva bandera. En definitiva, el que nosaltres pretenem és preservar la institució del Cos de Mossos d'Esquadra, la policia de tots els catalans –ho subratllem: la policia de tots els catalans, i aquest serà un concepte que nosaltres reiterarem en la nostra intervenció– com una institució neutral políticament. Volem un cos de Mossos d'Esquadra neutre políticament: els Mossos d'Esquadra, com a institució, i els seus agents en l'exercici de les seves funcions han de ser neutres políticament.

L'articulat d'aquesta llei té com a objectiu modificar la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, per tal d'introduir en la norma reguladora del cos l'habilitació legal necessària per evitar els comportaments i les accions que contravenen precisament al que parlàvem al principi –aquella imparcialitat–, i per exigir i garantir que els agents del cos realitzin les seves funcions en plena neutralitat política.

I la pregunta que ens fem és: és necessària aquesta modificació legal? Què diu actualment la llei? És evident que, si nosaltres anem a l'article 11 de la llei a la qual

m'he referit, i que nosaltres proposem modificar, ens diu que «els membres del Cos de Mossos d'Esquadra han de complir i fer complir en tot moment la Constitució, l'Estatut d'autonomia i la legislació vigent». I en l'apartat segon diu: «En llurs actuacions, els membres del Cos de Mossos d'Esquadra s'han d'ajustar al codi de conducta següent» –i diu, concretament, l'apartat a–: «Han d'actuar, en el compliment de llurs funcions, amb absoluta neutralitat política i imparcialitat i, en conseqüència, sense fer cap discriminació per raó de raça, religió, opinió, sexe, llengua, lloc de veïnatge, lloc de naixença o qualsevol altra condició o circumstància personal o social.»

Vostès deuen convenir amb mi, senyors i senyores diputats, que la regulació és clara, que no deixa lloc a dubtes, i creiem que, ja amb l'actual legislació, no s'haurien de permetre aquests comportaments que nosaltres hem descrit en la primera part de la meua intervenció. Doncs, si amb l'actual llei ja no s'haurien de permetre aquests comportaments, per què el Partit Popular presenta aquesta modificació legal? Aquesta és la pregunta que ens fem.

I, per poder contestar aquesta pregunta, jo els faré una altra pregunta: quan s'han produït els comportaments que jo he descrit –que són Mossos per la Independència, estelades en dependències del Departament d'Interior, estelades en forma d'adhesius lluides per agents d'uniforme, etcètera–, quina ha estat la resposta del Govern davant de tots aquests fets?, perquè aquests són comportaments que nosaltres hem denunciat en seu parlamentària de forma reiterada. Doncs, bé, la resposta del Govern, la resposta del conseller és permetre aquests comportaments, mirar cap a un altre cantó, no fer absolutament re i dir que són comportaments que estan d'acord amb la llei; la resposta ha estat donar, no només emparar, sinó donar cobertura a aquest tipus de comportaments.

Nosaltres ja ho hem dit més d'un cop, i ho tornem a dir: nosaltres estem convençuts que, si aquests comportaments que defineixen una ideologia en concret fossin d'una altra ideologia, s'haurien prohibit des d'un inici de forma immediata. Dit d'una altra manera perquè ens entenguem: si en comptes de Mossos per la Independència hagués sorgit un col·lectiu de mossos pel socialisme, no hauria durat ni un segon perquè poguessin expressar aquestes idees, els agents del Cos de Mossos d'Esquadra, perquè el primer que hauria fet el conseller és requerir-los a abstenir-se de tenir aquest comportament i, si no, aplicar-los les normes del règim interior del Cos de Mossos d'Esquadra.

Per tant, quan parlem d'ideologia política, no es permet; això sí, hi ha una excepció: quan parlem de Mossos per la Independència, quan parlem d'independència, tot es permet i tot s'encoratja. És veritat: a nosaltres ja no ens sorprèn que un conseller d'Interior d'Unió permeti aquest tipus de comportament, i més especialment veient com va ser el resultat del darrer consell nacional d'aquesta formació política. Però... (*Veus de fons.*) Molt, hi té a veure –molt, hi té a veure–, conseller, hi té tot a veure, que vostè permeti aquest tipus de comportaments, hi té a veure.

Per tant, davant del fet que no volem deixar a la interpretació d'un govern, de cada govern del moment, interpretar què es pot fer i no pot fer, és per això que nosaltres presentem aquesta modificació legal. Si el Govern hagués actuat com hauria d'haver actuat, que és no permetent aquests comportaments, no hauria estat necessària aquesta proposta de modificació legal. Davant de la inactivitat, davant de la permissivitat, davant d'encoratjar aquest tipus de comportaments (*remor de veus*) –els fan gràcia; en el fons, al Govern, els fan gràcia, aquest tipus de comportaments–, nosaltres ens veiem obligats a presentar aquesta modificació legal.

Per tant, aquesta proposició de llei l'estructurem en cinc articles de modificació de disposicions de la llei citada, de la Llei 10/94, amb dues disposicions finals sobre les afectacions pressupostàries i la seva entrada en vigor.

I quines són les principals modificacions que nosaltres hi proposem? Proponem dir: «Els membres del Cos de Mossos d'Esquadra no poden utilitzar el nom ni la imatge del cos per defensar a títol individual o col·lectiu, mitjançant associacions o qualsevol altre tipus de persona jurídica, finalitats de caràcter polític o ideològic. S'exclouen d'aquesta prohibició el dret dels agents reconegut en l'article 50 d'aquesta llei.» «En les dependències del Cos de Mossos d'Esquadra només podran estar presents i onejaran les banderes oficials d'acord amb la legislació vigent.» «Els membres del Cos de Mossos d'Esquadra no podran assistir d'uniforme, totalment o parcialment, a manifestacions, reunions o actes públics, llevat que es tracti d'actes en els quals l'agent està de servei o d'actes oficials en què l'assistència amb uniforme estigui indicada o hagi estat autoritzada.» I finalment: «Tanmateix, els agents de servei no podran ostentar insígnies o distintius que no siguin propis de l'uniforme del cos com poden ser banderes no oficials o qualsevol altre element de contingut polític o ideològic.»

El resum, conseller: sentit comú; el que s'exigeix a una policia democràtica i plural: neutralitat, ni més ni menys –sentit comú.

I, als articles 4 i 5, el que nosaltres proposem és que, en el cas que algun agent incompleixi això..., la sanció corresponent en funció de la infracció comesa.

Per tant, nosaltres, davant d'aquesta proposició, que és la proposició del sentit comú, la proposició exigible a qualsevol policia democràtica, ens sobta molt el nombre tan elevat d'esmenes a la totalitat que hi han presentat els grups parlamentaris, gairebé hem fet ple. Quina és la conclusió? Que quan es presenten en aquest Ple qüestions de sentit comú, vostès, ràpidament..., s'articula una àmplia majoria per anar-hi en contra; davant del sentit comú, vostès s'alien per anar-hi en contra, aquesta és la conclusió (*remor de veus*) –aquesta és la conclusió–, i, per tant, davant del seny, vostès, unànimement en contra, excepte el Grup de Ciutadans –unànimement en contra.

Doncs bé, davant d'aquest fet, amb el conseller d'Interior que de tant en tant va fent algun comentari i jo vaig intentant respondre als seus dubtes, al Govern i als grups parlamentaris que, vostès, hi presentaran i

han presentat una esmena a la totalitat, a tots, llevat del Grup de Ciutadans, els diem el següent d'una forma clara i solemne: permetent aquest tipus de comportaments, vostès estan permetent que es perjudiquin greument el Cos de Mossos d'Esquadra, com a institució, i els seus agents; permetent que es vinculi «Mossos» amb «independència» –aquests dos conceptes: «Mossos» amb «independència», estan allunyant els Mossos, que és la policia de tots els catalans –recordem aquell concepte que nosaltres volíem fer-hi especial incidència: la policia de tots els catalans–, de tots els ciutadans que viuen a Catalunya que no són independentistes. (*Remor de veus.*) Vostè, permetent això, conseller, fa..., vostè –ho torno a repetir perquè m'ho senti bé, conseller–, fent aquest tipus de comportament, permetent aquests tipus de comportaments, fa que, aquells ciutadans que no són independentistes, els allunya de la seva policia. I aquesta és la seva responsabilitat, perquè vostè podria, això, evitar-ho i no ho està fent.

I la pregunta és clara: per què allunya vostè els ciutadans de la seva policia? Per què ho fa, conseller? Per què ho permet? Per què estan permetent la politització del Cos de Mossos d'Esquadra? Per què ho permet, conseller? Per què estan permetent que s'utilitzi el nom del Cos de Mossos d'Esquadra i es posi al servei de la causa independentista? Per què ho estan permetent? Perquè de ben segur que vostès després sortiran i diran que les seves intervencions, les seves crítiques envers el Partit Popular, les fan en nom i en defensa del Cos de Mossos d'Esquadra. I, en el fons, el que vostès estan permetent és que una gran part de la població, quan vostès permeten vincular «Mossos» amb «independència», estigui allunyant-se de la seva policia, que no l'estigui veient com la seva policia sinó com una policia aliena. I aquesta és la seva responsabilitat, conseller, en aquesta qüestió.

Per tant, vostès, amb el seu comportament, demostren que volen convertir els Mossos d'Esquadra en la policia dels independentistes. I des del Partit Popular el que volem és que els Mossos d'Esquadra siguin la policia de tots els catalans. I aquesta és la gran diferència entre vostès, que tombaran aquesta proposició de llei amb les seves esmenes a la totalitat, i nosaltres. I, com li deia abans, saben quina és la gran fallàcia? Que, a més, la tombaran dient que defensen el Cos de Mossos d'Esquadra, quan el seu comportament és el que està perjudicant de forma greu aquest cos.

Per tant, nosaltres no entenem per què permeten aquestes actuacions, per què no actuen de forma decidida. I vostè, com a conseller d'Interior, alt càrrec d'Unió Democràtica, té la responsabilitat i la possibilitat de canviar això. No caldria que estiguéssim aquí presentant aquesta proposició si vostè assumís la seva responsabilitat, conseller.

I, per tant, és el que li demanem: aquesta és una crida perquè preservi el Cos de Mossos d'Esquadra, garanteixi que aquesta institució sigui una institució pròpia de tots els catalans i que no l'acabin convertint en la policia dels independentistes. (*Remor de veus.*) A vostès això els fa gràcia; a mi em preocupa molt. Aquesta és la gran diferència: a mi em preocupa molt, perquè quan vostès estan jugant amb el prestigi d'una institu-

ció com els Mossos d'Esquadra, que és la policia de tots els ciutadans, quan vostès estan permetent que es polititzi i es converteixi en una policia que es vinculi amb una policia ideològica, és quan vostès estan començant a faltar greument a aquest cos i aquesta institució.

Per tant, hi està a temps, conseller. Vostè, una ordre seva, pot fer que això s'aturi de forma immediata. L'instem, pel bé dels Mossos d'Esquadra, de la institució i dels seus agents, que vostè actuï ja d'una vegada.

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta primera

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé, senyor Calbó, efectivament el meu grup hi ha presentat una esmena a la totalitat, sense haver parlat ni haver-se coordinat amb cap altre grup, sinó que la presentem perquè creiem que l'havíem de presentar.

Perquè vostès ens proposen modificar la Llei de la Policia de Catalunya. Potser valdria la pena començar recordant què regula aquesta llei, perquè és una llei molt important: ni més ni menys regula el funcionament de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra; regula els principis d'actuació i les funcions de la Policia de la Generalitat; l'organització i estructura del Cos de Mossos d'Esquadra; l'accés i la promoció, la formació, la relació dels llocs de treball; el règim estatutari dels Mossos, els drets i deures dels Mossos, els seus drets sindicals, el seu règim disciplinari. És una llei important, una llei que, a més, va ser modificada l'any 2008 pel que fa al personal facultatiu i tècnic.

Per això vaig voler mirar amb interès el text de la proposició de llei del PP, que es titulava «de modificació de la Llei de la Policia». Vaig pensar: «Vejam quines propostes ens fan.» Vaig suposar, ingènuament, que intentaria, vostè, millorar algun dels preceptes que regulen la Policia de la Generalitat, però quan vaig llegir el contingut de la proposició vaig veure que havia pecat d'optimisme.

Perquè què ens proposa el PP? Mirin, la reforma que ens proposa és un simple pamflet ideològic basat en l'obsessió del PP contra el procés sobiranista, un veritable insult a les necessitats reals al Cos de Mossos d'Esquadra. El text, de cinc articles, només parla de limitacions a la llibertat d'expressió dels mossos d'esquadra, de manifestacions, reunions i actes públics, d'insígnies i distintius de contingut polític i ideològic, de banderes –de les oficials que cal fer onejar i de les no oficials, que no es poden fer onejar. I això és tot, aquí s'acaba la gran proposta del PP per modificar la Llei de la Policia de Catalunya. Per això ens porten al Parlament una proposició de modificació d'aquesta llei? Per aquest tema, només? No n'hi ha d'altres?

I, miri, sí que n'hi ha d'altres. I en aquest sentit, em permetrà que els recordi alguns dels reptes i problemes que, des del punt de vista del meu grup, té avui el Cos de Mossos d'Esquadra, i que vostès semblen menysprear en la seva proposta monotemàtica.

Primer, el caràcter de policia integral del Cos de Mossos d'Esquadra, que el ministre de l'Interior qüestiona tot sovint, o que menysté enviant a Catalunya, sense que la Generalitat ho hagi demanat, unitats antiavalots de la Policia de l'Estat, o que boicoteja, impeding la participació del Cos de Mossos en organismes internacionals. Aquest és un veritable problema que té el Cos de Mossos d'Esquadra, que només té un culpable, que és el ministre de l'Interior, el seu Govern.

Segon? Home, els efectes de les retallades en el cos pel que fa a mitjans humans i tècnics, que hem comprovat diverses vegades, i n'hem parlat a bastament en aquest Parlament, que poden condicionar la resposta del cos davant de problemàtiques diverses.

Un tercer repte, una tercera dificultat, un tercer problema? Home, les dificultats dels sindicats de policia per exercir les seves funcions de negociació, agreujades pel fet de no existir una mesa sectorial del Cos de Mossos d'Esquadra.

Un quart problema, un quart repte? La necessitat d'aprofundir en la formació, de poder disposar de noves promocions de mossos, de millorar la formació continuada i d'homologar l'Institut de Seguretat Pública com a centre universitari, tal com ja s'ha aconseguit amb els estudis de grau que han començat aquest any. Això sí que és un veritable repte.

Cinquè, la millora de les relacions amb la societat civil, i en especial amb els moviments socials. Hem avançat, i bastant, amb relació a la negra etapa del conseller Puig i del director Prat, però encara queden assignatures pendents, algunes de molt greus.

I sisè, la regulació del sistema de policia de Catalunya, format per la Policia de la Generalitat i les policies locals, les policies que depenen de les institucions catalanes, a partir de l'anunciada, necessària i encara pendent llei del sistema de policia.

Per això, el meu grup, des de la voluntat de practicar una oposició en sentit constructiu, ha presentat una proposició de llei del sistema de policia que intenta donar resposta a alguns dels reptes que hem comentat, i que esperem que aquest Ple pugui discutir ben aviat. Això sí que ens sembla –discutir una nova llei del sistema de policia de Catalunya– una qüestió adient a la problemàtica que avui té el Cos de Mossos d'Esquadra.

Pensem que amb aquesta proposició de llei es demostra que el PP només vol utilitzar el nom del Cos de Mossos d'Esquadra per anar contra allò que realment el preocupa: que el poble de Catalunya, mossos inclosos, es pugui expressar i pugui decidir el futur del país.

La neutralitat i la professionalitat del Cos de Mossos d'Esquadra no està en dubte, i fa poques setmanes el mateix Departament d'Interior ho va recordar en un comunicat. Alhora, fora de servei els mossos són lliu-

res de tenir i expressar les idees que vulguin. I si el PP creu tenir proves d'algun cas en què s'hagi vulnerat la professionalitat, que ho denunciï on consideri oportú, perquè la necessitat de mantenir la professionalitat en el servei ja està regulada, no cal cap modificació en cap text legal.

Però, mirin, ja que els agrada tant el règim disciplinari, els vull recordar una falta molt greu que està inclosa en la Llei de la Policia vigent: l'obstaculització de l'exercici de les llibertats públiques –l'obstaculització de l'exercici de les llibertats públiques. Si aquest precepte es pogués aplicar al Govern espanyol, el senyor Rajoy i els seus ministres estarien suspesos de feina i sou des de fa bastant temps.

La vicepresidenta primera

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada Gemma Calvet.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta, conseller, diputats, diputades. Senyor Calbó, miri, nosaltres hi vam presentar l'esmena a la totalitat perquè la reforma que vostè planteja no s'aguanta. No s'aguanta des del punt de partida, i vostè aquí ho ha recalcat, en la seva intervenció, i l'articulat breu que presenta la reforma també ho planteja.

Vostès volen optar per la repressió, per enfrontar-se al que s'anomena «normalitat democràtica», «pluralisme polític» i «llibertat d'expressió». Això és un desequilibri claríssim de les regles bàsiques de funcionament d'un estat de dret i democràtic. Perquè què implica? Implica que vostè està utilitzant la reforma de la Llei de la Policia –que ara la hi esmentaré, perquè potser valdria la pena que en rellegís el text original, de l'any 94–, perquè, doncs, no està d'acord que determinats membres del Cos de Mossos d'Esquadra en moments determinats, en el context que estem vivint a Catalunya, en la reivindicació massiva per l'exercici del dret a decidir i en defensa d'una possibilitat d'un projecte polític propi vinculat al fet que Catalunya sigui un estat independent..., vostè considera que això ha de ser motiu suficient per plantejar al Parlament una reforma d'aquesta llei, per plantejar únicament i exclusivament en termes disciplinaris i repressius la inhibició, la repressió, respecte a un fenomen que és imparable, que és l'expressió democràtica, serena, tranquil·la de qualsevol ciutadà en qualsevol lloc en què es trobi, també en el lloc de treball, sempre que entri dintre de les seves funcions, qualsevol expressió ideològica.

Nosaltres defensem la llibertat d'expressió amb els principis bàsics que ha establert el Tribunal Europeu de Drets Humans com a dret fonamental. I, per tant, entenem que la jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets Fonamentals ens l'hem de fer pròpia ens agradi o no ens agradi.

Dit això, i, per tant, havent justificat el perquè hem plantejat d'entrada aquesta esmena a la totalitat a aquesta proposta de reforma que vostè planteja, anem a la Llei 10/94, de l'11 de juliol. Aquella llei va ser

clau –va ser clau– quan, des de l'any 83, es va recuperar el Cos de Mossos d'Esquadra com a policia nacional de Catalunya, que, com bé esmenta la mateixa exposició de motius de la norma, és un cos que ve del segle XVII; per tant, té unes arrels històriques absolutament vinculades a la història del nostre país. La llei del 83, la llei del 94 parteixen d'una trajectòria històrica incontestable, i evidentment que s'ha anat adaptant a les necessitats, a les realitats i als esdeveniments polítics posteriors.

Jo no li recordaré aquí –però puc fer-ho, si vol– la importància que va tenir a la República el Cos de Mossos d'Esquadra de la Generalitat de Catalunya; potser convé que fem memòria –potser convé que fem memòria. I no li recordaré que va ser la primera policia autonòmica que després de la transició va assolir un desplegament important, amb una gran dedicació per part de grans professionals, que van fer possible que ara tinguem un cos policial de referència a nivell internacional.

Quins són els problemes que té ara mateix la Llei de la Policia? Doncs, miri, que encara depenem del fet que el Ministeri de l'Interior faculti els Mossos d'Esquadra, per exemple, perquè puguin tenir accés a dades vinculades amb la cooperació policial europea o internacional. I això priva la policia catalana d'uns nivells d'eficiència i d'eficàcia en la seva dedicació que, si el Ministeri d'Interior acceptés la plena capacitat i potestat, segons el mateix Estatut d'autonomia, vigent, que té la Policia catalana per poder efectuar aquestes funcions, doncs, podria desenvolupar les seves tasques amb normalitat operativa en una democràcia del segle XXI.

Però no, vostès estan fixats en un moment de resistència a la pluralitat política i al principi democràtic, i en un moment de total oposició perquè la policia dels Mossos d'Esquadra pugui desenvolupar amb normalitat la seva feina. I, per tant, estan privant que, en aquests grups de cooperació internacional i en aquests accessos a arxius on és indispensable que qualsevol policia moderna pugui accedir..., doncs, el Cos de Mossos no pugui fer-ho. Miri, plantegin al Govern central una iniciativa de reforma perquè això es pugui solucionar.

Què més importa, avui, recalcar? Doncs, que, efectivament, el Cos de Mossos d'Esquadra és una policia que ha estat objecte en aquesta legislatura de crítiques, de treball parlamentari, de qüestionament. Nosaltres hem estat els primers, quan hem hagut de comparèixer o demanar compareixences en aquest Parlament per abordar determinades qüestions de millora, a treballar en aquesta direcció. I hem de dir –i hem de dir– que s'està veient una acceptació i una millora d'algunes pràctiques, vinculades concretament a l'ordre públic, que és el que va conduir a la creació d'una comissió en aquest Parlament, que posen en evidència que hi ha un esforç important en els actius, en els recursos humans, en els funcionaris públics del Cos de Mossos d'Esquadra, comandaments i agents, per fer seva, també, aquesta crítica, aquesta tasca política que moltes vegades no és fàcil d'assimilar per determinats serveis públics que es repleguen, i ho hem pogut veure, en una defensa corporativa.

Miri, això és el que l'hauria de preocupar. S'ha millorat? No s'ha millorat? Hem estat útils al Cos de Mossos des d'aquest Parlament? Hi ha hagut més mitjans, perquè s'ha dotat d'un pressupost que pugui millorar els mitjans?

I de cara la ciutadania, què els ha de preocupar? Doncs, de dotar d'instruments suficients la Policia catalana perquè pugui realment respectar també la pluralitat política de la ciutadania catalana, les seves reivindicacions en les mobilitzacions socials, i que aquesta idea de l'aplicació del dret penal com l'última ràtio i aquesta proporcionalitat, oportunitat policial que han d'acompanyar el funcionament policial en un estat de dret, doncs, tinguin en la Policia catalana el seu millor exemple. I això passa, evidentment, per una cultura policial en què la democràcia ha d'estar plenament inserida.

Què guanyem o què guanya –entenc que «què hi guanya el Partit Popular»– un servei públic en introduir modalitats de repressió interna a la llibertat d'expressió? Res, no hi guanya res. Miri, la disciplina és: lleialtat institucional, lleialtat al servei públic que gestiona, i això significa la ciutadania, els seus drets, les seves necessitats de seguretat pública, de seguretat ciutadana, i eficiència i competència policial. Això és la disciplina.

La disciplina no és: «Vostè ha de pensar el que jo li dic que pensi, i vostè no és persona, no és ciutadà, vostè només és únicament i exclusivament policia.» No. Com deia Aristòtil, no es pot ser bon professional si abans no s'és bona persona. I jo li recordo: jo vull policies que tinguin pensament crític, sí; vull agents de policia que siguin persones i que, quan facin la seva feina, posin per davant el servei que estan desenvolupant, el compliment de les lleis, i sobretot –sobretot– l'atenció a la ciutadania que serveixen, amb aquests criteris d'equilibri, sent el que és, una policia que gestiona també la repressió, la capacitat de detenció, la capacitat d'ús de violència, amb una extremada pulcritud, equilibri i competència professional. Això és el que ens ha de preocupar.

I aquest discurs de la por, que introdueix –que introdueix– el qüestionament de la llibertat d'expressió com a factor de qüestionament d'un cos policial, miri, a nosaltres ens sembla, i li ho dic amb tots els respectes, altament irresponsable –altament irresponsable. No existeix cap problema actualment vinculat a la pluralitat política en el Cos de Mossos d'Esquadra, cap ni un –cap ni un. Hem de saber conviure amb la pluralitat, i, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres li demanem que retiri aquesta proposta –que la retiri.

Miri, el Cos de Mossos s'ha dotat, també, d'eines com el comitè d'ètica, que està integrat per persones alienes al cos, que està treballant per un codi ètic de la policia, que esperem que aquesta vegada pugui ser realment una eina per molt de temps per als Mossos d'Esquadra, i en aquest comitè d'ètica s'estan elaborant eines de bona pràctica policial vinculada, doncs, al que són les necessitats d'un servei públic a l'alçada d'unes exigències d'una ciutadania que demana un bon tracte, efici-

ència, una manera de fer de proximitat, sí, però també de connexió amb la realitat social, i una ponderació del que és més greu i el que és més lleu.

I en aquesta ponderació del que és més greu i el que és més lleu, aquí, també, crec que vostès desafinen. Perquè el que és més greu és perseguir el blanqueig de diner, perseguir el tràfic de persones, perseguir el tràfic de drogues a gran escala, no el petit comprador o venedor; la ponderació d'un treball en la seguretat pública que sigui realment eficaç, perquè la societat, la nostra convivència i sobretot l'aplicació de la llei sigui justa, sigui equitativa, tingui un model basat en una ètica. Per això el comitè d'ètica pot ser també útil des d'aquest punt de vista.

No ens sembla que sigui necessària la seva reforma legislativa. És més, li demanem que la retiri, perquè ens sembla imprescindible vetllar per la llibertat d'expressió, vetllar per la normalitat democràtica, vetllar pel pluralisme polític i fer confiança al Cos de Mossos d'Esquadra: en la seva tasca que té, en els milers d'agents, que són ara funcionaris públics, en la seva pròpia pluralitat i en la capacitat de poder, també, servir un país i una ciutadania en unes circumstàncies polítiques altament complexes, però de les quals nosaltres, els primers, aquí, ens hem de fer responsables.

La vicepresidenta primera

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Mixt, té la paraula el diputat David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, vicepresidenta. Molt breument, per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres, per justificar l'esmena a la totalitat i el retorn de la proposició de llei del PP.

Segurament aquesta és la primera paradoxa: que el PP hagi aconseguit que la CUP surti a defensar els Mossos d'Esquadra (*remor de veus*) desvetlla una reflexió que feia vostè abans: que tots ens hem posat d'acord, no? Però alguna cosa greu passa, i permeti'm que els rebategi amb un terme que avui publicava l'Enric Juliana: vostès són la «brigada Aranzadi», el comando Aranzadi, tot amb la llei per negar-ho tot.

No té res a veure la neutralitat, senyor Calbó, amb el fet de poder pensar en llibertat. Es pot operar amb neutralitat i servei públic, i pensar cadascú amb la seva llibertat ideològica, d'acord amb el propi criteri i el lliure arbitri. Fa trampa, perquè hi ha mestres pel català, metges contra les privatitzacions i bombers contra les retallades.

I a veure si al final resultarà que el proponent és qui ataca el Cos de Mossos d'Esquadra, és qui qüestiona els Mossos d'Esquadra i és qui estén un dubte absolutament banal –banal– sobre, a més, fets que –els que vostès s'hi han referit– són més aviat no diré que insignificants, però molt, molt...

Una associació que es diu Mossos per la Independència, com tants altres espais professionals que s'han

manifestat a favor de la independència o qualsevol altra d'opció ideològica, que alguns mostren estelades –no ens diuen on les mostren–, i que en algunes comissaries hi ha estelades és normal quan l'opció majoritària d'aquest país és la independència –és normal–, i als locals sindicals hi deu haver cartells contra les retallades, etcètera. És normal, i això és el que a vostès els molesta.

En tot cas, és des d'aquesta contradicció que, avui, fruit d'una proposta del Partit Popular, ens veiem obligats a defensar els drets civils i polítics de la funció pública, en aquest cas, dels Mossos d'Esquadra –parèntesi: que moltes vegades no els respecten, i no ens els respecten, als moviments socials dissidents.

Què no és «neutralitat»? Perquè aquí estem parlant de drets individuals, i hi ha una neutralitat que vostè vol atribuir a un agent, que, segurament, n'estic convençut, no influeix en el seu servei públic. I, si no, és la primera pregunta que li faig: demostrï'm una sola actuació no neutral en funció de la ideologia sobiranista, autodeterminista, independentista que vostès denuncien, perquè aleshores sí que hi entraria el règim disciplinari, perquè, si les tenen, expliqui'ns-les, i, si no les tenen, callin.

Què no és «neutralitat»? N'he fet la llista –res, eh?, en cinc minuts.

Indultar i ascendir torturadors, com fa el Govern del Partit Popular; emparar la tortura d'estat, eh?

Batudes racistes pel color de la pell: això no és neutralitat, és arbitrarietat xenòfoba.

Clavar una pallissa a un seguidor de «la Penya» a Saragossa, membres del Cos de Policia Nacional. Per què? Per portar una estelada.

Ascendir Tejero després de fer una *parranda* celebrant el 23-F.

Pagar la nòmina, encara avui, als trenta colpistes del 23-F, que els la paguen cada final de mes, per subvertir la democràcia.

Que el dia abans que els expulsin de la Guàrdia Civil se'ls concedeixi pensió vitalícia, als assassins de Lasa i Zabala, enterrats en calç viva. Partit Popular.

Que Aznar indulti trenta-quatre condemnats per tortura el 2001. Això ja no és neutralitat atribuïble un agent, és política d'estat.

Que hi hagi distintius espanyolistes en la UIP. Faci un Google i posi «UIP Franco», i veurà agents de les UIP de Madrid amb el clauer de Franco, amb la bandera que en diuen «preconstitucional» –jo en dic «assassina», simplement.

Que un condemnat dels GAL porti el 091 a Barcelona: el senyor Argüelles –condemnat pels GAL.

Quina neutralitat és condecorar la División Azul? La delegada del Govern, Llanos de Luna, acte oficial a una caserna de la Guàrdia Civil. Quina? I quina memòria a les víctimes del nazisme i del feixisme?, i de l'apologia, i de la complicitat i de la convivència amb el nazifeixisme?

Quina neutralitat és que la seva brigada d'informació, la que està a Via Laietana, sigui el grup 3, el 4, o el 5 o el 6, vulneri la intimitat de les persones i filtri la foto de trenta-quatre jutges que estan a favor de l'auto-determinació a un diari d'extrema dreta? Quantes denúncies ha fet el seu partit d'això?

Quina neutralitat és la complicitat d'estat amb el proxenetisme? Que tota la unitat, pràcticament, de la Unitat d'Estrangeria de la Policia Nacional estigui implicada en la major xarxa de proxenetisme, el Saratoga i el Riviera, i que encara avui estiguin al carrer, malgrat que estiguin condemnats a quaranta anys, perquè el seu Govern, senyor Calbó, els protegeix.

Quina neutralitat és prohibir *Victus* a Amsterdam?

Quina neutralitat és col·locar l'assassí de Yolanda González com a assessor del Ministeri d'Interior en noves tecnologies?, l'assassí ultradretà de Yolanda González, que mai va complir la pena, vostès que s'omplen la boca de compliment íntegre de les penes de terrorisme.

Quina neutralitat són les desenes, si no centenars, de denúncies contra la Guàrdia Civil per no haver acceptat que la ciutadania parli en català, fonamentalment als aeroports de Palma, València i el Prat? Quina? Perquè aquí sí que afecta la neutralitat. No conec cap denúncia contra cap mossos d'esquadra perquè algú se li hagi adreçat en castellà.

Més a prop, més a prop i més recent: quina neutralitat és que el senyor Cornet, del seu partit, com a membre del Consorci de la Zona Franca, cedeixi un local a l'Hermidad de Antiguos Legionarios, franquistes –franquistes, eh?–, que són els que els acompanyaven diumenge passat a plaça Catalunya i, quan va acabar l'acte, es van posar a cantar el *Cara al sol*. Quina neutralitat política és aquesta?

Quina neutralitat política –i aquí no n'he sentit cap queixa– és que el Sindicato Unificado de Policía convoqui a plaça Catalunya..., i estiguin allà els seus portaveus i els seus comandaments, amb banderes del sindicat? Ningú n'ha dit res en la..., contrària. Quina neutralitat?

Perquè, també, òbviament, ens posen avui en una profunda contradicció: que hàgim de sortir a defensar els Mossos d'Esquadra. Però això és el que han aconseguit: l'Estat espanyol aconsegueix posar el conseller Ramon Espadaler amb l'extrema esquerra anticapitalista i independentista en defensa d'unes urnes –o això semblava, ja veurem com acaba–, però és així. I avui aconsegueix que sortim aquí a defensar els drets civils i polítics dels divuit mil agents dels Mossos d'Esquadra, que resulta que també són part del país i part de la societat, i els assisteixen els mateixos drets fonamentals que a qualsevol altra persona.

Podríem parlar, també, dels Mossos, òbviament, i de la Brimo i l'ARRO. A mi em sembla escandalós, i de molt poca neutralitat, que l'altre dia s'emparés una agressió feixista, i que la imatge i la percepció dels manifestants que es concentraven contra el racisme..., veiessin com eren colpejats, com travessaven la línia i com els ARRO posaven una línia, una línia de separació, i que es permetés aquella agressió.

O que la divisió central d'investigació, que també n'hi ha, a Catalunya, també investigui i assetgi la privacitat i la intimitat d'activistes socials. També ens preocupa, dels Mossos, i no hi podem fer res, que veiem com hi ha lemes que són «Tots som Ciutat Vella», eh?, o sigui, corporativisme policial, després d'una mort tràgica, de Juan Andrés Benítez, i vostès tampoc n'han dit res. O veure com tots els sindicats, pràcticament tots a l'una, defensaven l'indult de quatre mossos condemnats per tortures.

A nosaltres això sí que no ens sembla neutralitat. Podríem dir més coses, la llista és llarga, però al final em sortirà la vena i tampoc és l'objectiu.

Neutralitat, s'ha de dir avui, 15 d'octubre, és no voler anul·lar la sentència contra el president Lluís Companys? No-neutralitat, arbitrarietat d'estat, és que es neguin a col·laborar amb la jutge Servini, que investiga la causa contra els torturadors franquistes, i que vostès s'han negat en bloc a col·laborar-hi.

En fi, se'n diu «demofòbia», se'n diu «brigada Aranzadi»: utilitzar la llei contra qualsevol dret civil o polític, que cal recordar que a aquest país li ha costat molt –molt, molt– aconseguir-los.

L'únic contraargument, i aquest és l'objectiu de fons, és que vostès coneixen i saben perfectament, perquè viuen en aquest país, que el clam democràtic de la majoria de la societat –mossos inclosos, perquè òbviament formen part de la societat– és exigir que puguem votar. I en sociologia i en antropologia, és lògic que això es repliqui en qualsevol àmbit de la nostra societat, siguin jutges, siguin metges, siguin okupes, siguin *punkies* de base, sigui el que vostè desitgi.

El que no es pot contraposar és la neutralitat amb els drets civils fonamentals, que és el que vostè em fa. I li torno a fer la pregunta: digui'm un sol cas en què, en base a una ideologia concreta, no s'hagi operat amb neutralitat.

Sota l'aparent defensa de la neutralitat, vostès el que pretenen és la suspensió dels drets civils, polítics i dels drets fonamentals d'expressió i d'opinió. Fan problemes on no n'hi ha. Això és pura propaganda, però els ho diré amb un lema seu molt sovintejat: preocupin-se dels problemes de la gent.

«A fer la mà», que diuen al País Valencià.

Gràcies, presidenta, conseller.

La vicepresidenta primera

A continuació, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el diputat Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats i diputades, provaré de defensar els meus arguments una mica més desapassionadament, tot i que entenc i puc compartir algun dels retrets que s'han fet per part dels oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula.

En primer lloc, senyor Calbó, vostè ha defensat amb una eloqüència mai prou ben glossada, i probablement digna de millor causa, el que en el fons no era altra cosa que un judici d'intencions respecte per què un o altre grup ha presentat una esmena a la totalitat a aquesta proposició que ens fan per modificar la Llei 10/94, de la Policia de la Generalitat de Catalunya. En el cas del nostre grup no hi ha ni cap coordinació amb els altres grups ni una intenció diferent que subratllar allò que, de fet, en la seva pròpia intervenció i en els antecedents que el seu grup parlamentari ha redactat per acompanyar el text que ens proposen, confessen obertament: que és que la regulació en una norma de rang legal, com és la Llei 10/94, d'aquests aspectes que a vostès els preocupen no era estrictament necessària, perquè, de fet, amb la regulació actual es poden prendre mesures per evitar que determinats comportaments que puguin preocupar, en el sentit que a vostès els preocupen, es puguin dur a terme.

Vostès bàsicament plantegen tres –tres– qüestions que els preocupen: en primer lloc, la qüestió relativa a la uniformitat –i ara hi entraré més amb deteniment. Després plantegen la qüestió que a nosaltres ens resulta més dubtosa, que és el nom que pugui tenir una determinada associació, de Mossos per la Independència, perquè qüestionen que es pugui usar el nom del cos en la denominació de l'associació. Entenc que no estan qüestionant que hi pugui haver mossos que, a fora del servei, s'associïn a fi d'assolir determinats objectius, i que, per tant, la seva oposició, com li he sentit dir diverses vegades a la Comissió d'Interior, és a l'ús del nom del cos; si es diguessin d'una altra manera, «professionals de la Policia per la independència» –en general–, probablement no estaríem parlant de regular, aquí. I, després, els preocupa un tercer eix, que és la qüestió dels símbols oficials en les dependències policials, que em sembla, diguem-ne, comprensible.

Cap dels tres casos em sembla que sigui suficient per justificar una regulació a través d'un canvi de la llei, entre altres coses perquè una de les qüestions que als que hem estudiat dret ens han ensenyat és que cal fugir de les legislacions *ad hoc*. I, per tant, davant del fet que hi hagi una associació de Mossos per la Independència, és mal costum fer una regulació legal que exerceixi de tap a algunes preocupacions.

Dit això –i ho dic també per dissentir, diguem-ne, amablement, d'altres grups parlamentaris que han fet ús de la paraula abans que jo–, crec que és raonable, si aconseguíssim fer abstracció per un moment de, diguem-ne, el context en què es presenta aquest text, preocupar-se per l'ús de la uniformitat dels Mossos d'Esquadra en actes públics i manifestacions que no tinguin o revesteixin un caràcter oficial, protocol·lari, etcètera, eh? És a dir, crec que qualsevol persona amb un esperit, diguem-ne, autènticament democràtic hauria d'estar d'acord que no és bo que un cos que està jerarquitzat i armat es manifesti d'uniforme. Perquè d'una o altra forma, vaja, es podria sentir el públic en general coaccionat d'alguna manera.

No dic, en absolut, que aquesta hagi estat la intenció dels policies de Catalunya, però, per posar un exemple del que dic, que evidentment dista moltíssim de la

nostra situació, la imatge d'aquests dies dels militars manifestant-se a Kíev exigint ser desmobilitzats, manifestats d'uniforme, eh?, i en aquest cas armats i fent ús de les armes –que, per tant, dic que és molt diferent–, és una imatge que ningú voldria, encara que fos en un grau menys intens. Se m'entén bé, suposo, eh? És a dir, clar, una manifestació, una reivindicació laboral dels Mossos d'Esquadra, amb uniformitat, etcètera, crec que no és desitjable –que no és desitjable. Però crec, honestament, que això és quelcom que es pot regular reglamentàriament, o que es poden donar instruccions internes –de fet, vostè mateix ho admetia– per evitar que es produeixin aquestes situacions. I jo crec que, francament, respecte a això, doncs, s'hauria d'intentar.

Hi ha una altra qüestió respecte a la uniformitat, que vostès plantegen, que també sembla raonable, que és la no-exhibició de símbols, diguem-ne, de cap mena, més enllà de l'estricta uniformitat –ho dic per no entrar a qualificar cap d'aquests símbols. Hi estic completament d'acord, i el meu grup hi està completament d'acord: no hauria de ser així. La uniformitat té el sentit que té, que és, precisament, produir aquesta uniformitat, i que no hi hagi, diguem-ne, ningú que es distingeixi per portar un o altre símbol. En aquest cas, completament d'acord que es faci una crítica simètrica als agents del Cos Nacional de Policia que exhibeixen símbols, en aquest cas, probablement, en un sentit diametralment oposat, no?

Però, és cert –ho dic, també, perquè hi ha hagut grups que han dit, diguem-ne: «Que s'ensenyi què ha passat.»– que ja fa un cert temps va circular per les xarxes una fotografia d'un mosso d'esquadra –o una mosca d'esquadra, perquè no es veia tot el cos, diguem-ne, d'aquesta persona– que en la culata de l'arma hi portava un adhesiu amb una estelada. Jo crec que, al marge del contingut de l'adhesiu que portés, això no és desitjable, i jo vull entendre que el departament va actuar de la manera que va considerar procedent. Perquè, certament, doncs, també té un punt que es pot entendre com a coactiu: no deixa de ser una arma, eh?, en mans d'un funcionari públic que no hauria d'exhibir cap tipus de símbol, d'aquesta mena ni de cap altra.

Clar, la qüestió que plantegen respecte als símbols en comissaries i dependències policials, hi estic totalment d'acord, però n'hi hauria prou, en principi, de fer complir la Llei de símbols, eh?, la que es coneix també per la «Llei de banderes». I s'han d'exhibir les que tenen caràcter oficial, i no s'han de deixar d'exhibir, tampoc, per evitar exhibir-ne alguna, que això és una cosa que també passa.

No tinc constància, jo mateix –segur que el senyor Calbó en traurà fotografies i més coses–, que hi hagi comissaries –sí que ho he vist en quaters de bombers– amb una estelada hissada. Em refereixo en l'asta, eh?, perquè una altra cosa, entenc jo, són les dependències sindicals, on cada sindicat, doncs, penja a les parets el que considera oportú. Però no tinc constància d'això. Si fos així, al Grup Socialista evidentment li sembla que això s'ha de corregir, i que és funció del Govern de la Generalitat garantir que es compleixi amb la Llei de símbols.

Però també li ho he de dir, deixi'm fer un incís, aquí: n'hi ha prou amb passejar-se pels carrers del nostre país per veure que les dependències de l'exèrcit espanyol a Catalunya, que les dependències del Cos Nacional de Policia o les dependències de la Guàrdia Civil, almenys la gran majoria, no exhibeixen la senyera, que és la bandera de Catalunya, eh? I, per tant, tampoc s'acaba de complir. És a dir, que la mateixa crítica es podria fer simètricament a alguns cossos que ara mateix estan sota la seva direcció.

Per tant, ja que veig que els preocupa, aquest compliment de la Llei de símbols, espero que els preocupi igualment fer arribar això al ministre de l'Interior i al ministre de Defensa, perquè crec que, també, des de la perspectiva del reconeixement de Catalunya, des de la perspectiva que els federalistes tenim de com l'estat comú que compartim, hauria de tractar la seva realitat materialment plural, i fóra bo que l'exèrcit, la Guàrdia Civil, la Policia Nacional exhibissin amb tota naturalitat els símbols de Catalunya també a les seves dependències. O arribar un dia al consens que no cal exhibir símbols, que això ja em temo que ho haurem de deixar per a més endavant.

La darrera de les qüestions és, com els deia, la qüestió de l'associació. Jo entenc que els policies no estan sotmesos –vaja, no ho entenc jo i està regulat així– a les limitacions o restriccions del dret d'associació que sí que tenen, per exemple, els militars al nostre país, i, de retruc, per cert, la Guàrdia Civil, que encara és un cos que està sotmès a una estructura de tipus militar, no?

Per tant, el fet que els mossos s'associïn per perseguir un o un altre objectiu, doncs, no ens causa una inquietud. És veritat –i ho hem expressat, també, a la Comissió d'Interior– que el fet que al Cos de Mossos d'Esquadra hi hagi una associació de Mossos per la Independència i hagi fet algunes de les declaracions que ha fet..., darrerament els veig més moderats, no sé si és efecte de la carta que els ha enviat el director general de la Policia, però ha fet algunes declaracions que sí que ens han causat certa preocupació, eh?, perquè semblaven posar-se a disposició d'una determinada majoria política per, si calia, portar fins a les darreres conseqüències un determinat procés, amb independència que s'estigués complint o no la llei.

Però, en tot cas, això té a veure no amb com es diuen, sinó amb les funcions que el Govern ha de garantir que els Mossos exerceixin, sigui quina sigui la circumstància i sigui quina sigui l'aposta política que fa el partit que dona suport al Govern, perquè el Govern té una responsabilitat com a tal, més enllà que estigui format per membres d'uns determinats partits que tenen una determinada opció política. I això és el que de totes totes cal preservar.

Clar, el que passa és que estem en el context que estem, i jo els he de dir, com a comentari, que haurà de ser ja gairebé un comentari final, que una de les qüestions que ens preocupa als socialistes és com estem convertint gairebé totes les institucions i organismes del país en una arma llancívola en aquest debat intens,

que és lògic que sigui intens, sobre la qüestió de la independència de Catalunya o qualsevol altra solució.

Clar, permetin-me que ho digui fent una mica de broma, per provar de desdramatitzar, perquè la situació és seriosa: ni el més conspicu i esforçat dels grups àcrates d'aquest país hauria aconseguit minar tant la confiança en les institucions com el que ha passat en aquest procés: totes han estat posades, totes sense excepció, al servei d'un o altre objectiu polític, d'assolir sí o sí un determinat objectiu o de bloquejar-lo tant sí com no. I el problema és que el mal l'estem fent al país, i l'estem transmetent, també, al conjunt dels ciutadans i les ciutadanes, que, veient el partidisme amb el qual sovint han actuat unes i altres institucions, probablement tinguin molt dubte respecte al seu caràcter representatiu o la seva fiabilitat, etcètera.

I això, ho repeteixo, eh?, ni la més conspícua i esforçada de les organitzacions àcrates d'aquest país ho ha aconseguit en trenta anys, i, en canvi, aquí, diguem-ne, estem fent saltar pels aires totes les institucions que consideràvem comunes i que consideràvem que podien actuar amb un cert grau de neutralitat. Ho dic a tall de reflexió, perquè, passi el que passi a partir del dia 9, aquesta societat, aquest país, haurà de tenir unes institucions, s'haurà de dotar d'unes institucions, en la forma que vulgui la ciutadania, per conviure. I, per tant, el que no es pot de cap de les maneres és permetre que es segueixi degradant, com deia, el conjunt de les institucions per aquest ús partidista.

Per tant, una crida a la serenitat, d'una banda, i una crida a no fer lleis *ad hoc*, i menys en una llei tan important, que s'ha assenyalat, també, que és una de les lleis que és bo que gaudeixin de consens en un país, com és la Llei de la Policia de la Generalitat de Catalunya.

I, per tant, tractem això en el nivell en què és raonable tractar-ho, que és, d'una banda, si s'ha de millorar la regulació des del punt de vista reglamentari, des del punt de vista de les instruccions i ordres internes que hagi de donar el departament, i exigim, per tant, la responsabilitat al Govern quan no s'actui com correspon; de l'altra, provar, també, tots de fer una reflexió sincera i serena respecte a algunes preocupacions de fons que estan exposades en el text i que crec que és raonable plantejar-se, com he provat d'exposar amb la meua intervenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustríssim senyor Lluís Guinó.

Lluís Guinó i Subirós

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, abans de fer o d'estendre'm en la meua intervenció, jo li demanaria al senyor Calbó si, realment, després de posar-nos tots d'acord, retira la proposta o no. Perquè, realment, ja li ho ha comentat el senyor David Fernández, posar d'acord, en aquest cas, la CUP

–i amb la majoria de posicionaments que té la CUP respecte als Mossos d'Esquadra– en el desenvolupament de les tasques dels Mossos d'Esquadra, és complicat, i vostè ho ha fet. Per tant, jo també li dono el mèrit que té, que és posar-nos d'acord pràcticament a tots, des de la perspectiva que segurament aquesta proposta de llei haurà de reconèixer que neix viciada bàsicament per una qüestió que té a veure amb l'absoluta innecessitat de portar-la a terme, perquè, de fet, no crec que hi hagi hagut quasi cap mosso d'esquadra que li hagi demanat o li hagi suplicat per favor que presenti aquesta proposta, i jo crec que no hi ha pràcticament cap, o cap, ciutadà que tingui la necessitat que al Parlament de Catalunya ens plantejem aquestes qüestions avui, en una tarda com la que tenim avui dimecres.

Vull dir que el que s'ha de plantejar realment és si realment és necessari el que vostè proposa. Perquè, francament, ja hi han insistit diferents portaveus parlamentaris, però el que és cert és que, des d'un punt de vista estrictament legal, normatiu, de dret positiu, tot el que vostè planteja en aquesta proposta és perfectament resoluble i assumible amb la llei actual. Vostè no hi aporta cap novetat, no hi fa cap plantejament nou, i simplement el que demana..., que, de fet, quan vostè retòricament preguntava: «Per què he presentat aquesta proposta de llei?», ja ho feia perquè tenia la sensació que és difícilment comprensible que ho faci, i que només es refereixi de forma molt estricta a la modificació d'una llei tan important com la de la policia en aspectes que tenen a veure amb un context clarament polititzat i amb un context que jo diria que, precisament, destaca per la manca del seu plantejament de pluralitat en el que és el desenvolupament de les tasques de la policia.

O sigui, el problema és que qui planteja les coses mandades de pluralitat és vostè. Segurament explica i exposa el plantejament molt minoritari que hi deu haver en el Cos de Mossos d'Esquadra d'aquestes qüestions. I per tant, a qui, d'alguna manera, està donant vostè veu bàsicament no és al corrent majoritari, que la majoria dels mossos d'esquadra actuen de forma absolutament respectuosa amb les seves competències i amb les seves funcions, i a més a més, ho han fet comandats des d'una perspectiva política de forma ben diversa.

No hi ha hagut mai problemes d'aquestes característiques. Ja no vaig enrere, com la diputada Calvet, en temps de la República, sinó que en els darrers anys en què hi ha hagut les competències de la policia integrals, importants i estratègiques per a aquest país, quan els Mossos d'Esquadra o la Policia han estat dirigits o comandats per diferents forces polítiques, no hi ha hagut mai cap problema del que vostè planteja avui aquí.

I, per tant, també li demano de forma genèrica que el Parlament serveixi per desenvolupar, o per presentar o per formular qüestions que realment tinguin certa transcendència i certa utilitat, i no discutir-nos avui si la Policia està decantada des d'una perspectiva política respecte a qualsevol qüestió. I és evident que vostè planteja això avui perquè estem immersos en un de-

terminat procés i vostès es pensen que el Govern de la Generalitat, o que les forces polítiques o els grups parlamentaris que donem suport al Govern tenim alguna temptació d'utilitzar la Policia per a les funcions que, evidentment, no té estatutàriament ni des d'una perspectiva funcional encomanades.

Per tant, des d'aquesta perspectiva li dic ben sincerament que els Mossos d'Esquadra desenvolupen les seves funcions, les desenvolupen d'acord amb la llei que les regula, que és la que vostè, d'alguna manera, pretén modificar, que és la Llei 10/94.

I, en tot cas, si hi ha qüestions que s'han de modificar, que tenen alguna..., o tenen la necessitat, avui, de modificar-se perquè la societat està en procés de canvi continuat, és obvi que no serà per la via que vostè planteja, sinó que el mateix Govern, d'alguna manera, plantejarà l'elaboració i el treball d'una futura llei que plantegi, òbviament –i això ja li ho dic a vostè, no sé si li agradarà del tot–, la llei com el que hem manifestat en moltes ocasions, no només en el plenari d'aquest Parlament, sinó en diferents propostes de resolució en la Comissió d'Interior: que és que els Mossos d'Esquadra han de ser la policia integral del país, que han de desenvolupar les seves tasques amb unes competències perfectament definides, i és obvi que ho han de fer de forma coordinada amb la resta de policies, i sobretot des d'una perspectiva internacional, que és molt important, i de coordinació d'informació, que ja li plantejàvem que aquest és un dèficit i una mancança que, òbviament, és responsabilitat seva, des de la perspectiva del Govern de l'Estat.

I per ser gràfics, que potser és millor, perquè, de fet, és la darrera intervenció dels grups parlamentaris, li diré que es rellegeixi dos documents, que estan a la seva disposició i a la disposició de tots els diputats, que veurà que tenen segurament una explicació i que demostren clarament quin és el posicionament del director dels Mossos d'Esquadra: quan planteja en una carta –i s'hi ha fet referència– que el desenvolupament de les tasques dels Mossos d'Esquadra s'ha de fer des de la perspectiva de la neutralitat. I, per exemple, la intervenció del secretari d'Estat de Seguretat l'altre dia, quan deia que «si hi ha algun mosso d'esquadra que se sent incòmode davant el procés que es viu a Catalunya, que vingui a fer de policia a l'Estat espanyol, que segurament es trobarà més còmode».

Per tant, aquests dos elements són tan gràfics i són tan entenedors de com conceptuen vostès aquesta qüestió i com la conceptuem la resta de grups parlamentaris, que em sembla prou evident, i posa a sobre la taula, evidentment, i de forma molt rellevant, quin és el plantejament de cadascú.

Hi ha una qüestió que no volia deixar de comentar, i fa referència al concepte de «politització» i al concepte de «neutralitat política» en el que és la Policia. S'hi ha fet referència abans: la Llei de la Policia regula les seves funcions, la seva estructura, els seus comandaments, les seves qüestions de caire sindical i més qüestions que tenen a veure amb el seu funcionament; respecten perfectament, perquè és una obligació, pràcticament, des d'un punt de vista estatutari, la lliber-

tat d'expressió, la llibertat d'associació i tots els drets fonamentals de què disposen, no només els mossos, tots els col·lectius professionals que desenvolupen la tasca a Catalunya, i, per tant, des d'aquesta perspectiva, nosaltres som especialment curiosos i respectuosos respecte a aquests drets fonamentals.

Quan es parlava en concret de la uniformitat, dels símbols i de totes aquestes qüestions, que tenen, a més a més, una legislació clarament específica, entenem que no s'ha de modificar cap llei, que tenim una regulació que és perfectament aplicable i que, en la mesura que aquesta aplicació és vigent i, per tant, d'alguna manera, que es pot aplicar en qualsevol moment, no hi ha justificació per modificar aquesta llei, que és la que vostè ens plantejava modificar en aquesta proposta.

Sincerament, li torno a demanar que, atès que ens ha fet posar d'acord absolutament a tots en una qüestió tan clara i en una qüestió que, a més a més, és clarament política..., vostè sí que ha intentat polititzar el plantejament i les funcions dels Mossos d'Esquadra avui, aquí, amb aquesta proposició. I, per tant, li demano de forma sincera que retiri aquesta proposta, que, si s'han de fer modificacions a la llei, és probable que el Govern plantegi, sobretot per la seva pròpia antiguitat, i pel funcionament de la societat i del desenvolupament de tot el que és la tasca policial, una nova llei, que és perfectament possible que el Govern la plantegi, la porti al Parlament i que cadascun dels grups parlamentaris tinguin la possibilitat de posicionar-s'hi d'acord amb els seus plantejaments i que en surti una llei que no sigui, òbviament, exclusiva d'un grup parlamentari, sinó que sigui una llei de país, que és el que interessa: tenir lleis de país i lleis estructurals que configuren el nostre país.

I, en aquest cas, i de vegades ens n'oblidem –jo ho crec especialment i de forma personal–, crec que la seguretat forma part dels elements nuclears de les estructures d'estat que aquest país dia rere dia demana poder gestionar. Perquè és obvi que, sense les estructures necessàries per desenvolupar polítiques clarament d'estat, la seguretat té avui encara molts dèficits, que alguns, sincerament, són imputables a la seva política i a la seva política que es fa des de Madrid.

Per tant, novament, i per acabar la meua intervenció, li reitero la necessitat que retiri aquesta proposta. I és obvi que nosaltres, amb els arguments que li he exposat, hi hem presentat l'oportuna esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a un torn en contra del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

(*Veus de fons.*) Senyor Alonso, després li toca a vostè, per posicionar-se, eh?

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Previsible. És el que ens esperàvem que ens diguessin. Però jo, davant de totes les afirmacions que vostès han fet, que ens han volgut

donar unes grans lliçons, els contesto amb el comunicat –seguint amb el que diu el senyor Guinó– del director general de la Policia adreçat al Cos de Mossos d'Esquadra, 10 d'octubre de 2014, fa dues setmanes. Què diu aquest comunicat? Què adreça el director general de la Policia als agents del Cos de Mossos d'Esquadra? Entre altres coses, diu –perquè no ho puc llegir tot sencer–: «Aquesta neutralitat s'ha d'estendre a qualsevol utilització del Cos de Mossos d'Esquadra com a expressió pública de posicionament en un o altre sentit.» Això ho diu el director general.

I jo dic: Mossos per la Independència és una utilització del cos com a expressió pública en un determinat sentit: la independència. Per tant, allò que demana el director general que no es faci és exactament el que és Mossos per la Independència.

I hi afegeix el director general –seguint la petició del senyor Guinó–: «Encara que es produeixi fora de l'exercici de l'activitat policial, la utilització del Cos de Mossos d'Esquadra pot incidir i perjudicar els nostres principis d'actuació, i comprometre la nostra missió envers el conjunt de la ciutadania. Aquesta situació podria generar dubtes respecte a la neutralitat i imparcialitat del cos per part de la ciutadania i les institucions.» Per tant, claríssim, cristallí. No ho diu el Partit Popular, ho diu el director general de la Policia, ho està dient d'una forma clara. Per tant, això, el que nosaltres plantejem no és una invenció del Partit Popular: ho està posant sobre la taula, fa dues setmanes, el director general de la Policia.

Senyor Guinó, vostè ha demanat al director general de la Policia que retiri la seva carta? Oi que no ho ha demanat? Per tant, no ens demani que retirem la proposició de llei: comenci demanant, si vostè creu el que ha dit, al director general que la retiri i, després, ens demana a nosaltres que retirem la proposició de llei.

També diran que aquesta carta és propaganda? Ens ho diran?, que és el que afirmaven, que era propaganda del Partit Popular, el que dèiem. Fa dues setmanes! Qui planteja una qüestió greu sobre la neutralitat i imparcialitat del cos és el director general de la Policia adreçant aquest escrit a tots els agents. Per tant, no és una invenció del Partit Popular. (*Remor de veus.*) Senyora Calvet, no ens ho inventem: el debat el situa el director general de la Policia. També diu que s'ho inventa? S'ho inventa, el director general de la Policia, també? Per tant, la qüestió és molt més seriosa i molt més profunda del que vostès han volgut plantejar.

Però nosaltres en què discrepem d'aquest comunicat? Que es queda a mitges, que ho planteja com una reflexió. Per tant, si som coherents i ens creiem el que diu el director general de la Policia, la conclusió és clara: si es poden produir, i s'estan produint, aquests efectes sobre la neutralitat i imparcialitat del cos, s'ha d'actuar i no s'han de permetre aquests comportaments, que és el que falta fer en aquests moments i el que reclamem nosaltres al conseller d'Interior.

Per tant, aquesta carta desvirtua tots els arguments que vostès han estat temps i temps expressant per intentar desvirtuar aquesta proposició de llei. No ens facin cas a nosaltres: llegeixin acuradament –que es

veu, senyor Guinó, que no ho ha fet— la carta del director general, i segur —i segur— que vostè canviaria d'opinió si és coherent amb el que ha expressat.

Però quan parlem d'aquesta qüestió, nosaltres volem també introduir-hi un altre element que ens preocupa, perquè algú també ha situat o insinuat en el debat públic aquesta qüestió. I és que, quan parlem de neutralitat —i, precisament, senyor Guinó— davant dels actuals esdeveniments, no podem deixar de fer referència a quin ha de ser el paper dels Mossos en l'abans consulta, ara pseudoconsulta, macroenquesta —no sabem exactament què.

Nosaltres què exigim al Govern en tot aquest procés? Que en deixi al marge el Cos de Mossos d'Esquadra. I en aquest sentit, sí que li recordem què diu la Llei 10/94, que és la llei que regula la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, en el seu article 11, que diu en el seu apartat primer: «Els membres del Cos de Mossos d'Esquadra han de complir i fer complir en tot moment la Constitució, l'Estatut d'autonomia i la legislació vigent.» Aquest és l'únic paper que han de tindre els Mossos d'Esquadra en tot aquest procés, no hi ha cap més paper; no es pot plantejar ni es pot atribuir cap més paper al Cos de Mossos d'Esquadra en tot aquest procés. Està d'acord amb mi, senyora Calvet? No pot haver-hi més papers.

I, per tant, no hi ha discussió sobre quin és el paper dels Mossos d'Esquadra en tota aquesta qüestió. I, per tant, si el Govern intentés atorgar als Mossos d'Esquadra un paper diferent d'aquest, estaria ferint de mort el cos, i estaria provocant als agents..., i els situaria en una situació d'haver de decidir: «Govern, no et faig cas perquè m'estàs demanant una cosa contrària a la llei, i la meva obligació primera és donar compliment a la llei» —que ja he llegit—, «a l'article 11, i estar al servei dels ciutadans, no al servei d'un govern en una determinada direcció.»

Per tant, què demanem? Seny, respecte a la institució i compliment de la legalitat. Sentit comú, ho torno a repetir; és sentit comú, el que estem demanant. Per tant, els Mossos d'Esquadra no són la policia d'un govern, no és la policia del Govern de Convergència i Unió, no són la policia dels independentistes —malgrat que això, la senyora Calvet, és en el que pretén convertir-la—: és la policia de tots els catalans. Aquesta és la gran diferència. I cap de vostès, senyores i senyors diputats, tenen ni el dret ni la legitimitat de canviar aquest paper —no tenen ni el dret ni la legitimitat de canviar aquest paper del Cos de Mossos d'Esquadra.

Per tant, ho tornem a reiterar: volem acabar reclamant als grups parlamentaris i al Govern que els Mossos d'Esquadra siguin la policia de tots els catalans, de debò, i no cometin l'error històric de polititzar-la i reduir-la a la policia dels independentistes. No allunyin els ciutadans de la seva policia, no tenen cap dret a fer-ho, i aquesta és la nostra reivindicació.

I en aquest minutet que em queda, dues referències a algunes qüestions. No les puc contestar totes, perquè tothom s'ha posat a intentar criticar-nos, però intentarem respondre a alguna qüestió.

Miri, senyor Bosch, sobre les necessitats dels Mossos: vostè ha estat testimoni, i en primera persona, de com, sistemàticament, en cada Comissió d'Interior nosaltres hem plantejat propostes de millora dels Mossos. Per tant, que vingui aquí i faci el paper de l'auca en el sentit de dir: «Escolti, vostès no es preocupen de les necessitats dels Mossos...» És que vostè ha estat testimoni, en primera línia, que, no al final de la legislatura, setmana rere setmana hem plantejat qüestions de millora dels Mossos.

Per tant, senyora Calvet, lliçons? Cap, si us plau. Si vostès s'han caracteritzat per alguna cosa en la Comissió d'Interior, és per haver votat sistemàticament en contra de pràcticament totes les propostes de millora que ha presentat el Partit Popular per als Mossos d'Esquadra. Aquest ha estat un dels seus arguments en aquests dos anys de legislatura que portem: votar sistemàticament en contra de les propostes de millora. I que vingui aquí, després de votar-hi en contra, i ens diguin per què no hi fem propostes de millora, home, és un pèl incoherent.

I acabo. Respecte al règim intern dels Mossos, vostè ha parlat amb els Mossos sobre aquest règim intern?, com el valoren? El valoren com a molt dur, excessivament dur. Per tant, abans de parlar d'això, jo li recomanaria que parlés amb els agents i li explicaran quin és aquest règim interior, que nosaltres el coneixem perfectament.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Moltes gràcies, presidenta. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, el nostre grup no ha presentat esmena a la totalitat a aquesta proposta de modificació de la Llei 10/94, de la Policia de la Generalitat, el Cos de Mossos d'Esquadra, i vull centrar una mica el perquè dels motius, no?

D'entrada, aquesta llei, que està vigent i que no és una mala llei, ni de bon tros, és una llei que es va crear, va veure la llum, en l'àmbit de la Llei orgànica 2/86, de forces i cossos de seguretat de l'Estat, una llei que es pot considerar com a llei marc per als cossos de seguretat espanyol. I és una llei, aquesta llei orgànica, que va seguir una sèrie de recomanacions: d'una banda, del Consell d'Europa, la declaració del Consell d'Europa sobre la policia; d'altra banda, la mateixa Assemblea General de les Nacions Unides, sobre el codi de conducta per als funcionaris encarregats de fer complir la llei.

I és una llei que estableix, en certa forma, doncs, una mena de codi ètic de les policies i deixa clars una sèrie de principis que vinculen els membres de tots els cossos, de tots els col·lectius policials a Espanya; uns principis que són, bàsicament, el respecte a la Consti-

tució, és a dir, el respecte al corpus legislatiu que dona forma a l'estat de dret; el servei permanent a la comunitat; l'adequació entre finalitats i mitjans, és a dir, el sentit de proporcionalitat, també; el secret professional; el respecte a l'honor i a la dignitat de la persona; la subordinació a l'autoritat.

Perquè, al final, la policia, i això ho tenim tots crec que molt clar, és un servei públic amb un objectiu molt clar, un objectiu claríssim, que és la protecció de la comunitat, però fent-ho mitjançant la defensa de l'ordenament democràtic; ordenament democràtic que, en defensa del principi constitucional de la igualtat davant la llei, exigeix neutralitat política, imparcialitat i evitar qualsevol actuació que pugui ser arbitrària o discriminatòria.

Aquesta proposició de llei, i en això coincideixo amb la majoria dels grups que m'han precedit, hauria de ser innecessària –hauria de ser innecessària. No caldrien aquests canvis si tothom, dins l'estructura de comandament del cos –la mateixa l'estructura policial, però sobretot l'estructura política–, estigués plenament compromès amb l'ordenament democràtic, fos realment conscient de les conductes impròpies que han impulsat, precisament, aquesta proposta, conductes que s'han produït, en alguns moments, de forma reiterada.

La proposició de llei s'ha centrat en aspectes discutits i, de ben segur, discutibles, però que cal discutir, en ponència legislativa, per evitar la incidència negativa en la imatge del cos, en la moral dels seus components, i que repercuteixi en la garantia als ciutadans que la Policia de la Generalitat, el Cos de Mossos d'Esquadra, respecta l'ordenament constitucional i estatutari, no només en el fons –que, com a cos, ho fa–, sinó també en les formes, amb el comportament adequat i curós de tots els seus membres.

No tenim cap dubte que el Cos de Mossos d'Esquadra és una policia democràtica i respectuosa amb els seus principis d'actuació. L'exposició de motius d'aquesta proposició de llei fa referència a l'efecte negatiu per a la imatge del cos per l'acció d'un collectiu que, de forma improcedent i reiterada, ha parlat, amb freqüència, massa sovint, en nom del cos, i ho ha fet també amb expressions i posicionaments obertament contraris a la seva obligació de respectar la Constitució i l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que han de respectar plenament per adquirir i mantenir la seva condició d'agents del Cos de Mossos d'Esquadra.

Per tant, els Mossos d'Esquadra –ells ho saben, tots ho sabem– han de respectar i defensar l'ordenament democràtic, l'ordenament derivat de la vigència i aplicació de les lleis democràtiques, un ordenament del que, malauradament, alguns n'han renegat públicament i per diverses vies. Hi ha hagut un collectiu concret, integrat en aquesta mena d'hidra, per nosaltres clarament reaccionària, que alguns partits, fins i tot alguns grups parlamentaris d'aquest Parlament, han volgut convertir en una mena de campions de la mobilització ciutadana –no sabem si campions d'Europa, campions mundials, però, en tot cas, campions de la mobilització ciutadana... Aquest collectiu concret,

aquest collectiu anomenat Mossos per la Independència, no respecta –ho ha dit, ho ha dit clarament, que no el respecta– l'ordenament democràtic, per la qual cosa posa en dubte, hi ha un dubte raonable, que defensi, que faci seu el principi d'igualtat davant la llei; un principi que, cal recordar-ho un cop més, obliga qualsevol agent policial, individual o col·lectivament: qualsevol agent ha de mantenir absoluta neutralitat política, ha de mantenir imparcialitat i ha d'evitar qualsevol actuació arbitrària o discriminatòria, de forma individual o de forma col·lectiva; una manca d'imparcialitat que els responsables polítics de la Policia de la Generalitat - Cos de Mossos d'Esquadra, inclòs el mateix conseller, han negat reiteradament, però que nosaltres hem tingut la percepció que s'estava produint.

Com la fan els integrants, també, aquesta negació, d'altres grups parlamentaris: els que donen suport directament al Govern, o d'altres a qui aquestes qüestions no els preocupen gens ni mica, o almenys ho fan veure. Perquè en aquest debat, també massa sovint s'ha sacralitzat un dret reconegut, incontestable, que nosaltres reconeixem i defensem, que és el dret d'associació i, també, lògicament, la llibertat d'expressió. Però, és clar, aquest dret d'associació i la mateixa llibertat d'expressió, en aquest cas, especialment, han d'estar supeditats al respecte escrupolós als principis d'actuació determinats per l'ordenament democràtic. Fora d'aquest respecte, en un cos policial, com s'ha dit, jerarquitzat i armat, el dret d'associació no pot servir d'escut d'actituds improcedents, deslleials i, el que és més greu, atemptatòries al bon nom, al prestigi i fins i tot a la moral de la nostra policia autònoma.

Es nega, però és veritat: hi ha alarma, hi ha alarma en una part de la ciutadania; petita, potser, però hi ha alarma. Hi ha incomprensió del que està passant en una part potser més gran, i també una certa sensació d'inseguretat, o una preocupació en part de la ciutadania. A nosaltres ens ha arribat fins i tot la demanda d'iniciar activitats judicials en contra d'aquest collectiu. Nosaltres no volem entrar en aquest joc, perquè reconeixem que la llei vigent té eines suficients, a l'abast de la conselleria, a l'abast de la Direcció General de la Policia, per posar límit a aquestes actuacions, que són contràries a l'ordenament democràtic –s'ha de tenir present.

El règim disciplinari és més que suficient, però també, a part d'aquesta alarma en part de la ciutadania –s'ha de reconèixer, s'ha de dir i s'ha de dir clarament–, també hi ha disconformitat entre una part important del mateix cos, que sent agredit el seu bon nom i que estan per fer la feina ben feta i per estar al servei del conjunt dels ciutadans de Catalunya.

Moltes gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat de devolució de la proposició de llei han estat aprovades per 104 vots a favor i 26 en contra, de conformitat amb l'article 105 del Reglament, aquesta iniciativa legislativa resta rebutjada.

Proposició de llei

de finançament del sistema integrat del transport públic de Catalunya (debats de totalitat) (tram. 202-00060/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, però, abans, els comunico una alteració de l'ordre del dia, que és la següent: que el debat del punt número 11, que és la interpellació al Govern sobre els ens locals, es pugui substanciar demà dijous, a continuació del punt 16, com a darrera de les interpellacions, cosa que farà que avui se substanciïn quatre interpellacions, en lloc de cinc –quatre–, i, demà, tres, a partir de les nou del matí.

S'aprova per assentiment? (*Pausa.*) Queda modificat, en aquest sentit, l'ordre del dia.

I passem al punt vuitè, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de finançament del sistema integrat del transport públic de Catalunya. Té la paraula, en primer lloc, l'honorable senyor Salvador Milà, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Els senyors diputats i diputades, si han de sortir, si us plau, que ho facin amb agilitat.

Senyor Milà, comenci.

Salvador Milà i Solsona

Sí; gràcies, senyora presidenta. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa hem cregut que era un deure i una necessitat portar ja d'una vegada per totes a la consideració del Parlament una proposició de llei de finançament del nostre sistema de transport públic de Catalunya.

No respon exclusivament al fet evident que, des de l'any 2003, la disposició addicional vuitena de la Llei de mobilitat sostenible a Catalunya digui que, en el termini d'un any a partir de l'aprovació d'aquesta llei –és a dir, al juny del 2004–, el Govern havia de presentar un projecte de llei de finançament del transport públic, de mobilitat sostenible i de promoció de l'ús de combustibles alternatius que en regulés el seu marc normatiu. La veritat és que el tripartit no ho va fer, i m'hi avanço.

Tampoc és suficient el fet que, a la novena legislatura –l'anterior–, el 16 de febrer, aquest Parlament, ja amb el Govern de Convergència i Unió, es pronunciés per l'establiment d'un sistema de tarifació i de finançament del transport públic i instés el Govern a presentar un projecte de llei de finançament al més aviat possible, dèiem l'any 2012, al febrer, amb el màxim consens i amb la participació del Consell Català de la Mobilitat.

Nosaltres creiem que és el moment de presentar aquest projecte per donar resposta al que ha esdevingut un problema social i polític de primer ordre, com es va posar de manifest amb la mobilització de principis del 2014, la mobilització sota l'eslògan «Stop pujades», no sols a l'àrea metropolitana de Barcelona, com deuen recordar, sinó a moltes ciutats de Catalunya, impulsada per la plataforma del mateix nom però amb participació nombrosíssima d'entitats veïnals, d'associacions de promoció del transport públic, sindicals, moviments d'usuaris, que van dir «prou» a les successives pujades de les tarifes del transport públic, per damunt del cost de la vida, d'una forma injusta, alhora que denunciaven la retallada de les aportacions de les administracions públiques, especialment de l'Estat i de la Generalitat, acompanyat, a més, això, d'una constant estigmatització del transport públic com quelcom insostenible, quelcom que produeix dèficits inacceptables.

Senyores i senyors diputats, la situació social i econòmica és tan greu que, per desgràcia, són molts i moltes els ciutadans i ciutadanes, treballadors amb feina o que busquen feina, que veuen com s'incrementen sistemàticament tots els costos dels serveis públics bàsics per poder accedir a un lloc de treball o per buscar treball, i, en aquest cas, el transport públic; ha arribat a ser un obstacle per a la feina.

Per això, ens remetem, també, a la moció aprovada per aquest Ple del Parlament de Catalunya el 13 de març del 2014, quan vam instar el Govern i les autoritats metropolitanes que adoptessin mesures necessàries per millorar el servei del transport públic, per revisar les tarifes del transport –teníem aquest compromís–, d'una manera que sigui més justa i assequible, i per assolir un nou sistema de finançament, i perquè es reconsideressin –això ho ha aprovat, aquest Parlament– a la baixa les tarifes del transport públic per a l'any 2014 i que s'apliquessin als títols més habituals, i que s'aprovés un pla impuls de la demanda del transport públic per aprofundir, revisar, i millorar i amplificar el sistema tarifari integrat, garantint-ne el finançament, de manera que s'afavoreixi l'ús del transport públic enfront del privat. Tenim un mandat prou clar i una demanda social prou sensible.

Què busca aquesta proposició de llei? Primer de tot, ser un instrument perquè aquest Parlament pugui complir amb el mandat de fer, consensuadament, una llei del transport públic. No pretenem imposar la nostra proposició, però sí que la proposició pretén posar damunt de la taula i a la consideració del Parlament, i del debat social, perquè l'hem de fer amb consens social –així ho ha aprovat aquest Parlament–, una sèrie de principis o, com a mínim, de temes molt importants.

Objectiu –crec que tots hi coincidirem–: garantir la mobilitat de les persones a Catalunya d'una forma assequible per a tothom, sigui quina sigui la seva situació social i econòmica, visqui on visqui en el territori, i definir, per tant, la mobilitat sostenible, amb transport públic, com un dret social que cal garantir i fer efectiu. El transport públic, per aquesta llei, és una peça fonamental per aconseguir objectius de cohesió social –és a dir, d'ocupació; de cohesió social,

en una paraula— per garantir la igualtat d'oportunitats; per ajudar a accedir als llocs de treball que ajuden a sortir de la crisi; per fer accessibles aquests llocs de treball i la cerca de feina, tant a àrees metropolitanes, a les grans ciutats, com també a la Catalunya interior, als pobles i ciutats de l'interior del país; també, per tant, per raons de cohesió territorial: un bon sistema integrat de transport públic és un element d'integració territorial; i, en definitiva, també, per raons de sostenibilitat ambiental i d'estalvi energètic.

Els beneficis d'un bon sistema de transport públic els reben tots els ciutadans, tant els que l'utilitzen com els que no. I el transport públic sabem que no és sols un sector més dels serveis: és també un sector industrial potentíssim, d'innovació tecnològica, que dona feina a Catalunya a empreses capdavanteres, com Alstom i altres, i que, en definitiva, constitueix un element de la sortida de la crisi econòmica.

Per això, la nostra proposició de llei reclama la mobilitat... Aquesta n'és la primera novetat: la proposta d'introduir a la Llei de mobilitat sostenible de Catalunya una disposició addicional que declari el transport públic com un principi, com un dret social fonamental de caràcter universal i, per tant, exigible, com ho és una educació bàsica, com ho és una sanitat bàsica: el dret a la mobilitat com a dret social exigible, i, per tant, amb obligació de les administracions públiques de garantir-ne el finançament per a tota la població, visquin on visquin, sigui quin sigui el seu estat físic, la seva situació laboral, la condició social o econòmica.

Es tracta, també —el segon objectiu, doncs, un cop tenim definit un dret social bàsic—, que, evidentment, aquest dret ha d'estar sustentat en un marc estable de finançament del transport públic que eviti la situació actual d'inestabilitat financera i que no justifiqui, en cap cas, que es repercuteixi sempre en els usuaris habituals els desequilibris financers d'un sistema, diguem-ho clar, obsolet, mal dissenyat i no adaptat a les actuals circumstàncies. Per això, cal deixar clars quins són els conceptes i quina és la part dels costos associats a la mobilitat pública que han de ser suportats pels usuaris i quina part la que ha de ser suportada pel conjunt de la col·lectivitat a través d'un sistema fiscal més just.

Definim així, doncs, un sistema integrat de finançament del transport públic terrestre de Catalunya, que inclou de forma integrada totes les modalitats de transport públic terrestre de persones —per carretera, autovies, autopistes, ferroviaris, tramviaris, cable i metro—, la titularitat de les quals, capacitat de gestió o de regulació i d'aprovació de tarifes, correspongui a la Generalitat de Catalunya o a les administracions locals, és a dir, amb una visió global territorial i d'integració i coordinació, com després veurem, del conjunt d'autoritats que intervenen en el transport públic, tant si l'executen directament, com si es fa, en la majoria dels casos, en règim de concessió.

S'estableixen, també —un element que posem damunt de la taula—, quins criteris s'han de tenir en compte per aplicar i per determinar les tarifes del transport públic.

Primer, optimitzar el conjunt dels recursos de mobilitat: donar prioritat als mitjans de transport públic col·lectius que siguin més sostenibles, que tinguin menor cost social i que tinguin menor impacte ambiental. Garantir-hi l'accessibilitat, la flexibilitat i l'eficiència, l'equilibri territorial, un caràcter integrat dels diversos sistemes de mobilitat que permeti i garanteixi la interoperabilitat i la intermodalitat, i que prevegi mesures de compensació territorial, com ja hem dit anteriorment. Que estableixi un sistema també integrat de finançament de totes les modalitats de transport públic terrestre. Que estableixi un marc homogeni perquè els principals aspectes que incideixen en el finançament vinguin ja predeterminats en el conjunt de Catalunya. Que tingui unes fonts pròpies de finançament d'aquest sistema de transport. I que hi hagi un mandat també legal per anar a l'Estat, a l'Administració general de l'Estat, a demanar-li les transferències a què tenim dret, i això fer-ho també, naturalment, amb el respecte a l'autonomia local, tant de l'Àrea Metropolitana de Barcelona com de les conurbacions i els diferents sistemes de transport local.

Una altra novetat o element estrella, per nosaltres, d'aquest projecte: la creació del títol bàsic d'usuari habitual. Volem proposar un títol que sigui de caràcter social, intermodal, multiviatge, recarregable, flexible i que permeti la mobilitat en qualsevol mitjà de transport públic de Catalunya en els diferents àmbits territorials.

Atenció, senyores i senyors diputats, senyor conseller, això no és la T-Mobilitat. La T-Mobilitat és un instrument de pagament. El títol bàsic de transport és un títol. Volem deixar clar en aquest debat, encara que vinguí, diríem, de forma complementària, que nosaltres no estem en desacord, en absolut, que hi hagi una T-Mobilitat, ho trobem molt bé: una base, una targeta, un instrument que permet incorporar, per exemple, al nostre títol, el títol que es proposa en aquesta llei o qualsevol altre. El que no ens agrada de la T-Mobilitat és que estigui controlada en un 94 per cent per empreses d'economia privada, és a dir, per interessos privats, que, a més, són competidors o tenen participació en elements que són clarament competidors amb el transport públic —perquè són, alhora, titulars d'autopistes, autovies, etcètera—, perquè suposa cedir un *know-how*, un coneixement molt important, que ha fet el sistema de transport metropolità, que es cedeix a tercers de forma innecessària.

Per tant, Tibus no té res a veure amb T-Mobilitat: T-Mobilitat és un instrument, Tibus és un títol, un títol que pugui ser utilitzat de forma interzonal, és a dir, intercanviant-se entre els diferents sistemes; que permeti desplaçaments interurbans entre els diferents sistemes territorials; que tingui, a més, garantit un preu social bàsic, assequible per a tothom, per a aquells que són usuaris habituals del transport. Aquests són els subjectes, aquests són els destinataris d'aquest dret social de caràcter universal que reclamem: l'usuari habitual del transport públic, no l'usuari ocasional, no el turístic, no el visitant, no el que ho fa..., no, no, el subjecte d'aquest dret és l'usuari habitual, i té dret a aquest títol; un títol que ha d'estar prèviament pactat,

amb tarifa equànime a tot Catalunya, i que mai s'ha d'incrementar per damunt de l'indicador de renda de suficiència de Catalunya, que és el que reclamaven, precisament, les plataformes.

Un altre element que posem damunt de la taula, important per al finançament: caràcter específic de les aportacions de polítiques socials al sistema de tarifació. Un dels elements que ajuden a estigmatitzar el transport públic és que qualsevol política que s'acorda, molt legítima, per als estudiants, per a la tercera edat, per als jubilats, per als que busquen feina, per als que tenen una renda bàsica, tot s'acaba atribuint al dèficit del transport públic. I això són polítiques sectorials: és una política social, és una política educativa, és una política de reequilibri territorial, si es tracta, evidentment, que s'haurà d'ajudar més i subvencionar el sistema del transport públic de la Vall d'Aran o de l'Alta Ribagorça en proporció a altres sistemes. Però el que proposa la llei és que les aportacions específiques per subvenir el desequilibri econòmic d'aquests àmbits es comptabilitza on correspon: a la política sectorial corresponent, i que no sigui un nou dèficit del transport públic; que cada departament, segons les seves polítiques sectorials, hi atribueixi, doncs, el cost corresponent.

Un altre element també important: respectem l'autonomia local, és a dir, el títol que coordina el conjunt del sistema és el Tibus, no està en contradicció amb el fet que hi hagi altres sistemes de tarifació, altres tarifes en altres àmbits.

Un altre element important, clau, per acabar amb l'estigmatització de la tarifa del transport públic, conseller: què és el que ha d'anar a la tarifa i què és el que no pot anar a la tarifa? Diguem-ho en negatiu: no poden anar a la tarifa els costos d'infraestructures, el cost de primera implantació o de gran renovació d'un sistema viari, tramviari, d'una carretera, d'una catenària, etcètera; això forma part de les inversions públiques de l'Estat, de la Generalitat, de qui correspongui. Què és el que podem repercutir a la tarifa? Els costos d'explotació, el manteniment i la reparació ordinària, l'amortització ordinària del material mòbil, etcètera, no barrejar-ho tot i dir: «Oh!, és clar, és que el transport públic és insostenible perquè hem de repercutir el cost de les vies o la renovació de les estacions.» Aquest és un altre tema, és un tema de política d'obra pública, d'infraestructura, que no ha d'anar al càrrec...

Com fer-ho? Establint, en definitiva, el fons de finançament del transport públic de Catalunya. Proponem que hi hagi aquest fons, que es nodreixi, bàsicament, dels ingressos del títol bàsic de l'usuari del transport, del Tibus: aquest és un ingrés que es genera a tot Catalunya i que es genera a través d'aquest fons, administrat, com després direm, per un consorci del transport públic de Catalunya, integrat pels diferents consorcis, no desmuntem cap dels consorcis que hi ha, però sí que hi hagi un àmbit per gestionar aquells elements que són comuns.

Que tingui els ingressos procedents d'altres modalitats de transport públic que hi vulguin participar; molt important: les aportacions de les diferents admi-

nistracions públiques. Una proposta, valenta: que els impostos que graven els peatges i altres modalitats de transport privat, els impostos sobre aquestes tarifes, aquest impost públic, vagin a subvenir el sistema del transport públic. Que integri, també, una modalitat d'impostos i taxes específics per finançar el transport públic, i aquí ho diem molt clar: ja s'ha d'acabar això que cada vegada que hi ha un gran esdeveniment esportiu, artístic, recreatiu o el que sigui, s'hagi de pidolar amb l'organitzador corresponent que tindrà un servei de transport públic fins a les dotze o fins a la una: «Doncs, què hi poses?» No, no, ha d'estar tarifat que aquests esdeveniments especials han de tenir-ne, i ha d'haver-hi, també, aportacions específiques, naturalment, que nosaltres demanem, que es reclamin a l'Estat.

Un principi que introduïm, també: el *fifty-fifty* –cinquanta per cent - cinquanta per cent. Hi estem d'acord: hem de fixar un límit a l'aportació màxima de la Generalitat de Catalunya, però també un límit a l'aportació dels usuaris –cinquanta-cinquanta. La resta ha de venir completat per aquestes figures impositives, per les transferències de l'Estat, per aquests impostos específics que hi ha de destinar..., o pel recàrrec que proposem per a les grans superfícies comercials o per a les activitats econòmiques.

Per últim, un consorci públic que ho gestioni, tot això, que només sigui obligatori per a la tarifa del Tibus, del títol universal, i per a aquelles altres figures que s'hi vulguin incorporar voluntàriament, respectant l'autonomia local. I, alhora, un bon concert de mobilitat de Catalunya i una taula social del transport públic on es pugui consensuar això. Per fer què? Per fer un contracte programa quadriennal: no pot ser que cada any estiguem veient què traurem pel transport públic, hi ha d'haver un marc estable de finançament. Ha d'haver-hi un contracte programa, com hi havia tradicionalment, que fixi uns objectius per al conjunt del sistema del transport públic, per fixar els compromisos de finançament i d'aportació de les diferents administracions, l'evolució tarifària, les inversions previstes, etcètera, i, això, fer-ho a través d'aquest consorci integrat de tot el conjunt de les autoritats i dels usuaris –molt important: i dels usuaris– de Catalunya.

Creiem que aquest és un bon punt de partida. No creiem que hagi de ser necessàriament el final; a nosaltres ens agradaria que fos així, i que fos millorat. Però, en tot cas, creiem que el país espera, i més en la situació que s'està plantejant ara de revisió de tarifes ja per a l'any vinent, que ja es comença a mobilitzar i escalfar el personal..., doncs, hi hem de donar una resposta política, responent als compromisos que vàrem assolir davant la ciutadania al febrer i al març passat, en el sentit que cal trobar ja un marc estable de finançament que faci efectiu aquest dret social bàsic a una mobilitat sostenible per a tothom.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, atès que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi ha retirat la seva esmena a la to-

talitat, passem al torn d'intervencions per fixar el posicionament. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Bona tarda, presidenta. Conseller, diputats, diputades, en tot cas, vagi per davant que celebrem, d'entrada, el fet que s'hi hagi retirat l'esmena a la totalitat per part del Grup de Convergència i Unió, perquè ens sembla que el que permet que el projecte tiri endavant és que entrem en un debat.

Jo li plantejaré algunes qüestions. Nosaltres no acabem de veure al cent per cent el plantejament que vostès fan en la seva proposició de llei, però sí que ens sembla que, després de tants anys, tal com preveia la Llei de mobilitat, era evident que aquest tema s'ha de tractar i anem amb endarreriment.

El context social actual, les reivindicacions que hi ha hagut a nivell social, però a més, també, la situació econòmica, fa que no ens puguem despistar més d'abordar aquest tema, i, per tant, diguem-ne, entrem a fons a abordar aquesta qüestió i a parlar-ne, i, per tant, fer un debat, que compareguin totes les entitats de caire social, totes les persones expertes en la matèria, i que ens il·lustrin, i ens il·luminin i ens ajudin a buscar quin és el sistema més correcte.

Compartim amb vostè, senyor Milà, la necessitat i el que significa el transport públic per al país, des del punt de vista, com vostè plantejava, no només de parlar del transport públic, sinó del que significa el mateix transport públic com a element dinamitzador de l'economia; també, com a garant de la inclusió de criteris com la sostenibilitat i la innovació tecnològica. Ens sembla que són del tot necessaris, són un motor, són un element capdavanter en aquest país, aquests tipus industrials, i, per tant, des d'aquest punt de vista del desenvolupament d'aquests sectors, ens permeten, també, fer una política per permetre exportar al món.

Entenem, com vostè apuntava també, que el dret a la mobilitat o el dret al transport públic s'ha convertit, també, en un dret social bàsic, ja, igualment que altres drets com l'accés a les energies i a l'aigua, que tradicionalment no hi havien estat considerats però que en tot cas ens sembla que formen part de tot aquest paquet de conjunt de drets que hem anat adquirint miqueta en mica com a societat, i que, per tant, han de trobar el reflex i el suport en una llei.

Ens sembla que, i fruit de les mobilitzacions hagudes a primers d'aquest any, cal abordar aquest tema, no?, perquè és evident que les pujades del transport públic afecten molt molt el dia a dia dels ciutadans, afecten enormement la butxaca dels ciutadans i, per tant, des d'aquest punt de vista ens sembla que cal buscar, com vostè plantejava, a través d'un contracte programa, un marc estable que eviti que cada vegada ens trobem una discussió que és fruit, diguem-ne, de segurament algunes conseqüències, ja, que arrosseguem.

És evident que el sistema d'integració tarifària de l'any 2001 va suposar un gran avenç com a país, ens

va situar, però que al mateix temps situava ja una càrrega impositiva important per a les administracions: passava una important aportació de les administracions existents i, per tant, diguem-ne, amb les dades que se'ns donen, les administracions hi fan un fort increment. Hi fan un fort increment inicialment, perquè sí que ens trobem, amb posterioritat, que, mentre el Govern de la Generalitat aportava i seguia incrementant les aportacions de recursos al sistema de finançament del transport públic, el Govern de l'Estat es feia el longuís i desapareixien les aportacions, o més aviat reduïen les aportacions, exactament d'un 33 a un 16 per cent, amb la qual cosa és evident que el Govern de l'Estat hi ha deixat d'invertir.

Aquesta càrrega financera, que a més a més ha hagut de nodrir-se també de l'endeutament, figura com una dificultat a l'hora de tirar i a l'hora de fer previsible tot el sistema. Per tant, hem de buscar el sistema, l'estabilitat del sistema, i la fórmula prevista del cinquanta-cinquanta pot ser un sistema que sigui l'adiant, sigui el correcte, i que, per tant, també, el que haurem d'intentar és buscar —i en tot cas també m'hi referiré— algunes fórmules innovadores, també, de finançament d'aquest sistema de transport públic que no només ens recaigui.

Nosaltres ja ho vam dir en la interpellació que abans s'hi ha referit el senyor Milà sobre les mocions que hem debatut en aquest Parlament. No hi podem estar d'acord, amb tal com s'ha portat el tema de l'increment de les tarifes aquest any 2014, i en tot cas nosaltres insistim en el dret bàsic. Per tant, entenem que és evident que hem de buscar una estabilitat del sistema de finançament del transport públic, tenint en compte quina és la realitat social existent en el moment, tenint en compte quina és la realitat social existent, la problemàtica existent, i afavorint aquells mecanismes que permetin, també, una assiduïtat que permetin també una defensa del consumidor, de l'usuari que habitualment utilitza aquest sistema de transport públic.

Hem de fer-ho perquè és la manera, també, al mateix temps, de reclamar i de reconèixer la figura d'aquest usuari que l'utilitza amb periodicitat, o que l'utilitza amb molta habitualitat. És evident que podem i hem d'aconseguir, també, que hi hagi una fidelització cap al servei del transport públic, que, en definitiva, és en el que durant molts anys també hi ha hagut aquest mal plantejament, segurament, d'entendre que no era un bon servei, el servei als ciutadans, i que, per tant, doncs, la gent preferia la utilització del vehicle privat.

Calen polítiques valentes i no sempre són fàcils d'aplicar, segurament, en una societat molt acostumada a la utilització del transport públic, però ho hem d'afavorir, a través d'inversions però també a través de campanyes d'educació, i afavorir, també, un sistema prou integrat, un sistema de funcionament prou interessant del transport públic.

Ens sembla que el sistema del transport públic no es solucionarà, com s'apuntava en algun moment en els debats anteriors, apujant sistemàticament i de manera il·limitada el preu del bitllet, perquè, en tot cas, al final el que acabarà passant és que l'usuari no farà utilit-

zació del transport públic, que és el que ha passat, en definitiva, en el context de crisi: el ciutadà ha pres les mesures que ha considerat més oportunes, com, per exemple, passejar, anar a peu i, per tant, la no-utilització del servei de transport públic, que ens sembla que..., insistim en aquell plantejament que fèiem de millorar en el tema de la fidelització del ciutadà i de l'usuari.

Ens sembla que aquesta llei ha de ser l'oportunitat, i ens sembla que no queda prou reflectit en la seva proposta quin és el compromís de cadascuna de les administracions en el finançament del transport públic. És evident, hi insistia, que el Govern de l'Estat hi ha anat disminuint progressivament la seva aportació: en els darrers anys el Govern de l'Estat hi ha fet una disminució de les seves aportacions del voltant del 37 per cent. I, en canvi, tant el Govern de la Generalitat com el Govern de l'Ajuntament de Barcelona hi han incrementat les seves aportacions; per tant, ha estat un increment bàsicament d'aportació en l'àmbit de les administracions catalanes.

Ens sembla que, per desgràcia, estem veient en aquests moments com el Govern de l'Estat fa inversions prioritàries en el transport públic a l'àrea de Madrid i, en canvi, a l'àrea de Barcelona hem de buscar els operadors privats que facin possible aquest finançament, i ens sembla que hem de revertir aquesta situació.

Compartim amb vostè, senyor Milà, el que plantejava que caldria treure, diguem-ne, les inversions del cost del preu del bitllet, i en tot cas és el que segurament moltes vegades l'acaba encarint, i és l'endeutament –el que plantejàvem abans– el que havia provocat, també, un increment desmesurat del preu del bitllet.

Ens sembla que aquesta..., és reclamar al Govern de l'Estat, primer, la millora d'inversions i, després, el fet que ajudi, també, al finançament mentre mantinguem la situació actual.

Ens sembla que cal introduir-hi altres criteris, i al final també es tracta que fem una mica els deures nosaltres mateixos: es tractaria, també, de millorar l'eficàcia i l'eficiència del servei del transport públic, que segur que hi han maneres de millorar-ne la gestió. I, des d'aquest punt de vista, amb criteris mediambientals i que, per tant, permetrien fer un transport molt més sostenible, aplicant-hi criteris de major gestió i eficiència, ens sembla que també podem anar millorant aquest sistema de transport públic, que és el que pertoca.

Ens sembla que també, hi insistim, hi ha alguns temes que potser no s'aborden en qüestió, o que en tot cas s'apunten, i que els esmentava abans al principi de la meua intervenció. En tot cas, plantejem, també, i en la línia dels impostos ambientals que ja hem aprovat en aquest Parlament fa algunes setmanes, un sistema impositiu respecte al transport privat: que una part d'aquests recursos anessin destinats, també, al finançament d'infraestructures de transport públic. Ens sembla que aquesta seria una fórmula de buscar fórmules alternatives de finançament, en un intent de pal·liar la manca de les aportacions. Però no només això, és a dir, en tot cas caldria no deixar aquesta banda de seguir reclamant al Govern de l'Estat que facin aques-

tes aportacions, i, per tant, ens sembla que és el que pertoca.

Pel que fa al que vostè ens planteja de la fórmula Tibus? Nosaltres som partidaris de la fórmula de la T-Mobilitat: ens sembla que ja ha sigut un gran avenç, ha sigut un avenç interessant, des d'aquest punt de vista. Ens sembla que és el que cal anar introduint, segurament amb modificacions respecte al planteig inicial que fa. Però, des d'aquest punt de vista, sí que ens sembla que el Govern està fent una tasca ingent, i que, des d'aquest punt de vista, hem de seguir treballant en aquesta línia i millorar-ne tots aquells aspectes que no són nuclears i que, en tot cas, poden arribar a millorar la situació.

Compartim, també –i, per tant, diguem-ne, ho defensarem també en la tramitació–, el tema de la situació de la tarifa per als esdeveniments o espectacles especials que, en tot cas, també fomentessin l'ús del transport públic.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Terrades.

Jordi Terrades i Santacreu

Presidenta, conseller, diputades, diputats, celebrem que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió hi hagi retirat l'esmena a la totalitat, no sabem si per convenció o, el que és més probable, perquè el que fins ara ha estat el seu soci fidel de Govern en aquesta ocasió sembla que es mou per altres camins, eh?, ja que parlem de mobilitat.

Ara, crec que és oportú encetar aquest debat. És un debat de com garantim la sostenibilitat en termes també econòmics del transport públic; com fem, més enllà del relat, dels discursos, que aquesta sigui una aposta estratègica del país, i no tant en termes del govern de torn, sinó una aposta estratègica del país; com incentivem l'ús del transport públic.

Diverses raons sustentarien una aposta més intensa pel transport públic. Algunes s'han mencionat, ja, en el transcurs dels discursos dels diputats que m'han precedit. Mirin, jo crec que n'hi ha, com a mínim, un parell, eh?

La primera, l'alta dependència energètica que tenim, que el nostre model econòmic té bàsicament en aquests moments. Això ho basem sobre els combustibles fòssils, no només el transport. En el conjunt de l'economia, Catalunya no té recursos fòssils –ni Catalunya, ni l'Estat espanyol ni la Unió Europea– i, per tant, aquí hi ha una dependència que, situada o plantejada en termes econòmics, doncs, té un impacte important sobre les economies. I, per tant, mentre no s'inicia aquesta transició cap a un nou model, doncs, aquesta és una raó, des del nostre punt de vista, que sustenta una aposta, en aquest cas, del nostre país a favor del transport públic. *(Pausa.)* No consumiré tot el temps, no es preocupin, eh? *(Remor de veus.)*

La segona és que tenim un greu problema ambiental a la regió metropolitana de Barcelona, al conjunt del país; una mala qualitat de l'aire als quaranta municipis que tots tenim identificats de l'àrea i la regió metropolitana de Barcelona. I tots sabem –perquè això ho sabem tots– que una de les causes d'aquest problema que tenim, més enllà d'alguna activitat industrial, és el transport privat, eh?, que és el que provoca pràcticament en un 80 per cent aquesta mala qualitat de l'aire que tenim a l'àrea i la regió metropolitana de Barcelona. Hi han raons de salut, raons sanitàries, però també hi han raons econòmiques al darrere de tenir o no solucionat aquest problema ambiental. I no em referiré als incompliments en els llistats de la Unió Europea i de les possibles multes en què Catalunya pot incórrer per superar aquests llistats.

Ara, jo crec que no incentivarem una política d'estímul a la demanada del transport públic si fem una política incoherent amb aquest objectiu. Dos exemples –se n'ha parlat també aquí, tant pel senyor Sanglas com pel senyor Milà, que és el proponent de la iniciativa–: l'increment dels títols de transport l'any 2014, molt per sobre de l'increment del cost de la vida. I, per tant, estem desincentivant els usuaris habituals del transport públic; a més a més, en una situació de greu crisi econòmica i social que estem patint, i que també afecta les butxaques dels ciutadans i de les ciutadanes, o dels usuaris del transport públic.

Segon: mentre incrementem els títols del transport públic, el que estem fent és reduir els costos per passar pels peatges de les autopistes per captar usuaris –és allò del capitalisme de concessió–, i el que estem fent és justament potenciar l'ús del transport privat. És a dir, no incentivem captar usuaris en el transport públic, el que estem fent són mesures que incentiven justament el contrari.

Per tant, una llei catalana de finançament és necessària. De fet, està pendent i estava previst en la Llei, de l'any 2003, de mobilitat, però fins avui aquest és un tema que no han abordat els diferents governs que hi han hagut a Catalunya en aquests darrers deu anys. Per tant, és necessari, des del nostre punt de vista, finançar el transport públic de forma diferent, més enllà del copagament dels usuaris i els contractes programa que comprometen recursos de les diferents administracions, que és el sistema que fins aquests moments hem emprat, no? Nosaltres estem d'acord que els usuaris no haurien de finançar més enllà del 50 per cent dels costos del transport públic.

Jo crec que hem perdut una oportunitat: fa quinze dies justos, en aquest Parlament aprovàvem la Llei d'impostos d'emissions contaminants i d'impostos ambientals. Hem perdut una oportunitat per abordar, justament, alguns dels problemes que hem plantejat aquí. I mirin que, en el debat, aquest tema s'ha abordat. Ara, com que vam solucionar aquesta llei en un pimplam de la que fins fa quinze dies era la majoria governamental..., i no em vull referir ni al tràmit de ponència, eh?: se'ns va anunciar què és el que s'acceptaria i què no s'acceptaria, i vam liquidar el debat en menys de mitja hora.

Segurament, si haguéssim esperat una mica més, hauríem pogut abordar aquell debat de manera diferent. Perquè, clar, si tots sabem qui origina part dels problemes, el que és inversemblant és que d'aquests que originen bàsicament el problema ni en parlem, a la llei ni els mencionem, ni en l'exposició de motius, no? Per tant, hem perdut una oportunitat important. Si hi ha llei de mesures fiscals –vull dir, si hi ha pressupostos–, aquest és un tema que nosaltres tornarem a plantejar d'aquí a un parell de mesos, si és que hi ha llei de pressupostos.

Podríem parlar d'altres temes, no? De com incrementar o com ajudar a tenir millors i més ingressos per finançar polítiques de transport. No els en parlaré. Tampoc entrarem en les propostes concretes que Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa ens fa en la proposta. En algunes hi estem d'acord, en altres no. En tot cas, s'inicia la tramitació i ja els anuncio que els presentarem esmenes.

Amb aquest parell de minuts que em queden, només una referència a la T-Mobilitat, que la proposta que se'ns presenta no en parla. És cert que és una targeta de pagament, que nosaltres creiem que pot integrar, doncs, títols, eh?, algunes de les propostes que vostès proposen.

Ara, creiem que és necessari, conseller, un debat en profunditat, també en seu parlamentària, de la T-Mobilitat. Ho hem reclamat del dret i del revés: o que vostè comparegui i ens expliqui el tema de la T-Mobilitat, o que el seu secretari comparegui en seu parlamentària i parlem de la T-Mobilitat, no quan el tema ja està avançat com està avançat, sinó que el moment procedimental era quan estava encara en tot el període de discussió a l'hora de trobar el soci tecnològic.

I ara ens trobem que aquí ja hi han hagut tota una sèrie de decisions. I n'hi ha una que ens preocupa, eh? Com que només hi ha hagut una única proposta, i és la que és, doncs, resulta que el que pot passar –aquest és un problema que a nosaltres ens agradaria discutir en aquesta possible compareixença de vostè o del secretari del seu departament– és que hem posat en un únic proveïdor tot el pou de serveis de la mobilitat d'aquest país: autopistes, aparcaments, T-Mobilitat, i tot el que això implica. Per tant, sí que ens agradaria, conseller, que d'aquest tema també se'n pogués parlar, i en profunditat, en seu parlamentària.

Gràcies, diputades, diputats, conseller.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustríssim senyor Manuel Reyes.

Manuel Reyes López

Señora presidenta, *conseller*, señoras y señores diputados, antes de nada quisiera destacar la importancia del transporte público en la oferta de servicios que realizan ayuntamientos, la Administración autonómica y el Estado; servicios que requieren de un buen funcio-

namiento, de eficiencia y eficacia, y que son imprescindibles para la vida cotidiana de la mayoría de los ciudadanos.

Desde hace muchos años, y en reiteradas ocasiones, desde el Grupo Parlamentario del Partido Popular, tanto aquí en el Parlament de Catalunya, como en el Ayuntamiento de Barcelona, como en el Área Metropolitana de Barcelona, hemos exigido el desarrollo de una ley de financiación del transporte público que garantice su sostenibilidad y estabilidad. Pero, a día de hoy, ningún gobierno de la Generalitat de Catalunya –ni los anteriores tripartitos, ni el Gobierno actual de Esquerra y Convergència– lo han desarrollado todavía. De hecho, se ha perdido una gran oportunidad cuando se constituyó el Área Metropolitana de Barcelona, con la ley del año 2010, dejando al margen la financiación del transporte.

Es por ello que esta proposición de ley que se trata hoy es transcendental, ya que requiere del trabajo de las partes implicadas para tirar cuanto antes una ley. Y debemos realizarlo juntos, desde el consenso y el diálogo de los diferentes agentes y administraciones implicadas, abandonando tacticismos políticos y otros intereses ajenos al interés general.

Es por ello que, desde el Grupo Parlamentario del Partido Popular, agradecemos al grupo que da soporte al Gobierno, Convergència y Unió, que haya retirado la enmienda a la totalidad y que podamos dar trámite a la proposición de ley que hoy se nos plantea. También agradecemos a Iniciativa que haya presentado esta propuesta, que puede ser un punto de partida del debate, pero que le anticipo que una gran parte del redactado no compartimos.

No compartimos que se haya presentado esta propuesta sobre la mesa sin un trabajo previo, por ejemplo, en el seno del Área Metropolitana de Barcelona, donde los distintos grupos y municipios puedan establecer ciertos criterios o líneas de trabajo a desarrollar en esta proposición de ley. Es cierto que el alcance territorial de esta ley abarca mucho más que la corona metropolitana de Barcelona, pero no es menos cierto que el principal actor en el transporte público de Catalunya, transportando cada día millones de ciudadanos, es el Área Metropolitana de Barcelona.

Como les decía, no compartimos gran parte de la proposición. Por ejemplo, nos preocupa mucho, entre otros, el articulado del capítulo V, donde se pretenden introducir nuevas figuras tributarias, es decir, nuevos impuestos. Se habla de un nuevo recargo, en este caso, sobre el impuesto de actividades económicas, que se sumaría al actual recargo, ahora tributo de la movilidad, que recae sobre todas las personas propietarias que pagan el impuesto de bienes inmuebles en sus municipios. Nos preocupa ese nuevo recargo, y mucho. De hecho, el actual tributo de la movilidad –insisto, un recargo de transporte por ser propietario de un inmueble–, que vincula la propiedad a la financiación del transporte público, es claramente injusto, porque hace pagar por igual a vecinos de barrios de Barcelona y ciudades metropolitanas que reciben de forma desigual la prestación del servicio público.

¿Cómo puede exigirse este tributo a ciudadanos de barrios o municipios que tienen grandes carencias en relación con otros barrios o municipios? ¿Por qué un barrio o un municipio que carece, por ejemplo, de metro, de Ferrocarriles de la Generalitat, o tiene pocas líneas de autobuses, tiene que someterse a la misma presión impositiva que otros municipios que sí que gozan de esos servicios?

En el año 2013, el Gobierno cuatripartito del Área Metropolitana de Barcelona hizo una previsión de recaudación del tributo del metropolitano sobre el IBI de 94 millones de euros. En 2014, dicho importe asciende a más de 97 millones de euros, es decir, un 4 por ciento más. Algunos que forman parte de ese gobierno metropolitano, cuando estaban en la oposición criticaban ese tributo, pero la realidad es que el tributo metropolitano del IBI ha crecido un 40 por ciento entre el año 2007 y 2012. Desde el Partido Popular siempre nos hemos mostrado a favor de suprimir este tributo injusto, insolidario, una clara doble imposición, y que fue creado en 1992 por la Entidad Metropolitana del Transporte con el voto en contra del Partido Popular.

Pero a pesar de las subidas en el recargo del IBI, nos preocupa la delicada situación financiera del transporte público en el Área Metropolitana de Barcelona, y también por la desproporcionada subida de sus tarifas, que en el año 2014 ha sido de un 3,5 por ciento de media y de un 5,1 para los títulos más utilizados, muy por encima del IPC.

Es obligado remarcar que los gastos en el transporte son una parte importante de los gastos familiares, y es necesario encontrar soluciones que contengan la creciente aportación de los usuarios y que sean sostenibles en el tiempo y den estabilidad al sistema.

Consideramos de gran importancia la necesidad de garantizar las mejores condiciones económicas en el transporte en general y de las áreas metropolitanas en particular, por tanto, respetando siempre las competencias municipales, autonómicas y metropolitanas. Pero para ello es necesario reunirse, tratar los déficits existentes y estudiar alternativas viables y sostenibles que han de ser acordadas entre todos: Área Metropolitana de Barcelona, Generalitat de Catalunya, Ayuntamiento de Barcelona deben de llegar a un gran acuerdo con el Estado para poder acordar un modelo de todos.

Es por ello que hay que estudiar todos los extremos y analizar las causas que nos han llevado a esta situación insostenible. El aumento de las ofertas y las inversiones, la disminución de la demanda, el incremento de la tarificación y abonos sociales en un incremento de un 22 por ciento del coste sobre el sistema, la insuficiencia en las aportaciones por parte de las administraciones al contrato programa. Pero también a todo esto hay que sumarle como causa la mala gestión de determinadas empresas concesionarias gestionadas por el Área Metropolitana de Barcelona, que desde el año 2004 están gobernadas por el cuatripartito y que han dejado una deuda acumulada de más de 540 millones de euros en el año 2011 que hay que gestionar ahora.

Es necesario más rigor y seriedad, y no se puede negar la corresponsabilidad de algunos grupos políti-

cos, tanto en conducir una situación insostenible en el transporte público como en una subida indiscriminada de las tarifas.

Es por ello que consideramos que hay que resolver esta situación con un nuevo modelo, pero no solo se ha de trabajar desde la vertiente de los ingresos del sistema, y concretamente desde las aportaciones, sino que también hay que mejorar la gestión del sistema: reducir gastos superfluos de estructura de los operadores de transporte público como, por ejemplo, los centenares de cargos directivos de algunas empresas públicas que todos conocemos. Se puede trabajar, también, en el apartado de los ingresos indirectos: patrocinio estable, publicidad. En definitiva, es necesario trabajar muy a fondo una ley que resuelva de una vez por todas los recursos que deben sostener el transporte público en Cataluña, que proteja a los usuarios de elevados incrementos tarifarios, como los que han sucedido en los últimos años.

Estoy convencido de que, con el esfuerzo real de todas las partes, con el diálogo necesario, será posible establecer un nuevo sistema marco que garantice la sostenibilidad y calidad del transporte, sin que ello recaiga una vez más sobre los bolsillos de los contribuyentes.

Creemos que esta proposición de ley será una buena base para trabajar, a pesar de las discrepancias, pero consideramos que es oportuno y que, por lo tanto, requiere de trabajo inmediato, eficaz, por parte de todos, para que podamos dar soluciones reales a muchos ciudadanos que ven que con unos ingresos muy justos no tienen dinero ni siquiera para pagarse el tique del autobús.

Muchas gracias.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, senyors i senyores diputats, bé, l'aposta pel transport públic és absoluta també per part de Ciutadans: Ciutadans està absolutament compromès a potenciar i incrementar la capacitat i la qualitat del transport públic, perquè és una necessitat social, s'ha dit ben bé, però perquè les institucions de la Generalitat han de tractar de servir també com un dret social, però com una necessitat també estratègica des del punt de vista econòmic; un dret social amb caràcter estratègic per a la millora de la competitivitat i per afavorir el desenvolupament econòmic.

L'aposta decidida, doncs, per enfortir les capacitats d'eficiència i l'ús intensiu del transport públic és absoluta també per part del nostre grup. S'ha d'aconseguir reduir al màxim l'impacte del transport privat en el medi ambient i amb les condicions de mobilitat de les nostres vies. S'ha de facilitar la interconnexió i la mobilitat, i s'ha de fer arreu de Catalunya. És un dret social que està també directament lligat a un valor superior de caire constitucional: la igualtat –la igualtat

d'oportunitats, en aquest cas. I la distribució territorial de les zones residencials, també de les àrees industrials, dels centres de formació superior, etcètera, doncs, planteja situacions molt diverses, necessitats molt diferents, que necessiten un tractament global, integrat i amb una visió estratègica per part de totes les administracions implicades.

La necessitat de potenciar, doncs, aquest sector, el del transport públic de Catalunya, ens obliga, també, a pensar en la sostenibilitat i a arbitrar instruments que facilitin i socialitzin l'accés, la disponibilitat de solucions adients a l'abast de qualsevol ciutadà, amb independència també del lloc de residència o del lloc de treball; una sostenibilitat i una possibilitat d'accés que comporten disposar de tarifes integrades i adequades a les necessitats reals, ho repeteixo, amb igualtat d'oportunitats.

És, ho hem dit, una necessitat estratègica i també és un repte per als responsables de les diferents administracions públiques implicades: és un repte per als governs locals, per al Govern de la Generalitat i, naturalment, per al Govern d'Espanya; un repte que obliga el conjunt de les institucions públiques de tots els àmbits a negociar, a fer-ho amb lleialtat i també amb alçada de mires.

El conseller Vila té, un cop més, una bona oportunitat: d'una banda, contribuint activament i directament des del seu propi departament a millorar el redactat final d'aquesta llei, com també farem de ben segur des de tots els grups parlamentaris; des de Ciutadans assumim aquest compromís ferm. D'altra banda, també, naturalment, negociant: negociant amb el Govern d'Espanya, amb el Ministeri de Foment, en aquest cas, per aconseguir els compromisos i els recursos que siguin necessaris per assolir aquest objectiu de disposar d'un sistema integrat i intermodal ben finançat, que sigui eficaç, que sigui eficient, que sigui competitiu i que sobretot asseguri la mobilitat ciutadana en les millors condicions possibles, i que redueixi, naturalment, també l'impacte mediambiental que produeix a hores d'ara l'ús excessiu del transport privat, que estem patint cada dia.

La proposició de llei és un bon punt de partida; millorable, és clar, però estem segurs que el podrem millorar en el seu debat parlamentari. Queda aquí el compromís novament de Ciutadans de contribuir a aquesta millora, que permeti establir un sistema integrat de finançament amb l'objectiu de garantir el dret a la mobilitat de tota la població, amb caràcter universal, com diu també la introducció d'aquesta proposició de llei, prioritzant, naturalment, el transport amb menor impacte ambiental. Està el compromís del nostre grup a disposició d'aconseguir, precisament, millorar aquesta llei en un futur proper.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar la posició, en nom del Grup Mixt, té ara la paraula la diputada senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs bé, bona tarda. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres. Nosaltres també celebrem que s'hi hagi retirat l'esmena a la totalitat, perquè sí que estàvem a favor de la tramitació de la llei. És cert que quan arriba l'últim grup moltes de les coses ja s'han dit, per tant, intentarem ser breus i no acabar el temps.

Per nosaltres es parla avui d'una cosa bàsica: si el que s'aposta és pel transport públic no com una qüestió a incentivar, sinó, com dèiem abans..., bé, com nosaltres diem en els nostres programes, com una qüestió estructural, com una qüestió imprescindible sobre la cohesió social, sobre l'equitat, sobre l'accés a un dret vital que hem de tenir sobretot les classes populars, també sobre un mitjà imprescindible en els temps que corren, en els quals se'ns fa molt, cada cop més difícil pagar les tarifes dels transports públics.

De consideracions sobre la proposta que es fa? Nosaltres entenem que sí que posa tres grans solucions a tres vicis que s'han anat repetint en el model de finançament. I, bàsicament, els tres grans vicis han estat, el primer, incloure en el preu de la construcció d'infraestructures els costos d'explotació; això ha contribuït, doncs, a augmentar el dèficit. I, en aquest sentit, vosaltres assenyaieu de manera clara que les inversions han de repercutir en els pressupostos i, per tant, no poden incloure's en els costos d'explotació.

D'altra banda, jo crec que és constatable per tots que hi ha hagut un finançament insuficient per part de les administracions. I, en aquest sentit, la solució que aporteu per nosaltres és una solució vàlida, que és un programa pluriennal, sobretot amb finançament suficient, i això és important. I el que cada any és, doncs, una xacra per a les classes populars, que és l'augment de manera reiterada any darrere any de les tarifes del transport, i, en això, aquesta solució sí que no la compartim, però en tot cas presentarem esmenes a la vostra proposta, que és que els usuaris financin com a màxim el 50 per cent del cost: nosaltres entenem que s'ha de treballar sobre la possibilitat que el transport públic es financi de manera exclusiva via impostos i, per tant, que no hi hagi copagament en els bitllets.

I dèiem, no?, que també la proposta per a nosaltres obria dos vies, dos tributs, doncs, extra per a finançar el transport, que eren interessants: el recàrrec sobre l'IAE i una contribució especial lligada a les concentracions i celebracions puntuals. També entenem que s'han d'explorar altres vies per a garantir la sostenibilitat financera. I aquestes vies, que són vies que, també, com sempre diem, toquen privilegis i són vies per a les quals s'ha de comptar amb bastanta valentia per a aplicar-les, doncs, serien que és necessari aconseguir una part de la recaptació dels 60 milions d'euros l'any dels peatges privats i gairebé ja amortitzats; que s'ha d'introduir el pagament directe dels peatges a l'ombra, que bàsicament els peatges a l'ombra suposen més de 7.000 milions públics de costos compromesos entre 2008 i 2042; que s'ha d'assignar una part de taxa turística al finançament del transport públic, perquè els turistes fan servir transport públic i, per tant, fan servir transports subvencionats via impostos, que

després nosaltres hem de repagar amb les tarifes. I, en definitiva, que el model de finançament del transport públic és l'assumpte central, com deia, no només per a tenir un transport de qualitat, sinó per a tenir un mitjà que garanteixi, com dèiem, la cohesió social.

Dit això, s'ha de fer una mica de diagnòstic. Entenem que vosaltres també la feu, eh?, no estic intentant contraposar-la. Simplement de nou insistim en el fet de què ha passat, mentrestant, amb la gestió dels transports?, què ha passat amb el finançament dels transports?

Ha passat, doncs, que hi ha hagut, entenem nosaltres, una incapacitat absoluta en les administracions per posar-se d'acord i garantir un model de finançament estable i, a més a més, suficient del sistema de transport públic. Ha passat que s'ha apostat de manera desmesurada pel transport privat, i això ho avala la mateixa construcció de totes les vies, i autovies, i autopistes, i totes les vies de promoció del transport privat, en el qual el transport públic sempre ha sigut una segona opció, una opció de pobres.

S'ha generat un dèficit i, per tant, un deute insostenible que té moltes causes; les causes: un mal finançament públic, obres faraòniques, com la línia 9 de metro, que s'han finançat mitjançant pagaments ajornats i que això ha sigut una pràctica consolidada pel Govern tripartit i, en tot cas, per altres governs.

Ha passat, doncs, que s'ha autoritzat l'endeutament com a via de finançament de la despesa corrent en alguns operadors i que això, en tot cas, els cànon per ús, el pagament diferit són hipoteques que repercuteixen òbviament en el cost del bitlletatge i que, en tot cas, ens fa pagar part del deute als usuaris.

I, com deia, això ha tingut un impacte directe en els títols de transport –ja també s'ha comentat, no? Entre el 2008 i el 2013 els abonaments de transport més usats, que són la T-10 i la 50/30, s'han encarit un 43 per cent; en el mateix període l'IPC ha augmentat només un 9,6; per tant... Passa també en un moment en el qual el 70 per cent dels aturats no pot accedir a descomptes en el transport públic. I és que no només s'encareixen les xifres, és que també es retalla el servei de transport públic: s'eliminen línies d'autobús, el bus de barri els diumenges i festius; des de 2007 el servei d'autobusos entre setmana s'ha reduït un 10 per cent i un 25 per cent el cap de setmana; els Ferrocarrils de la Generalitat han eliminat el servei de les línies L6, L7, L8 els dissabtes a la nit, i comença a ser alarmant la situació del transport urbà i interurbà en nombroses ciutats, eh?, vull dir, no només..., barcelonina.

Entenem també que a això s'ha de sumar la nefasta gestió que s'ha fet en diferents ens, que no podem passar per alt el que ha passat a l'AMB. Entenem..., ja també s'ha dit, eh? AMB, un exemple insòlit de quadripartit, governat per l'alcalde de Barcelona, però, en tot cas, amb un altíssim poder, doncs, de l'alcalde de Cornellà, i que té entre altres coses una participació del 100 per cent de TMB, on passen, diguéssim, sovint moltes irregularitats, unides a pensions que no se saben, sous totalment opacs i un 8 per cent de la plantilla amb sous fora de conveni, que ningú regula i que ningú controla.

Per tant, nosaltres, com hem dit, entenem que aquesta proposta arriba en un moment necessari, i hi estem totalment d'acord. Estem d'acord també amb la integració tarifària via targeta Tibus, però també tenim algunes consideracions a fer sobre aquesta targeta. És que aquest títol de transport per nosaltres ha de ser un sistema únic a tot Catalunya, ha d'estar integrat i homogeneïtzat a tot el país, i entenem que en cap cas ha de donar peu a l'entrada, com sí que hi ha donat peu la T-Mobilitat, doncs, de «la Caixa» o altres operadors privats, que es lucren amb la tramitació o amb la gestió del transport.

En definitiva, que votarem a favor i presentarem esmenes, que la considerem una llei necessària i urgent, i que entenem que els problemes lligats al transport, a part del finançament, doncs, són alguns altres, però que la solució ha de ser una solució estructural. Per tant, aquesta llei per nosaltres no hauria de ser una llei per a gestionar millor, que també, no hauria de ser una llei per a un finançament millor o integral, que també, sinó que hauria de ser una llei per a situar el transport públic, com deia, com un servei de qualitat, de caràcter fonamental i sobretot a l'abast de les classes populars, que som les que el fem servir.

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, diputada. Finalment, per fixar posició també, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Il·lustre diputat senyor Josep Rull.

Josep Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, nosaltres, com han vist, hem retirat l'esmena a la totalitat. Volem que aquest sigui un punt de confluència, un punt de consens; hem de fer coses molt importants en aquesta matèria.

De fet, el conseller Vila i el seu departament ja estan preparant una llei que serà fonamental per posar en context aquest debat d'avui, que és la llei de transport de viatgers. O sigui, l'interessant d'una llei de finançament del transport públic és saber amb quins objectius la volem articular. I, per tant, té sentit que els dos debats es plantegin en paral·lel. Nosaltres creiem que valdrà la pena –aquesta llei entrarà de manera molt, molt immediata– de fer-ne una tramitació quasi conjunta; valdrà la pena d'anar compassant aquest punt de partida, aquesta base, amb allò que siguem capaços de consensuar amb relació a com concebem el sistema de transport públic en el conjunt del país. Per això, davant d'aquesta proposta i davant d'aquest esforç que fa el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa, diem: és un punt de partida en el qual podem treballar. Vostè ho ha dit: «No cal que compartim els elements ni els principals elements, sinó que pot ser un esquema bàsic per començar-hi a treballar.» Sí, però sempre complementat amb el treball que fem d'aquesta llei de transport de viatgers.

Permetin-me que iniciï també una part de la intervenció amb una mica de reflexió en veu alta, que no pretén tenir un to crític, però algú que el vulgui intuir el podrà intuir, aquest to crític. L'any 2003 es va aprovar la Llei de mobilitat. Era el mes de juliol de l'any 2003; estàvem al final de l'últim Govern del president Pujol, i estàvem a punt que hi hagués les eleccions al Parlament de Catalunya del mes d'octubre d'aquell any 2003. Aquesta Llei de mobilitat potser és una de les lleis més peculiars que s'han aprovat mai en aquest Parlament. Era una llei feta des de la desconfiança absoluta del legislador respecte al Govern, i és una llei que té un nombre ingent de disposicions addicionals i finals, amb uns terminis molt clarament marcats. De fet, els grups de l'oposició aleshores deien: «A través de la llei posarem un programa de govern.» El problema és que al cap tot just de sis mesos governava algú diferent, que aquell annex d'aquell programa de govern no el va complir. Fixin-se en quins termes s'expressava la disposició addicional vuitena. Deia: «En el termini d'un any a partir de l'aprovació d'aquesta llei el Govern ha de presentar un projecte de llei de finançament del transport públic, de mobilitat sostenible i de promoció de l'ús de combustibles alternatius que en regulin el marc organitzatiu.» Aquell període, que era un període de creixement, un període de pressupostos expansius, hauria estat un moment excel·lent per tal de plantejar en molt bona mesura això que vostès plantegen avui, aquesta llei de finançament del transport públic.

Però, per contra d'això, no es va presentar la llei de finançament del transport públic i vam començar a avançar en una doble línia. Primer, l'Administració general de l'Estat cada vegada aportava menys recursos en el conjunt del sistema de transport públic i especialment de l'àrea de Barcelona. I, per altra banda, teníem un increment exponencial de l'oferta, sense que al darrere hi anessin aparellats els recursos per fer-lo viable i per fer-lo sostenible.

Què es troba el conseller Recoder i què es troba el conseller Vila? Doncs, la necessitat justament d'estabilitzar les finances amb relació al finançament del transport públic. Aquest és el principal objectiu que tenen, i aquest és el principal objectiu, que es concreta, per exemple, en aquest acord metropolità entre la Generalitat, l'Ajuntament de Barcelona, l'Àrea de Barcelona, per assolir aquest pacte metropolità del transport públic, amb un objectiu, que és recuperar l'equilibri entre ingressos i costos del sistema. Fins que no siguem capaços de fer això, tota la resta de plantejament de nous elements per al finançament del transport públic serà extraordinàriament complicat de plantejar-la.

I, per tant, en aquest debat, què hi hem trobat a faltar? Home, que no parlem de la base, que no parlem que tenim una situació d'un endeutament que anem arrossegant i que s'ha anat incrementant justament perquè l'Administració general de l'Estat ha desaparegut en combat. Senyor Reyes, ha desaparegut. És a dir, a principis de la dècada dels dos mil pràcticament un 40 per cent dels recursos que s'aportaven venien de l'Administració general de l'Estat, i en aquests moments s'ha anat reduint, reduint, reduint. I, per altra banda, també el que tenim és l'entrada en funcionament de

noves infraestructures, de nova oferta, que evidentment té un impacte en el sistema de transport públic. I, per tant, aquests són elements que no es poden ignorar. Des del Grup de Convergència i Unió hem tingut la sensació que avui, en aquest debat benintencionat, senyor Milà, hem aparegut aquí com si no existís context. Home, clar que existeix el context, i el context pressiona molt, i el context és molt complicat de gestionar. I, per tant, aquest és el segon element que nosaltres voldríem plantejar.

Respecte a algun dels punts concrets, eh? –que també hi han hagut diverses intervencions que s'hi han referit–, el nostre objectiu és que l'usuari no hagi d'aportar més del 50 per cent del cost del servei, que afronta a través del pagament de la tarifa. Aquest és un objectiu que podem compartir àmpliament. Com arribar-hi? Hi ha alguns dels punts d'aquesta proposta que vostès fan que nosaltres, evidentment, no els podem compartir.

En aquesta línia d'elements nous fora de context, el que plantegen, per exemple, és que, tal com vostès gestionen o pretenen regular les aportacions de les administracions públiques, aquesta proposició limitaria l'aportació de la Generalitat a un 50 per cent de les despeses del sistema. Això pot provocar dues coses. La primera, o que reduïm l'oferta de serveis, i hem de veure si la reduïm o no, i hem fet una feina molt important de racionalització dels serveis, o una pujada de les tarifes per assolir-ho. És a dir, si diuen: «No volem que l'usuari pagui més, tampoc no volem que la Generalitat aportï més», doncs, home, aquí el tema és com ho gestionem, com ho orientem. Una en negatiu i una en positiu. Amb el que sí que estem d'acord –i aquest és un element bàsic– és que el transport privat ha de poder ajudar al finançament del transport públic. I, per tant, des d'un punt de vista de la gestió del sistema de peatges que tenim en aquest país, és evident que hem d'aconseguir que una part d'aquests ingressos que s'obtenen vagin derivats justament a la potenciació del transport públic.

Una que ens ha sorprès i que vostè l'ha emfasitzat moltíssim, de proposta que fan, que diu que el finançament de les infraestructures del transport sempre es realitzi de forma finalista i que no pugui formar part del fons de finançament de transport públic. Com afrontem el finançament de noves infraestructures? Això bàsicament vol dir que el mecanisme de construcció de noves infraestructures des del partenariat publicoprivat desapareix; vol dir bàsicament això. És complicat de poder-ho afrontar en aquest sentit. Tenim menys recursos públics i ens anem tancant, diguem-ne, opcions.

Una altra cosa és que sí que es va fer en un determinat moment un abús absolutament exagerat d'aquests mecanismes de finançament diferit. La CUP s'hi refereix sempre; és veritat. És dolent utilitzar sistemes de finançament diferit? No, no és dolent, però d'una manera raonable. La Unió Europea, que vostès, diguem-ne, no s'hi senten gens confortables, diu: «Com a molt el 15 per cent del finançament de les grans infraestructures ha de venir amb sistemes de pagament diferit.» Aquí hem arribat al 40, al 45 per cent. Tenen tota la raó: la línia 9 és un exemple molt clar d'això, que en aquests moments estem transferint recursos no

a finançar el transport públic, sinó que, hi insistirem, paguem cànon per estacions, la immensa majoria de les quals encara no estan en servei, que suposen dues vegades el que aquest Parlament aprova en l'àmbit de la renda mínima d'inserció. Això és el que estem fent. I, per tant, no es pot plantejar un debat ignorant això.

I acabo amb una darrera referència, que és un punt nuclear que vostè..., diguem-ne, aquí ens hem de posar d'acord de què entenem per T-Mobilitat –vostè s'hi ha referit, sí– i com incorporem aquesta Tibus, aquest títol bàsic d'usuari habitual del transport públic. La T-Mobilitat és una autèntica revolució. Vol dir replantejar-se a fons el sistema de tarificació, vol dir aconseguir un nivell de precisió i que l'usuari pagui per, realment, allò que utilitza en termes reals de distància en el transport públic. I, per tant, és una autèntica revolució. Creiem que la T-Mobilitat supera amb escreix qualsevol plantejament sectorial o concret, com aquesta Tibus que vostès plantegen.

En qualsevol cas, aquest pot ser un punt interessant de partida, de poder-hi treballar. Volem ser honestos amb vostès. Presentarem moltes esmenes. La base ens serveix, però hi ha moltes d'aquestes concrecions que no les veiem adequades ni vàlides. I, per tant, valdrà la pena que en l'àmbit de la ponència siguem capaços de buscar aquesta confluència.

I acabo tal com començava. Gestionant aquesta llei en termes, diguem-ne, separats, segregats? No, en absolut. En el context d'un debat que tindrem més ampli de la llei de transport de viatgers. Aquest és el plantejament que nosaltres fem.

Gràcies, doncs, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Salvador Milà i Solsona demana per parlar.)

La vicepresidenta primera

Diputat...

Salvador Milà i Solsona

Per contradiccions, perquè com que no hi ha torn... Simplement, precisar tres coses.

La vicepresidenta primera

Trenta segons.

Salvador Milà i Solsona

Sí, bé, trenta segons per a cada un. Breument... *(Rialles.)* Home, no, amb el permís... Seré obedient.

La vicepresidenta primera

Procedeixi, diputat, procedeixi.

Salvador Milà i Solsona

No, a veure, ràpidament, per algunes contradiccions que quedin... Respecte al senyor Reyes –i he estat tot

present en el debat—, no parlem de l'àrea metropolitana. Hem intentat fer un exercici de visió global del país. És molt interessant el debat que hem fet i quasi tots s'hi han referit, però no ens centrem només en l'àrea metropolitana. Per exemple, del que ha parlat del recàrrec de l'IBI, aquesta llei no en parla en absolut. Vostè es refereix a problemàtiques d'aquí, i també n'han parlat altres intervinents.

Segona. Senyora Vallet –i també lliga amb el final–, molt important i ho he intentat dir: una cosa és un títol i l'altra és una targeta. La T-Mobilitat és una plataforma tecnològica, és un element que integra o pot integrar qualsevol títol, no és contradictori. Una altra cosa és la crítica per com es gestiona, però que és una plataforma sobre la qual pot haver-hi el Tibus o un bitllet normal.

I, per últim, sobre el tema del 50 per cent i 50 per cent, és que nosaltres diem que al mig hi han les noves fonts de finançament que es proposen i les aportacions de l'Administració de l'Estat, etcètera. I la contradicció sobre com es construeixen les infraestructures? Nosaltres l'únic que diem és que aquest cànon o aquest element, diríem, de finançament ajornat no vagi sobre la tarifa, sinó que vagi al finançament ordinari o extraordinari dels pressupostos d'inversió. Bé, ja en parlarem, però només era per precisió.

Però molt important la diferenciació T-Mobilitat...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Salvador Milà i Solsona

...T-Mobilitat - Tibus. Gràcies. I gràcies per haver retirat l'esmena, però si no haguessin retirat l'esmena m'haurien permès poder explicar-me millor. (*Rialles.*)

La vicepresidenta primera

Atès que no hi ha esmenes a la totalitat, de conformitat amb l'article 105 del Reglament, aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Interpелlació

al Govern sobre la resolució de l'expedient de creació de la comarca del Moianès (tram. 300-00218/10)

El següent punt de l'ordre del dia és el desè punt –de l'ordre del dia–, que és la interpелlació al Govern sobre la resolució de l'expedient de creació de la comarca del Moianès, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula, per exposar la interpелlació, el diputat Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, el motiu de fer aquesta interpелlació és el fet d'explicar..., interpелlar-la a vostè i al Govern, però sobretot també interpелlar la societat catalana per una cosa que

segurament hi haurà gent que entendre que hi han deu alcaldes i alcaldesses, regidores i regidors i tota una part de població –tretze mil habitants aproximadament– que s'han tornat bojós i en una època de crisi econòmica, en una època de crisi institucional, se'ls ha acudit demanar la creació d'una comarca, per tant, demanar a la societat que pagui més impostos i que aquests els gestionin uns polítics que volen una poltrona i que no saben què més fer ni on dar-la. No és aquesta, la situació; per tant, aprofito aquest moment per poder expressar i poder explicar a tothom què és el que volem i què és el que pretenem.

Segurament molts de vostès saben què és el Moianès, segurament n'han sentit a parlar. És un territori, és una comarca geogràfica, un altiplà que està a cinquanta quilòmetres al nord de Barcelona i que forma part de tres comarques polítiques: Vallès Oriental, el Bages i Osona. Allà al mig hi som nosaltres, i és una comarca natural que durant els segles –que en tinguem constància, des de més enllà del 1500, 1500 i escaig– ha fet com el Guadiana: és comarca, deixa de ser comarca, és comarca, deixa de ser comarca. Però, en canvi, curiosament, el Ministeri d'Agricultura espanyol, i també les institucions europees, doncs, ens tenen en compte com a comarca, com a comarca agrària. Som comarca agrària des de fa molt de temps al Ministeri d'Agricultura i, en canvi, no estem reconeguts com a comarca política al nostre país.

Per què som comarca agrària? Ràpidament. Doncs, bàsicament perquè, en principi, les comarques, els territoris, allà on hi ha diferenciació geogràfica, climàtica i econòmica, necessiten una eina, un ens, per poder prestar serveis als ciutadans. Aquelles competències que tenen els organismes superiors, en aquest cas la Generalitat de Catalunya, però en el cas de la Unió Europea, doncs, la Unió Europea..., busca diferenciar els territoris per poder aplicar les seves polítiques. La Unió Europea i el Ministeri d'Agricultura espanyol així ho han entès.

Bé, els faig una breu història de què és el que fem. Des de ja fa vint anys el Moianès treballa mancomunadament: els deu municipis treballen colze a colze, de la mà dels seus alcaldes i alcaldesses, regidors i regidores, per prestar serveis al territori, per tant, als ciutadans que en formen part. I això ve des de fa molts anys, fa més de vint anys..., vint anys, perdó; aquest any fa vint anys.

Això va començar quan, a través d'una de les crisis cícliques que ha patit el nostre territori –la crisi del tèxtil–..., va portar taxes d'atur de prop del 30 per cent a la majoria dels municipis. Això va fer que els alcaldes i alcaldesses del seu moment veiessin la incapacitat que tenien per donar oportunitats de reciclatge i de canviar el model econòmic als seus ciutadans. Van decidir treballar conjuntament, d'una manera..., amb un model de governança on un municipi és un vot, a través d'una assemblea d'alcaldes i pensant no en l'ajuntament de cadascú, sinó pensant globalment en el territori, tenint un sol projecte i tenint una sola utilitat, que és posar aquesta eina al servei dels ciutadans.

Això ha fet que hagi estat un model d'èxit: durant vint anys mai s'ha pres una sola decisió política, mai s'ha fet a través..., perdó: mai s'ha fet una sola votació,

sempre s'ha fet a través del consens, i mai hi ha hagut una retribució als càrrecs. Per tant, estem parlant d'un element absolutament despolititzat, on són els alcaldes de diferents colors que han passat per governs i oposicions i s'han posat d'acord per treballar i donar oportunitats i eines a la gent del seu territori. I només així hem aconseguit, per exemple, que a dia d'avui el Moianès tingui una taxa d'atur del 10,90 per cent. Això ha estat el resultat no de la feina i la tasca dels polítics: això ha estat la feina i el resultat de posar les eines al servei dels ciutadans.

Els faig només quatre dades ràpides, perquè tampoc tinc molt de temps. Al Moianès som 13.140 habitants. Jo no sé si és molt o és poc; som els que som i vivim al territori que vivim. De fet, mirant dades i comparatives devem ser..., som una mica més que el barri del Bon Pastor de Barcelona. Però, en canvi, en aquest microcosmos que és el Moianès, en aquests deu municipis hem aconseguit una taxa d'atur del 10,92, hi han 1.404 empreses –evidentment, d'empreses de més de cent treballadors, però moltíssimes petites empreses, autònoms, que són una persona sola o dues o tres persones–, tenim 4.389 llocs de treball creats i assumim, en l'època d'estiu i en l'època de vacances, una població de segona residència de 10.040 habitants més.

Per tant, per prestar serveis d'una manera racional en aquell territori..., aquesta eina que és el consorci ha estat imprescindible per poder-lo desenvolupar, aquest territori. Perquè se'n facin una idea, aquests 13.140 habitants han estat capaços de treballar amb les eines que els hem donat, de què els hem dotat, per, per exemple, gestionar més de 3 milions d'euros a través del projecte Leader. Al projecte Leader, que és un dels pilars de la Unió Europea de desenvolupament rural, no hi hauríem pogut tenir accés si no estiguéssim reconeguts com a comarca agrària, i perquè les nostres administracions ens ho han reconegut així, sobretot el Departament d'Agricultura, amb qui treballem molt directament.

Això passa les barreres administratives, unes fronteres administratives que ens vénen donades des del segle passat, on la capitalitat i els territoris, les comarques administratives, es definien, en una part molt important, per la distància que hi havia des del poble fins al mercat de referència anant amb burro i tartana. Entenem nosaltres des del territori que aquest model, al segle XXI, s'ha acabat, està esgotat.

I, a més a més, això ho hem fet de la mà sempre de les administracions. El Consorci del Moianès sempre ha estat un exemple i un model on..., la Diputació de Barcelona, per exemple, amb qui tenim una feina molt estreta, hi col·laborem moltíssim, sempre ens ha posat com a exemple. El Departament de Governació, el Departament d'Economia, a través del SOC..., hem estat sempre *partners* fidels, uns dels altres. Però és que ara resulta que tenim un context, que és que tenim la Llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, que diu que el 31 de desembre aquest consorci s'ha d'adscriure a un ajuntament. Això vol dir que el model de governança, que és un alcalde, un vot, es trenca perquè passa al ple de l'Ajuntament de Moià. Jo sóc l'alcalde de Moià, i no hi veig cap utilitat, al fet que els alcaldes dels municipis que formen part de la

comarca del Moianès –Castellterçol, Castellcir, Sant Quirze Safaja, Granera, Moià, Calders, Monistrol de Calders, Collsuspina, l'Estany i Santa Maria d'Oló– hagin de prendre les seves decisions a través del ple de l'Ajuntament de Moià.

Per tant, perd el sentit i perd una cosa que encara és més important: les competències. Perquè a dia d'avui el Consorci del Moianès està gestionant l'àrea d'economia i empresa, que ha sigut capaç de canviar el model; l'àrea de promoció turística; l'àrea de restauració i posar en valor el patrimoni que tenim; l'àrea de desenvolupament del territori; l'àrea de suport a les persones; l'àrea d'activitats a la gent gran i els serveis socials; l'àrea de formació i educació de la gent; l'àrea d'emprenedors i empreses; l'àrea de servei d'ocupació –tenim un servei d'ocupació, som *partners* de l'Institut Català de Finances–; l'àrea de dinamització comunitària. Per tant..., l'àrea de formació i educació. A vegades penso, i així ho va dir l'altre dia el secretari general d'Empresa i Ocupació, que som una petita Generalitat; amb tota la modèstia del món, però ens ocupem de tot. I, a més a més, tenim un model flexible que no ens ha costat costos econòmics ni rèdits negatius; és a dir, no estem endeutats, la governança és absolutament neta i transparent –assemblea d'alcaldes–, i el que fem, de fet, és una fusió de municipis encoberta. És a dir, entenem els òrgans d'administració superior, de segon grau, com a eines per prestar serveis als ajuntaments –als ajuntaments, al territori i a les persones–; si no, no té cap tipus de sentit.

Bé, això ens porta, a dia d'avui, a aquesta urgència, que és el fet que el Consorci del Moianès està en perill de desaparèixer. Però, en canvi, tenim una eina molt potent, que és un expedient de creació de comarca que ja es va presentar per part dels ajuntaments l'any 2010 al Departament de Governació, que ha passat tots els tràmits administratius –la Comissió Jurídica Assessora, la de Delimitació Territorial, s'han fet les consultes a tots els consells comarcals i a tots els municipis afectats–, i ens falta només que el Departament de Governació agafi aquest avantprojecte de llei, tingui a bé portar-lo al Govern i presentar-lo aquí.

Jo he anat parlant amb tots els grups parlamentaris, i tothom està d'acord –fins i tot alguns ho han fet a través d'esmenes, via esmenes a l'avantprojecte de Llei de governs locals– amb la creació de la comarca del Moianès. Doncs, el que fem és posar el tema aquí en qüestió, entrar-lo ja al debat, i a veure si entre la interpellació i tot plegat, doncs, anem buscant aquestes vies i aquests canals per poder-ho fer.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la resposta, la vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Il·lustríssimes diputades i diputats, il·lustríssim alcalde també, en aquest sentit. Vos-

tè ha fet una explicació molt des del coneixement del territori, i, per tant, un dibuix en què coincidim, diria, en un 90 per cent. És cert, a més a més, que des del departament sempre posem com a exemple de bona gestió, de mancomunació, la feina que fa el Consorci del Moianès.

Per tant, si m'ho permet, vostè ha explicat la realitat territorial. Jo em situo una mica més en l'àmbit administratiu, per explicar potser a la gent que ens acompanya totes aquelles converses, doncs, que hem tingut vostè i jo, i, per tant, que partim segurament d'un context en què donem per enteses moltes coses que potser els diputats poden desconèixer.

Per tant, si m'ho permet, jo faig una mica..., em situo en els inicis, en què la proposta de la creació de la comarca del Moianès va arribar al Departament de Governació. Hi va arribar a instàncies, com molt bé vostè ha explicat, del Consorci del Moianès, i ho va fer el 22 d'abril del 2010. Una comarca que..., jo no ho explicaré, perquè vostè ho ha explicat molt bé, i, a més a més, en té un coneixement superior. Va arribar el mes d'abril del 2010, i no va ser fins al 15 de desembre del 2010, mentre el Govern estava en funcions, que es va portar a la Comissió de Delimitació Territorial, que és on va l'expedient de creació de la comarca del Moianès.

Val a dir que va rebre l'informe favorable de la comissió, tot i que vostè sap que no va estar exempt de polèmica, de discrepàncies en el si d'aquell Govern en funcions, no? Hi havia un membre destacat del Govern, doncs, que creia que segurament no era el moment adequat, fer l'aprovació d'un expedient de nova creació de comarca quan hi havia un govern en funcions i que als pocs dies es constituïria un nou executiu. Malgrat tot això, i un cop va entrar el Govern de Convergència i Unió, l'expedient va seguir i ha seguit el seu curs, i aquest ha estat també el compromís de Convergència i Unió.

També sap vostè que el Govern de Convergència i Unió ens vam comprometre a portar al Parlament de Catalunya la Llei de governs locals, que donés també resposta a determinats aspectes del món local català que creïem que era important posar sobre la taula; que aquest compromís el vàrem exercir el mes de juliol del 2013 –en aquest moment la llei encara està en tràmit parlamentari–, i que en aquesta llei el Govern –jo diria que ho compartim molts dels que estem en aquesta cambra–, doncs, expressava la voluntat de modelar el funcionament dels ens locals catalans en el sentit, sobretot, que els canvis més rellevants que es proposen en aquesta llei han estat en l'àmbit dels consells comarcals. I ha estat en l'àmbit dels consells comarcals amb la voluntat de transformar, d'avançar per tal que els consells comarcals esdevinguin la principal eina de referència a l'hora de mancomunar els serveis dels municipis del seu entorn, com ha estat exemple el Consorci del Moianès.

I, per tant, la voluntat no és altra, en el si d'aquest projecte de llei, que garantir la prestació dels serveis dels ens locals, que aquesta prestació es faci de manera eficient, que es faci des de la proximitat, que creïem que és un valor importantíssim, i, a més a més, amb un ni-

vell de qualitat adequat a l'increment de la magnitud de cada municipi, per tant, sent fidels, com vostè i jo hem comentat moltes vegades, al principi de subsidiarietat. I aquesta realitat ha de permetre, a més a més, tecnificar més i millor els consells comarcals com uns ens supramunicipals per atendre més i millor les necessitats dels ajuntaments de la comarca. I, per tant, tot això només es pot traduir d'una manera, que és un increment en terme d'atenció als ciutadans, que és el que tots en aquesta cambra crec que busquem.

Per tant, per tot el que he expressat, és obvi que els consells comarcals per aquest Govern són una peça fonamental de l'arquitectura institucional vinculada a l'Administració local. I és en aquest sentit també, senyor diputat i alcalde, que el Govern sempre s'ha mostrat obert, si m'ho permet, a donar continuïtat a aquelles realitats que reconeixen una realitat territorial, històrica, però que, a més a més, encaixen amb la doctrina de la Llei de governs locals –Moianès, Luçanès–; per tant, en aquest sentit, dues realitats que existeixen en el si del territori i a què el Govern està obert, com li deia, a donar contingut i, per tant, a donar continuïtat.

És sobradament conegut –i vostè ho ha expressat– que a l'entorn dels deu ajuntaments que solliciten ser comarca existeix aquesta realitat en forma de consorci que presta els serveis als ciutadans i als ens que l'integren. I per tot això jo voldria valorar molt positivament i fer-ho des d'aquesta tribuna, doncs, la tasca que ha desenvolupat, que desenvolupa, que fa vint anys que desenvolupa, el Consorci del Moianès en el seu territori de referència. I tal com jo vaig exposar a mode de reflexió personal quan vaig visitar el Moianès i vam tenir una trobada amb els alcaldes –si no ho recordo malament era el 5 de setembre, en una reunió en què vostè i jo hi érem–, jo li deia que considerava que davant del fet que l'últim antecedent de creació d'una comarca data del 1988, per tant, fa vint-i-sis anys –si no ho recordo malament és la creació de l'Alta Ribagorça, el Pla de l'Estany i el Pla d'Urgell–..., avui coincidiríem vostè i jo que és més necessari que mai permetre a la ciutadania participar en la presa de decisions, especialment, doncs, des de la proximitat.

Vostè i jo també compartíem que no té lògica que, per exemple, es demani que perquè un municipi pugui canviar de comarca hagi de fer una consulta; en canvi, per a la creació d'una nova comarca, amb tot allò que comporta, doncs, aquesta exigència no es solliciti, no? Especialment, jo diria, en un moment de gran transcendència, de gran rellevància i en el qual som conscients que més que mai la societat reclama als responsables polítics, als responsables públics, més implicació en la presa de decisions.

Per tant, era en aquest sentit que des del màxim respecte a l'autonomia local jo feia un reflexió en el sentit que seria positiu dur a terme una consulta a la comarca del Moianès, que aquesta és l'expressió més pura del dret a decidir en l'àmbit de l'Administració local. I fer-ho així a mi em semblava que era fer les coses ben fetes i que també iniciar i impulsar iniciatives polítiques sota aquests preceptes, doncs, significa avançar amb pas ferm. I també estic convençuda que, a

més a més, legítima més que mai la presa de decisions a tots els actors que hi participen –el Govern, la Generalitat, els ajuntaments.

Però vostè feia una crida abans, feia una cosa que m'ha semblat de molt sentit comú. Ha dit: «Escolti, a vegades ens sembla..., doncs, a la gent li pot semblar des de fora que aquí venim a discutir en un moment en què tot sembla que hagi de ser una racionalització, que aquesta tingui únicament criteris econòmics.» Doncs, escolti, és veritat, existeix una realitat: el Lluçanès, el Moianès; el Moianès, el Lluçanès. I aquesta realitat és bo que l'expressin i que la coneguin també els seus ciutadans. I, per tant, en aquest sentit, si prèviament a l'aprovació d'un projecte de llei per part del Govern es sotmet a consideració, es consulta als ciutadans, estic convençuda que això ens legitima a tots molt més. Per tant, en aquest sentit, aquest és el full de ruta que nosaltres creiem que és el que s'ha de seguir en els propers mesos, sobretot perquè legítima aquella sol·licitud que va néixer des de la mateixa ciutadania, que va néixer des dels governs locals, no?

Jo –hi torno a insistir, per això, i deixi'm que acabi amb això– ho faig des de tot i el màxim respecte a l'autonomia local. Jo vaig dir quan hi vaig anar el 5 de setembre: «Faig una reflexió personal, no vinc a demanar que ningú prengui cap decisió que no vulgui prendre.» Però entenc que més que mai, doncs, convé sobretot implicar els ciutadans en la presa de decisions, perquè crec que és una manera també de fer pedagogia i de demostrar que des de les administracions, des de les institucions, des del Parlament el que fem és treballar amb un objectiu que, tot i les diferències, és el que més ens uneix, que és cercar la millor qualitat de vida per als nostres ciutadans, que és cercar els millors serveis per als nostres ciutadans.

Per tant, des de les discrepàncies, que moltes vegades hi són entre tots els membres de la cambra, jo crec que ens uneix a tots aquest anhel de treballar per als altres i de fer-ho de la millor manera possible. Potser jo crec que implicant-nos segur que és una manera que siguin més conscients d'aquesta necessitat.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Dionís Guiteras.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Entraré al tema de la consulta després, vull fer un apart primer.

L'apart primer és que tots hi estem d'acord, n'hem parlat amb vostè moltes vegades, la comunicació és absolutament fluida i, a més a més, amb molt de coneixement i amb moltes ganes, amb tots els altres grups parlamentaris que ens han visitat, que els alcaldes els han visitat aquí també al Parlament. La nova norma, la inspiració de l'LRSAL i la inspiració de la llei de governs locals és buscar la màxima eficiència al servei dels ciutadans i dotar d'aquelles eines les adminis-

tracions per poder desenvolupar territoris i persones. D'acord. Doncs, si aquest és el model, a més a més, no ha de portar més cost econòmic, la bossa comuna dels fons de cooperació, en comptes de dividir-la fins avui en quaranta-una comarques, es divideix en quaranta-dues; no costa més diners. En canvi, ens dota, sobretot, perquè la norma així també ho busca, i així també ho busca l'LRSAL..., que és donar competències als consells comarcals. Però, vicepresidenta, si qui tingues competències fos un boli, ara aquí aquest diputat li estaria demanant un boli, però resulta que un boli no té competències; en canvi, les té un consell comarcal, per això demanem un consell comarcal.

Una cosa que és molt important també és que aquest model de gestió porta de mitjana durant aquests vint anys una taxa de retorn als ajuntaments de dotze euros per euro invertit. Per tant, eficiència ho és: no costa un duro, és un model absolutament preparat i democràtic –un ajuntament, un vot, tant és que sigui més gran o més petit–, i, en canvi, a l'hora d'aportar recursos hi aporta més qui més té. Per tant, si tothom hi està d'acord i el problema és el que tenim, que s'acaba el 31 de desembre perquè s'ha d'adscriure, ja no té sentit. Evidentment que no desapareix el consorci; s'adscriu a un ajuntament, però és que ja no té eines, ja no és útil; si no és útil no en volem, d'eines. Per tant, si és el model aprofitem-ho i no ho deixem perdre, i tenim una data molt clara al calendari: 31 de desembre.

Jo l'entenc a vostè quan ha parlat del tema de la consulta. Nosaltres hi estem d'acord, només faltaria. I entenem que si des de la Segona República –des de la Segona República– no hi ha cap petició –i vostè em corregirà– de creació de comarca per part del territori, perquè totes les comarques han vingut de dalt a baix, mai de baix a dalt, doncs, entenc que intentem buscar les eines. Molt bé. Però és que tenim un problema, que és 31 de desembre.

El que li demanem, consellera, vicepresidenta, és un calendari per poder fer una consulta, explicar-li a la gent que és una consulta no vinculant, perquè és que, si no, posem en un problema els alcaldes també. Això ho estem aprofitant. De fet, ja fa setmanes que tots els deu alcaldes ens passem els caps de setmana –divendres, dissabte i diumenge– anant de «bolos» pels pobles explicant el què, que és una feina imprescindible per poder explicar als nostres conciutadans què és el que fem i per què volem això.

Per tant, aquí ens trobarà sempre al seu costat, però ens ha de dir com. I com l'hem de fer una consulta? Ens va explicar que seria a través de la llei de consultes. Bé, estem com estem. Per tant, un calendari és el que li demanem, perquè, com diu un amic meu, que és empresari –ell és de Sant Quirze, però té l'empresa a Moià ara–, em diu: «Dionís, si tot el que esteu gestionant el consorci, tota la capacitat d'atracció de recursos, tota la capacitat d'aplicar polítiques i competències i tota aquesta capacitat per crear economia us la deixeu perdre, jo us denuncio per malbaratament de recursos.» I té tota la raó. Com li puc explicar a la gent jo –i els alcaldes– que per cada euro que invertim en tenim dotze de retorn i ens ho deixem perdre? Com li expliquem que tenim una taxa d'atur del 10,90 perquè

estem treballant i donant eines als nostres empresaris, als nostres treballadors perquè es formin, perquè innovin, perquè treballin, perquè inverteixin?

Per tant, vicepresidenta, hi estem absolutament d'acord. Crec que tots els grups parlamentaris hi poden estar d'acord, perquè és un model eficient, que gestiona bé els recursos, que els inverteix al territori, que crea riquesa, que crea formació, que, a més a més, és absolutament democràtic –els alcaldes els escullen directament. Doncs, faci'ns un calendari, veurem com treballem aquesta moció subsegüent per planificar-ho bé, per parlar amb tots els grups parlamentaris. A nosaltres ens agradaria molt fer una moció on tots estiguéssim ben representats i presentar-la conjuntament, tots els grups parlamentaris, perquè seria la manera que aquesta reticència que hi pot tenir algú per falta d'informació a la societat..., doncs, tots junts els podem explicar que és el model eficient, que és el model que emana o que inspira la Llei de governs locals, que també inspira l'LRSA amb tots els seus defectes. Però hi ha el fet de buscar l'eficiència, de donar el millor servei, que sigui econòmic.

Aquesta eina ens pot donar a dia d'avui –ens pot donar a dia d'avui–, mancomunant només secretaria i intervenció, oficina tècnica, arquitectes, aparelladors, enginyers i, per exemple, l'escola de música, i ja no parlem de la central de compres, estalvis de prop de 700.000 euros anuals –700.000 euros anuals–, més els 625.000 que ens tocarien dels fons de cooperació, menys els 125.000 que ens gastem els ajuntaments en les aportacions al consorci. Crec que són motius suficients per poder anar amb la cara ben alta explicant a la societat que és un model a preservar i que la comarca del Moianès i també la del Lluçanès són dos models absolutament viables, absolutament sostenibles i una eina imprescindible per als nostres ciutadans i els nostres territoris.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, la vicepresidenta del Govern.

La vicepresidenta del Govern

Gràcies, presidenta. Senyor diputat i alcalde, el grau de coincidència és molt gran, no? Jo el que vull tornar a expressar, de tota manera, és el compromís del Govern i del departament que dirigeixo amb el Consorci del Moianès, i ho vull dir aquí en la tribuna pública.

I m'agradaria també remarcar que des del Departament de Governació –i ens acompanya el secretari d'Administració Local–, doncs, hem fet gestions per tal que el Consorci del Moianès pugui ser adscrit en una administració que no presenti problemes de viabilitat econòmica, i així poder garantir la seva continuïtat. Allò que ens preocupava, allò que ens anguniava, l'escull aquest més important, doncs, en aquest sentit està salvat. Per tant, estem davant del fet que la

continuïtat del Consorci del Moianès està assegurada amb l'adscripció a la Diputació de Barcelona, que ha ofert la Diputació de Barcelona la seva predisposició a col·laborar, com li deia, fruit de les gestions, que vull agrair, del secretari del departament. I, per tant, la nostra prioritat, la del Govern, com la seva també, sempre ha estat, és i serà assegurar la continuïtat dels serveis que el consorci presta als ciutadans. I, per tant, en aquest sentit s'ha minimitzat el risc de desaparèixer.

Per tant, ara no hi ha risc de deixar sense servei els ciutadans. I, per tant, és en aquest sentit que coincidirem que hem de fer les coses bé. L'escull més important, que era aquesta adscripció a 31 de desembre, doncs, està salvat, i jo crec que tenim temps de fer un procés que sigui exemplar. I, per tant, en aquest sentit, estic convençuda que podem treballar, podem, com vostè deia, veure de quina manera podem dibuixar un calendari que ens permeti que abans de l'aprovació definitiva d'aquest projecte puguem haver escoltat la veu dels ciutadans, que és, en definitiva, el que volem.

Per què? Perquè vostè abans ho explicava d'una manera molt clara, no? A vegades, doncs, cal fer una pedagogia superior, especialment en uns moments en què alguns també han tingut intenció i voluntat, des del Govern central, de fer creure que tots els problemes econòmics del nostre país venien vinculats al món local, no? Per això, per mi és tan important, i en aquest sentit, doncs, implicar-hi els ciutadans.

I acabo únicament amb una reflexió, amb un proverbi del segle jo crec que..., un proverbi molt antic que diu: «Digues-m'ho i ho oblidaré, ensenya-m'ho i potser ho recordaré, involucra'm i ho entendreé.» Jo crec que el que cal és involucrar els ciutadans en aquesta presa de decisió. Estic convençuda que la moció, doncs, que en el proper plenari tindrem respecte a aquest tema ha de tenir el suport de tots els grups parlamentaris, almenys d'aquells que som plenament favorables al fet que els nostres ciutadans puguem decidir com és el futur que volem per al nostre país, i, com no podia ser d'altra manera, també, com és el futur que volem per a la nostra comarca, per als nostres serveis, per al nostre futur més immediat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la defensa del caràcter plurilingüe de l'Estat, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpellació

al Govern sobre la defensa del caràcter plurilingüe de l'Estat (tram. 300-00216/10)

Per exposar la interpellació té la paraula el diputat Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller, es podria dir que vénen avui els socialistes a parlar aquí d'una cosa que correspon a l'Estat

i no correspon exclusivament a aquest Govern –que també és Govern de l'Estat, com vostès saben, no? Intentaré justificar-ho.

Miri, conseller, vostè coincidirà amb mi que sempre està justificat parlar de plurilingüisme en una societat en què les llengües en contacte, en territoris en què coexisteixen diverses llengües, les llengües evolucionen. La situació social avui en dia, més que mai, ens ho demostra. Més en un territori com l'Estat espanyol –encara estaria més justificada aquesta interpellació–, en què les institucions que el governen, a l'Estat, no reconeixen *de facto* el fet plurilingüe, la diversitat lingüística d'Espanya. Més encara, si a més de no reconèixer-la, la persegueixen.

Tots sabem que el Govern del PP, des que va prendre possessió, no ha cessat d'atemptar contra la unitat de les llengües, per exemple, de la unitat del català, de dificultar el seu desenvolupament i el seu ús. No cal citar el LAPAO, el senyor Wert, ses Illes... El darrer episodi, que tots coneixem i que ha cridat molt l'atenció, i que ha acaparat titulars de la premsa: la censura en la presentació del llibre *Victus* per part de l'Instituto Cervantes.

Per tant, conseller, és una assignatura pendent, aquesta. Em ve a la memòria ara l'oda «La Pàtria», d'Aribau, no? –1833. Avui llegia el professor Oriol Pi de Cabanyes, crec que a *La Vanguardia*; recordava com a la universitat ens explicava una peculiar lectura psicoanalítica de l'oda «La Pàtria», d'Aribau –publicada, per cert, a *El Vapor*. O, pocs anys després, poques dècades després, l'«Oda» –una altra oda– «a Espanya», de Joan Maragall. En totes aquestes manifestacions literàries i moltes altres, per descomptat, s'ha posat de manifest la dificultat d'acceptació i de foment del que és una riquesa en tot l'Estat espanyol, que és la seva riquesa lingüística. Un estat que no ha resolt el reconeixement de la seva pluralitat lingüística, sigui quin sigui l'estat en què això succeeixi –en el nostre també–, no ha resolt la seva convivència. Aquesta és una altra motivació que ens porta –senyora secretària general, que no l'havia vist– també a interpellar-lo avui, conseller, en aquesta interpellació, que hem titulat «defensa del caràcter plurilingüe de l'Estat». Per tant, és una necessitat al respecte pel que suposa de bé cultural de primer ordre, però també pel que suposa d'element fonamental de convivència, des del nostre punt de vista. Per això ho presentem avui aquí.

Però també perquè, conseller –m'ho permetrà–, des del seu Govern, no creiem que s'hagin preocupat suficientment, o gens, d'aquest tema. I com a catalans, i a vostè com a membre del Govern molt especialment, ens correspon la defensa del català, i tots sabem que aquest està estès per altres comunitats autònomes d'Espanya. El que anomenem des del punt de vista cultural «països de parla catalana» o Països Catalans, dit sense cap pretensió imperialista, des de la més absoluta humilitat o en peu d'igualtat. Ja ho sap, conseller: de Salses a Guardamar, de Fraga a Maó. Cal, doncs, que Catalunya ajudi i vostès es moguin per ajudar la llengua catalana. I això es fa també defensant el caràcter plurilingüe de l'Estat; és a dir, ajudar la llengua catalana –el seu ús, el seu foment, la seva persis-

tència– es fa no només de portes endins, sinó també fomentant aquest caràcter plurilingüe i l'acceptació del plurilingüisme per part de l'Estat i per part de la Unió Europea, sigui dit de pas.

Per tant, considerem, conseller, que el Govern de Catalunya també ha d'encapçalar aquesta lluita. Els socialistes ja ho hem portat al Senat, l'any passat. Vostès, el partit que dona suport al Govern, van donar suport a aquesta iniciativa que vàrem presentar els socialistes catalans per part del meu company Carles Martí. Però aquesta iniciativa, aquesta llei, que pretenia el reconeixement, que es deia «reconocimiento y amparo de la pluralidad lingüística», va ser derrotada pels vots del Partit Popular.

Cal, doncs, des del nostre punt de vista, superar una història plena de conflictes, o, encara pitjor, l'ús partidista, no per donar carta de naturalesa a una situació de convivència, sinó, encara pitjor, per intentar aconseguir vots –mira que és mesquí, això– atacant les llengües diverses que hi ha a l'Estat, dificultant el seu ús, atacant la seva unitat, etcètera. Desgraciadament, Espanya és un estat plurilingüe, i en lloc d'exhibir-lo, aquest caràcter, com una riquesa, que pocs estats tenen amb aquesta vitalitat i amb aquesta força, s'ha presentat com un destorb. En realitat, això ha acabat pertorbant també la convivència, l'ha dificultat i l'ha enverinat. La mesquinesa s'ha imposat a la intel·ligència; la mediocritat, a la cultura i a l'altura de mires; la concepció «rastrera» i egoista, a la generositat i, si se'm permet, a l'amistat.

Cal, doncs, un reconeixement que ajudaria a la llengua catalana, però també, com hem dit, a la convivència de tots els pobles de l'Estat, que, per altra banda, ja figura en la Constitució. Cal citar avui aquí dos articles. L'article 3.3, que diu: «La riqueza de las distintas modalidades lingüísticas de España es un patrimonio cultural que será objeto de especial respeto y atención.» Tots veiem després com això no s'ha complert.

I encara una altra, que per extensió, o no per extensió, l'hauríem de considerar, o hauria de considerar-ho el Govern de l'Estat: «Los poderes públicos garantizarán la conservación y promoverán el enriquecimiento del patrimonio histórico, cultural y artístico de los pueblos de España.» I si es considera que una llengua és un patrimoni, doncs, no els vull dir com acaba aquest article, que diu: «La ley penal sancionará los atentados contra este patrimonio.» Fins i tot. És a dir, seguint al peu de la lletra la Constitució, tots els atemptats que es fan contra la llengua, contra les diferents llengües que hi ha a l'Estat estan contemplats amb sancions penals per la Constitució a l'article 46.

En definitiva, conseller –vaig acabant–, volem que el seu Govern i vostè, en particular, baixin a la realitat, a la feina feixuga de cada dia, i difícil, a la quotidianitat, que també té la seva èpica. L'èpica no és només anar a Ítaca, o plantejar-se anar a Ítaca i buscar la independència de Catalunya, sinó també resoldre els problemes de cada dia, i aquests també tenen la seva èpica i la seva satisfacció personal. Estic convençut que vostè coincidirà amb nosaltres.

Ens tindrà al seu costat si ho fa; no ens serà aliena, aquesta tasca, perquè, com ja li he dit, l'hem duta a terme al llarg de les darreres dècades –l'última, l'any passat al Senat–, aquesta tasca de lluitar per una de les principals, si no la primera, justificacions o raons de ser de la nostra cultura i de la nostra existència com a nació –aviat estat, espero– amb una relació federal amb Espanya i amb Europa. I això no ho diré avui, però crec que, en fi, quan presentem la moció, espero que vostès coincideixin amb nosaltres i que hi hagi el màxim consens possible, perquè aquest és el nostre propòsit: no actuar en solitari, per avui, en fi, quedar bé, sinó per aconseguir caminar, realment, per resoldre un dels problemes principals que té Catalunya i que té també la resta d'Espanya.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

El vicepresident segon

Gràcies, diputat. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller de Cultura, el senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores i senyors diputats... Bé, sàpiga que jo almenys parteixo del fet que l'èpica del cada dia és també l'ètica del procés nacional. I no sé diferenciar una cosa i l'altra. Li ho dic perquè no ens confonguem amb això.

Tot el que està passant a Catalunya té a veure amb l'èpica de cada dia –tot el que està passant a Catalunya té a veure amb l'èpica de cada dia–, i justament, entre altres coses, la defensa del català i la defensa del règim lingüístic que aquest país nostre té. Perquè no estem parlant de cap altra cosa que d'aquesta. De com, amb tranquil·litat, pau i justament des de la capacitat d'aquest Parlament i de la seva sobirania, podem mantenir, desplegar, amb qualitat i democràcia, un règim lingüístic que justament els catalans han demostrat al llarg del temps saber desplegar sense necessitat que ningú ens hi posi pals a la roda. Per tant, estem, justament, fent això. Ara, tot i així, si vostè em diu que sempre és bo parlar de..., si vostè m'interpe·lla a parlar de plurilingüisme, doncs, sí, li reconec que és bo parlar-ne, i no defugiré, no defugirem pas aquest debat.

Vostè mateix ho ha dit: aquest és un debat que el planteja aquí després d'un fracàs en el plantejament a Madrid, en el Parlament. Perquè vostè parla d'una proposta de llei, doncs, que va xocar, com tantes altres coses, contra un mur infranquejable, eh? I, per tant, bé, si vostè..., quan presentin la interpellació, hi han coses que ens hi podem sumar, doncs, evidentment ens hi sumarem. Per què no?, és un debat molt interessant.

Ara, és un debat molt interessant que no ens hauria de fer perdre de vista que el Govern del Partit Popular és certament un govern nefast en termes de llengua, i ho és, molt particularment, amb relació al català. Jo, l'altre dia, davant de la vicepresidenta del Govern –no sé si vostè hi era, algunes altres persones hi eren– li vaig dir una cosa de la qual estic absolutament convençut:

el català ha vençut justament perquè el poble català així ho ha decidit. I ha vençut al llarg del temps, perquè el poble català així ho ha decidit.

El català és signe de democràcia, de societat plural. El català és la força a l'entorn de la qual s'organitza un creixent multilingüisme social, que és lògic en un món tan complex com el contemporani, com l'actual. I el català, com vostè sap, només té un enemic declarat, que és l'Estat. L'Estat espanyol actual és l'única cosa que en aquests moments, doncs, dificulta el creixement natural de la pròpia lògica, el desplegament natural de la pròpia lògica de l'Estat.

Però l'Estat espanyol té una llarga història, ha tingut molts formats. Ha tingut formats autoritaris, formats democràtics, formats monàrquics, formats republicans, però vet aquí que amb relació al català aquests formats sempre han tingut un to jeràrquic i autoritari. Sempre –sempre–, o gairebé sempre –o gairebé sempre. I si vostè busca al llarg de la història, trobarà pocs exemples que no responguin a aquesta lògica jeràrquica i autoritària, d'un motllo castellà que és el que s'havia d'imposar en el conjunt de l'Estat, o que havia de considerar que el català era una llengua de segona, subordinada al motllo principal. Bé, això és el que ha succeït. Això ho ha fet el PP ara, ho ha fet el PP abans, i la dreta espanyola en general així ho ha fet.

Malauradament –i no se m'ofengui–, el PSOE, el Partit Socialista Obrer Espanyol, tampoc hi ha ajudat gaire. I no li ho dic només per qüestions de convicció política, li ho dic també perquè he tingut ocasió de viure-ho, de viure-ho amb notable intensitat. Perquè he tingut ocasió de parlar amb molts membres del PSOE, i amb alguns ministres del PSOE passats, i la veritat és que la decepció ha estat la norma, perquè és veritat que molta gent a Catalunya ha pensat en algun moment que des del PSOE es podien obtenir resultats una mica diferents. Tant de bo. Ara, quan ha governat, no s'han obtingut –no s'han obtingut. És una pena, és una decepció, però això és el que s'ha anat produint.

Perquè, en termes generals –i jo crec que aquesta és una idea que ens hauríem de quedar en general al cap–, cap partit espanyol ha volgut aplicar l'article 3 de la Constitució espanyola –cap partit espanyol ha volgut aplicar l'article 3 de la Constitució espanyola. Cap –cap. L'article 3 només diu que l'Estat té l'obligació de desenvolupar i promoure les llengües de l'Estat. Això que vostè reclama ho diu l'article 3, ho expressa amb molta contundència. Bé, aquest article 3 ja té pràcticament trenta i escaig anys de vida; no s'ha desplegat, no s'ha volgut desplegar, mai hi ha hagut intenció, voluntat, predisposició a desplegar-lo.

Jo crec que en gran mesura el que està succeint avui a Catalunya, actualment a Catalunya, té a veure amb moltes altres coses, però entre altres amb el fet que aquest article no s'ha volgut desplegar, com tantes altres coses. I que paradoxalment ara, tanta gent que reclama mantenir la Constitució..., doncs, aquells que tant la volen mantenir no han sabut, no han volgut, no han desitjat justament desplegar allò que podria haver evitat algunes de les coses que estan succeint. Crec que, des del punt de vista lingüístic, Catalunya

ha construït un règim democràtic plural i funcionalment ben competitiu –no ho dic jo, ho diu el Síndic de Greuges–, i, en canvi, des del punt de vista lingüístic i plurilingüístic, l'Estat ha fracassat, ha fracassat rotundament.

Bé, em demana o ens planteja que encapçalem la lluita pel plurilingüisme estatal. Bé, en la mesura que ens pertoca ho fem, i ho fem radicalment. Jo crec que la millor manera de defensar el plurilingüisme comença per Catalunya, on tenim competències. Segueix amb el suport necessari i imprescindible a les Illes, País Valencià, la Franja, a tots aquests llocs on es pretén eliminar literalment el català. Preocupem-nos d'això. Suposo que s'està referint a això, eh? Preocupem-nos-en, perquè la situació és greu en algun d'aquests països, eh? És greu, i no perquè el país o la societat no tinguin ganes de, sinó bàsicament perquè les polítiques van a matar, van a liquidar. Bé, des d'aquest punt de vista, sí, comencem per aquí. Hi estem treballant. La setmana passada, sense anar més lluny, vaig estar a Mallorca, a Ciutat de Mallorca, parlant exactament d'això, i a més a més es va publicar i, per tant, és públic i notori que així va ser, i és públic i notori que hi dediquem moltes històries.

Vostè ha fet una referència a una cosa que implica, al meu entendre, una mala interpretació de la història. Diu: «Hi ha una història plena de conflictes.» No, no, no, no hi ha una història plena de conflictes lingüístics. A Catalunya no hi ha hagut històricament conflictes lingüístics. Hem d'estar orgullosos de com aquest poble ha digerit la seva diversitat lingüística al llarg dels anys, al llarg del temps. No ara, parlo al llarg de la història –no només ara, al llarg de la història. No hi ha hagut atacs contra el castellà, no hi ha hagut dificultats d'aquest plurilingüisme que vostè reclama, aquí. Bé, el que sí que hi ha hagut és un estat que nega –nega– aquesta pluralitat, i per començar, neguen el català. Per tant, és normal, home, és bastant normal que posem l'accent justament en la defensa d'allò que neguen i volen arraconat, dividit i minoritzat. Aquesta és la realitat en què vivim.

Espanya és un país plurilingüe? Bé, els partits que la governen la volen unilingüe. Per tant, doncs, sí, nosaltres podem anar vindicant; alguns ens hem cansat de vindicar-ho, això, però és veritat que podem seguir vindicant, seguirem vindicant. Mentre estiguem en el règim polític en què estem podem seguir-ho fent. Vostè ja diu que hi va haver una intenció en forma de projecte de llei. Em diu: «La vam fer.» Sí, sí, però el que no ha dit és que va ser rebutjada automàticament... Perdó, sí que ho ha dit, ha dit: «Va ser rebutjada automàticament...» Doncs, ho reitero, va ser rebutjada automàticament, i s'ha quedat en un intent, eh? Davant d'aquest intent hem de posar en qüestió la necessitat del plurilingüisme a Espanya? No, no. L'altre dia ho vaig fer davant de la vicepresidenta, i sap què em va contestar? Jo li vaig dir: «A Catalunya hi ha un règim lingüístic justament acceptat per la societat, on el català és la llengua històrica, on el castellà el coneix tothom, on a més a més tenim com a llengua oficial l'aranès.» Ella em va contestar –ho dic perquè ho va dir públicament, per tant, no amago cap secret–:

«Però, per favor... ¡Si en España también! Porque en España, en mi casa, hablamos español y además portugués, porque mi marido es portugués.» Bé, doncs, davant d'aquesta actitud, diguem-ne, «en mi casa sí», a la resta no hi ha una política afirmativa en favor d'això, doncs, sí, tot el que puguem fer ho farem.

Ara, em sembla que el que ens correspon és fer el que estem fent, que és garantir que el català i la pluralitat lingüística a Catalunya, a les Illes, al País Valencià, al domini lingüístic català, mantinguin la seva solidesa. En això estem, i per això molts reclamem l'estat propi, justament per després poder parlar de tu a tu amb un estat que espero que algun dia accepti que la unitat és menys valuosa que la pluralitat. I alhora, fent això, probablement ens estalviarem –vostè ho ha citat– avergonyiments com el que representa la prohibició que vostè mencionava, del *Vicus* i del llibre de l'Albert Sánchez Piñol. Certament és de vergonya. Què més vol que li digui? És de vergonya.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Per al torn de rèplica té la paraula el diputat senyor Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Gràcies, senyor president. Bé, conseller, vostè ha vingut a dir-me, a equiparar els socialistes amb el PP. (*Veus de fons.*) Sí, sí. Ha dit: «Tots els que han governat allà...» Miri, jo avui no defensaré el PSOE, però els socialistes a Espanya no han fet cap campanya activa contra el català a Andalusia, per exemple. Eh que no? (*Pausa.*) Em diu que no. Els socialistes a Espanya no han atemptat contra la unitat del català. (*Veus de fons.*) No han atemptat contra la unitat del català, ni a ses Illes ni a l'Aragó ni a Catalunya. No han volgut espanyolitzar els nens catalans, o de ses Illes o del País Valencià, etcètera. És possible que no hagin estat actius, tal com voldríem, a favor del reconeixement plurilingüe del català i de les diverses llengües que hi han a Espanya, però no hi ha punt de comparació, i vostè ho sap. Per tant, no ho pot equiparar.

Vostè ha dit..., i això també m'ho permetrà, eh?, perquè és un tòpic com una catedral, diu: «El català és signe de democràcia.» Perdoni, miri, li posaré la comparació. Sap la frase del Joan Fuster? Joan Fuster va recordar Josep Pau i Ballot, que va ser l'autor de la primera gramàtica catalana –devia ser al segle XVII–, quan va acabar la seva gramàtica dient aquella frase: «Puix parla en català, Déu li'n don glòria.» I Joan Fuster, que era així de «catxondo», si se'm permet l'expressió, diu: «Puix parla en català, vejam a veure què diu.» Per tant, no sublimem ni ens creguem que som el melic del món ni els més macos del món. No es pot dir «el català és signe de democràcia». En fi, si vol en una tertúlia i en pla distès podem posar-nos, en fi, contents dient que som els millors, però això tampoc no és així. Tots els pobles tenen les seves febleses, i totes les llengües fins i tot també, ja que vostè sembla que, quan diu que el català és signe de democràcia, li hagi volgut atribuir algun tipus de vida.

Jo el que vinc aquí avui a dir-li és: conseller, fem un esforç. Vostè em diu: «Vaig ser l'altre dia a les Illes.» Hi ha anat alguna altra vegada? Ha tingut algun contacte amb els responsables de cultura de les Illes, del País Valencià, d'Andorra, de l'Alguer? Hem fet alguna acció concreta per dir: «Escolti, anem junts, anem plegats»? Fins i tot amb els del País Basc i amb els gallecs. I en altres èpoques de la història de Catalunya, vostè ho sap, això ha estat una tasca que s'han imposat els governs de la República, els governs de la Generalitat republicana, per exemple, no? Podríem fer-ho, però tenim altres feines, veritat?

Hi ha altres feines en aquests moments a Catalunya que impedeixen que fem la tasca aquesta que jo li dic que té la seva èpica, i vostè em diu: «Sí, sí, la seva èpica, perquè...» Sembla que aquí no ens hem entès. Jo li dic: escolti, si treballa, i nosaltres li ho reconeixem i ens tindrà al seu costat en la resolució d'aquest conflicte, ara hi ha més sensibilitat, sembla, a la resta d'Espanya per comprendre el que són els nostres problemes. I aquest és un dels principals problemes que té Espanya, i també és nostre. No és només un problema que tingui tot l'Estat; el tenim nosaltres, el té el País Basc, el té l'Aragó, el té el País Valencià, el tenen a ses Illes, el té Astúries, fins i tot, si vostè vol.

Per tant, en la mesura en què hi hagi un reconeixement d'aquest plurilingüisme i que aconseguim que hi hagi institucions com, per exemple, l'Instituto Cervantes, que ja en els seus estatuts diu que sí, que donarà empara a totes les cultures, a tota la cultura espanyola, entre la qual també en altres èpoques, i vostè ho sap, l'Instituto Cervantes ha promogut també accions de cultura catalana i de la llengua catalana, doncs, les coses aniran millor, i no només per a les llengües, sinó també per a la convivència –que aquesta és una altra de les nostres argumentacions– de tots els pobles d'Espanya, passi el que passi en el futur.

És que vostè sembla que... Diuen: «Bé...» Van tancar fa dos anys, van dir: «Aquí, a partir d'ara, només fem política Catalunya endins, i ens oblidem de què és el que passa a fora.» I enfora també passen moltes coses, i no només en el terreny econòmic, sinó també en el terreny cultural i també en el terreny de les llengües. I nosaltres tenim una responsabilitat també amb el fet que la llengua catalana també tingui un gran futur en altres indrets que no sigui només el Principat de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per a la rèplica torna a tenir la paraula el conseller de Cultura.

El conseller de Cultura

Bé, senyor president, senyor diputat. Bé, em quedo..., veig que el que més l'ha molestat ha estat la referència al socialisme. Jo no ho feia en el sentit actual i present de la paraula. A més a més, cada vegada que deia això algú que ara ja no hi és, que estava al costat seu, li anava dient coses, no? No cal, home, no cal. Jo sim-

plement he dit –i em quedo amb la frase tal com vostè l'ha posat sobre la taula–: «No ha actuat tal com voldríem.» Ja en tinc prou. «No ha actuat tal com voldríem.» I estic convençut que si es mira la història, en el sentit llarg de la paraula, moltes vegades dirà: «Ha actuat exactament en sentit contrari de com hauria d'haver actuat.» Però, bé, és igual, no cal que ara fem un debat més enllà d'això. No tingui la pell fina amb això, li reconeixem els mèrits que convingui al PSOE quan convingui, no hi ha problema.

Signe de democràcia. No sé per què li molesta això. Sí, sí, signe de democràcia. D'acord, no sublimem el català, no sublimem la llengua pròpia, però tampoc ens castiguem innecessàriament. Sí, el català –el català–, justament perquè és una llengua que l'ha defensat el poble de Catalunya, l'ha defensat la gent, la ciutadania ha fet possible que existeixi, que estiguem vivint el moment que vivim –justament la ciutadania–, ha anat vinculat a la recuperació, a la lluita i a la voluntat de vida democràtica d'aquest país, ha anat vinculat a això. I això no veig per què els ha de molestar. No sé per què li molesta això, no sé per què li sap greu. Des de finals del XIX fins pràcticament ara, els moviments obrers dels anys seixanta, tota la lluita del període de la Mancomunitat, les primeres escoles catalanes dels primers anys del segle XX, tot això ha anat vinculat a la voluntat democràtica de recuperació, de construir democràticament aquest país. I, per tant, és veritat, el català hi ha anat vinculat, hi ha estat vinculat. I podem viure'l com un signe justament de la voluntat democràtica del nostre país. No veig exactament per què això ens ha de saber greu, vincular català amb democràcia. No veig per què ens ha de saber greu.

I és veritat que hi han altres estats que han actuat en sentit contrari: han fet de l'autoritarisme unilingüe un principi; l'han fet, l'han desplegat. Bé, doncs, nosaltres no –nosaltres no. Vivim i convivim amb llengües, amb aquest coneixement que té tothom del català, o pràcticament tothom, amb aquest coneixement que té tothom del castellà, amb aquest 33 per cent de persones que poden enraonar l'anglès, amb aquest 16 per cent de persones que poden utilitzar el francès, amb aquesta quantitat de pràcticament un centenar de llengües que altres persones utilitzen a Catalunya, d'aquells seus llocs d'origen. Això és riquesa, i és riquesa democràtica i és signe de democràcia i de pluralitat. I no ens ha de molestar, no hi ha cap raó per la qual això ens hagi de saber greu.

Per tant, jo li..., no sóc qui per recomanar-li re, però almenys quan jo ho dic i ho dic en el sentit que ho dic, a mi em sembla que també el representa a vostè i el que vostè representa: justament, aquesta capacitat que ha tingut el poble, el nostre poble, la nostra comunitat, la nostra societat civil de fer del català un element referencial en la seva pluralitat democràtica, en la seva voluntat democràtica.

Des del punt de vista dels esforços, que és la segona part del que vostè m'ha dit –els esforços per desplegar aquesta idea–, bé, escolti, jo, si vol..., ara tinc un minut trenta-quatre segons, si vol li explico amb detall tot el que fem respecte a les Illes, el País Valencià, la Franja, el que fem amb els bascos, amb els ga-

llecs, el que fem amb el conjunt dels països del món, el que fem a les universitats internacionals, el que fem respecte a l'àmbit del català a tot arreu, evidentment, amb Catalunya al davant. Si vol, li relaciono la feina que fa l'Institut Ramon Llull. Si vol... Si vol! Perquè, si no, m'està dient una cosa tan superficial, doncs, que em sembla que simplement o manifesta que vostè no té ganes de saber el que fem o no sap el que fem, no sap mínimament el que fem. Perquè totes aquestes coses s'expressen i jo diria que es fan i es fan amb molta continuïtat i amb molta força.

I permeti'm que li ho digui: s'estan fent de fa molt de temps, no és qüestió d'aquests últims tres anys; és qüestió dels últims vint, vint-i-cinc anys, que es fan coses ben fetes en aquest àmbit, eh? Inclosos els penúltims set. Tot això s'ha anat fent jo diria que amb un grau de convicció per part de les forces polítiques que hi han estat al davant i amb unes continuïtats, que, a més a més, penso que són bones, més que raonables.

Per tant, no sé exactament per què ara hem d'accentuar la idea que allò que s'ha fet no se sap i allò que ara s'està fent és el contrari del que s'ha fet; no, és exactament al contrari.

Vostè parla del conflicte. Jo li ho reitero: quin conflicte? Conflicte, vostè m'ha parlat del conflicte; no, el conflicte nosaltres no el tenim. Nosaltres apostem. Si Espanya es refunda d'alguna manera després que Catalunya acabi de trobar la manera de sortir-se'n, d'aquesta situació en què estem, quan Espanya es refundi, home, i tant que tindrem molt desig que sigui plural des del punt de vista lingüístic. I és evident... Té alguna preocupació del plurilingüisme a Catalunya? No. Té alguna preocupació que a Espanya els partits que la comanden segueixin en la seva línia d'unicitat lingüística? Sí, és cert, la pot tenir. Ja entenc que la tingui, i la compartirem. Perquè clar que ens convindrà que aquest sigui un estat plurilingüe també des de tots els punts de vista, justament perquè hi han bascos, justament perquè hi han gallecs, justament perquè probablement alguna de les seves comunitats tindrà el català com a llengua oficial.

Ha llegit la síntesi que fa el document del Consell de la Transició Nacional sobre aquestes coses? L'ha mirat? Allà hi han propostes extraordinàriament interessants sobre això, hi són. Doncs, bé, totes aquestes coses justament formen part d'un plantejament en el qual, al meu entendre, estem treballant, i hi estem treballant amb dedicació i amb convicció. Penso que, a més a més..., ostres, em resulta una mica curiós que m'ho digui justament vostè.

En fi, m'he apuntat com li hauria de respondre a això del que ens oblidem de mirar endins i enfora. He apuntat una frase: «Vigili que tant mirar a Espanya no s'oblidi de seguir mirant a Catalunya.» Però, bé, me l'he apuntat, la hi dic perquè me l'he apuntat, però que no consti, no cal que consti. Oblidi-se'n de..., vigili que tant mirar a Espanya no s'oblidi de què és el que està succeint a Catalunya.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les relacions entre la sanitat pública i la privada (tram. 300-00214/10)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les relacions entre la sanitat pública i la privada. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i en el seu nom té ara la paraula la diputada senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Bona tarda. Gràcies, president. Conseller, diputats i diputades, mirin, jo crec que l'única forma d'avançar, l'única forma de millorar és, primer, fer una observació de la situació en què es troba, les situacions o el que s'estigui analitzant, veure quins són els objectius, si realment els resultats s'ajusten als objectius i, en qualsevol cas, la correcció constant d'aquesta actuació per poder veure si s'ajusten els objectius o si cal replantejar-los. Jo penso que és l'única forma que puguem avançar. De l'autocomplaença i del triomfalisme poques situacions de millora es troben.

Jo voldria aplicar aquesta reflexió –crec que no és la primera vegada que ho faig des d'aquest faristol– al model sanitari de Catalunya, que penso que, tot i que va ser important en el seu moment i va ser un avanç respecte al que teníem anteriorment, hi han una sèrie de disfuncions que tant denuncien alguns grups parlamentaris com denuncien usuaris de la sanitat, com també denuncien determinades associacions de veïns i associacions de treballadors, en fi, la societat civil en general. Per tant, jo crec que això requereix una anàlisi, cosa que ja hem plantejat altres vegades. Jo crec que això requereix un abordatge en seu parlamentària d'una valoració de si realment la situació en què ens trobem s'ajusta als objectius, als objectius que hi havien abans i als objectius que ha de tindre un sistema públic de salut, que és el que nosaltres defensem per a Catalunya.

Li vull fer, vaja, un resum històric molt breu d'on surt aquest model. Vostès saben que l'any 83, i després de les transferències, es va crear la xarxa d'utilització pública, la XHUP, que després va passar a anomenar-se Siscat. En aquell moment –i, evidentment, perquè els recursos econòmics no han sobrat mai, ni a Catalunya ni a Espanya, ni pensem que enlloc, i menys en l'àmbit sanitari, que ja saben vostès que la salut no té preu, però que la sanitat té un cost i sempre ha sigut elevat–, els objectius, en aquell moment, com deia, eren utilitzar el màxim de recursos que tenia la nostra comunitat disponibles. Per tant, en aquell moment, els llits que teníem de seguretat social –antic Institut Nacional de Previsió, que després va donar lloc a l'ICS– eren un 30 per cent només dels que teníem a Catalunya, mentre que el 70 per cent de llits de què en aquell moment disposava el nostre país eren de titularitat privada, i moltes vegades arrelats al territori, vinculats amb ordes religiosos, amb entitats amb gran tradició de ser-

vei sanitari. I, per tant, jo penso que amb bon criteri –no és que ho pensi jo, penso que és una situació amb què tothom està pràcticament d'acord– el millor model era utilitzar aquests recursos i invertir en la seva millora, en la seva posada a punt i en la seva potenciació.

Després, l'any 91, com vostès saben, es va crear el Servei Català de la Salut, que després va passar a ser el CatSalut. Jo penso que amb aquest interval que va passar d'aquest temps, doncs, hi havia temps de sobra per poder plantejar si realment havíem de seguir aprofundint en aquest model de col·laboració pública - col·laboració privada o si calia replantejar un sistema públic, autènticament un sistema públic de salut. En qualsevol cas, es va optar per aquesta situació i es va crear el que són les bases d'aquestes peculiaritats del model sanitari català, que són les de separar el finançament de la provisió de serveis, de la compra de serveis. I es va crear un ens, que era aquest ens, que actua com una asseguradora pública, podríem dir, i que s'encarrega d'aquesta compra de serveis.

Això es basa –jo penso que com a mínim és virtual, per no dir que és una fallàcia– en el fet que existeix un mercat de compra múltiple, que els centres poden competir entre ells amb llibertat, com si estiguéssim davant d'un sistema de mercat, obviant –obviant– que aquest sistema és un sistema de monopoli de compra, perquè la majoria de centres, tot i que de titularitat privada, sobretot els que no tenen ànim de lucre, tenen un sol comprador, tenen un sol client, que és el CatSalut. Amb la qual cosa el CatSalut –i ho hem vist amb les últimes retallades– és el que pot establir quin és l'import dels contractes, quines són les condicions en què es compra i fins i tot pot imposar les modificacions dels contractes i dels convenis laborals establerts als seus treballadors, i la major part de vegades, d'una manera directa o indirecta, és el que designa els seus gestors, els seus gerents i els responsables d'aquests centres.

Per tant, aquest sistema d'autonomia de gestió que se'ns diu que tenen els centres, jo penso que és limitadíssim, perquè, evidentment, qui regeix no només el finançament, sinó pràcticament la gestió fins al punt més mínim són els mateixos poders públics, ja sigui a través d'aquesta entitat teòricament que compra els serveis en un mercat lliure, situació que, evidentment, no és així...

Això, que en el seu moment potser era una situació ideal, doncs, jo penso que s'ha de replantejar, com a mínim s'ha de valorar. Jo crec que la valoració no destorba mai. No es pot dir que això és immodificable, quan, evidentment, qualsevol cosa pot estar subjecta a qualsevol modificació.

Perquè aquest sistema, no ho hem d'oblidar, aquest tipus de relacions entre el sistema públic sanitari i el sistema privat, que alhora també està compost de centres amb ànim de lucre i altres que no ho són, ha donat lloc a una sèrie de disfuncions que potser últimament, doncs, s'han fet més paleses quan la crisi econòmica ha fet diana en tota aquesta situació tant del finançament del sistema sanitari com en altres àmbits.

Evidentment que això ha propiciat que es creessin empreses d'una manera interessada per poder utilitzar i beneficiar-se de part d'aquestes prestacions que es fan a través de contractes que no estan sotmesos exactament a un control, perquè es decideix contractar amb determinats centres privats perquè formen part del Siscat, i alguns fins i tot no formen part del Siscat, però que no se sap exactament per quines raons.

Jo els plantejo que és molt diferent que tinguéssim una empresa, una empresa sanitària, una entitat privada..., els puc posar un exemple: per exemple, la Fundació Puigvert, que era evident que en el seu moment –i encara ho és– era un centre de referència urològic a tot Catalunya, inclús a nivell mundial. No tenia cap sentit que quan teníem aquesta entitat en l'hospital proper a aquesta àrea de la dreta de l'Eixample creéssim un servei d'urologia que entrés a competir amb una entitat de la qual, evidentment, no teníem l'expertesa ni teníem els mitjans. Per tant, penso que en aquest cas el lògic és utilitzar aquesta connexió amb el sistema privat.

Malauradament, no totes les situacions han estat així, perquè teníem serveis potents a Barcelona i en altres llocs de rehabilitació i de fisioteràpia i hem vist com anàvem tancant-los i com els anàvem disminuint per enviar aquests pacients a una empresa de fisioteràpia de recent constitució o, com a mínim, de modificació respecte a la petita empresa que hi havia abans. I això, evidentment, costa d'explicar.

És evident que aquest sistema també ha propiciat, per falta de regulació o per falta de qui controla el regulador, un sistema de portes giratòries, de les quals tothom parla, però no són fallàcies –no són fallàcies. Perquè és evident que hi han notoris exconsellers i exresponsables polítics de la sanitat del país que després han aparegut immediatament, i a vegades fins i tot mentre estaven al seu càrrec, en assessories, consultories, empreses fins i tot –el registre mercantil és públic, conseller– creades amb les seves parelles i a vegades fins i tot amb els seus fills, i que han treballat immediatament després per al servei públic de salut o per a aquests centres privats amb els quals tenien relació i als quals havien d'estar proveïnt. En tenim casos als tribunals que són notoris.

Per tant, el que no podem negar és que això ha passat. No vol dir que tot el sistema funcioni malament, però si això ha passat, hem d'analitzar per què ha passat i d'una manera o altra evitar que això segueixi passant.

És evident que també hem posat com a model aquest sistema de competència amb la medicina privada, amb els centres privats. Un exemple que és paradigmàtic, que vostès coneixen ben bé, és el de Barnaclínic. Barnaclínic és una entitat virtual, Barnaclínic són uns llits que estan en una zona de l'Hospital Clínic –i vostè ho sap, conseller, perquè estudiàvem allà– on abans es portaven els presos de la Model, a una zona protegida perquè poguessin estar allà. Barnaclínic són aquests llits. I la resta d'entitat que té Barnaclínic és tot el seu Hospital Clínic. I aquests pacients es prioritzen, s'utilitza el personal; alguns, vulnerant qualsevol llei de compatibilitat pública i laboral, poden fer dues

activitats en el mateix lloc de treball –alguns, no pas tots–, i a més, doblement retribuïts. I s'utilitzen totes les prestacions de l'hospital en benefici exclusivament privat. Sé que es paga un lloguer per aquesta activitat, però, evidentment, això suposa una doble porta d'entrada per al sistema, que a nosaltres ens sembla que molt menys en aquesta situació actual en què està es pot portar d'aquesta manera.

I aquest centre és una mica el mirall que s'ha posat i on es diuen que s'han de mirar els altres centres, perquè si volen compensar el dèficit que tenen per la disminució dels contractes a través d'aquest sistema de compra competitiu, se'ls diu que han d'anar a buscar aquesta activitat en els centres privats.

I vostè sap que hi ha una demanda posada inclús per una patronal de clíniques privades, perquè al·leguen –i jo penso que tenen raó– vulneració de normes europees de competència i fins i tot propaganda deslleial, perquè, evidentment, aquesta entitat, que és virtual, s'anuncia amb la gran experiència que té l'Hospital Clínic, que és un hospital indubtablement públic de Catalunya, que a vegades fins i tot se n'ha dubtat. És tan públic, com a mínim, com la Guàrdia Civil.

I jo crec que per tot això que explico, penso que és important i imperatiu obrir un debat sobre quines són les relacions i quines haurien de ser les relacions entre la sanitat pública i la sanitat privada.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per respondre aquesta interpellació, en nom del Govern, té ara la paraula el conseller de sanitat, senyor Boi Ruiz –de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Diputada Carme Pérez, m'ha agradat molt sentir-la, perquè segurament jo i alguns més dels que estàvem a la comissió que intentava posar alguns elements per traslladar-los al Parlament i debatre'ls, doncs, no vam tenir l'oportunitat... Jo no hi era, perquè és una comissió no del Govern, sinó dels parlamentaris i del sector sanitari. Segurament el lloc més adient sobre aquesta reflexió, que crec que és imprescindible i necessària, d'on hem de portar el sistema sanitari en el futur immediat i en el mitjà termini, i sobretot en el llarg termini..., jo crec que és necessari fer, com vostè diu, una reflexió sobre el que hem de fer.

Però deixi'm que li faci algunes reflexions. El model sanitari català no neix amb les transferències a la comunitat autònoma de Catalunya. El model sanitari... Li recomano que llegeixi una tesi doctoral de l'any 92, del doctor Ferran Sabaté i Casellas, que dirigeix el professor Corbella, que va ser professor nostre d'història de la medicina, en la qual analitza on neix el sistema sanitari català a la Mancomunitat. La Mancomunitat, què fa? Fa que en un sistema de mercat on cada proveïdor, cada operador de serveis ofertava els serveis de beneficència, de tot tipus, eh? –estatals, municipals, de les diputacions–, agafa l'autoritat i diu: «No,

tot això passarà a dependre de mi i, per tant, jo passo a ser l'autoritat sanitària.» Fa un pla de regionalització sanitària, fa un pla de comarcalització sanitària, i decideix que de la salut i la higiene correspon a l'autoritat competent tenir-ne la responsabilitat.

I això és el que configura un mapa sanitari que malauradament la comunitat no pot desenvolupar, que hereta la República, i la República fa un mapa sanitari basat en això i legisla –el president Companys i el conseller Dencàs– la llei de bases del sistema sanitari de Catalunya, on el mapa sanitari de la República és exactament el mapa sanitari que tenim en aquests moments a Catalunya, que crea la xarxa d'hospitals comarcals. I diu, la llei de la República, que l'autoritat sanitària serà la Generalitat i els serveis es prestaran a través de totes aquelles entitats que hi hagin en els territoris on toqui que hi hagi un hospital; si són de titularitat municipal, de titularitat municipal, i si són particulars, diu la llei –utilitza el terme «particular»–, serà l'entitat particular, que totes elles, com vostè referia abans, eren entitats beneficoprivades que després són el que en diem modernament «entitats sense afany de lucre».

En aquesta base arriba la dictadura, i la dictadura obvia aquesta xarxa sanitària i col·loca el model que impera en tot l'Estat de residències i *ciudades* sanitàries. I en poso un exemple: a Barcelona, en lloc d'agafar el Clínic i Sant Pau i dir «aquests seran els hospitals de la seguretat social», fa la Residencia Francisco Franco. I, a partir d'aquí, com que li queda insuficient, això, en un moment determinat acaba utilitzant el Clínic i el Sant Pau com a hospitals públics per prestar serveis a la seguretat social. I això passa a tots els indrets de Catalunya. No agafa l'Hospital de Santa Caterina de Girona i el fa hospital de la seguretat social, que era de la diputació, sinó que fa la Residencia Álvarez de Castro, i no agafa l'Hospital de Santa Maria, de Lleida, i el fa hospital públic, que era de la diputació, de la seguretat social, i fa la Residencia General Moscardó.

Aquest és el model en el qual en un moment determinat a Catalunya som capaços –i ara sí que vaig a la transició i vaig a la transferència–..., en el qual caceem els dos models, i diem: «Escolti'm, la xarxa aquesta que dóna suport al sistema sanitari públic, xarxa pública, la majoria, eh? –diputacions, municipis, sense afany de lucre–, la integrem i fem la famosa xarxa hospitalària d'utilització pública.» Per cert, deixant pel camí molts centres, perquè fa un pla de reordenació hospitalària basat en el mapa sanitari, que fa el conseller Espasa, que es basa en el mapa de la República.

I aquí ens queda, ens configura, una xarxa d'hospitals que s'entenen com a hospitals de responsabilitat pública. I, com vostè deia molt bé, quan apareix i es crea el Servei Català de la Salut el que es fa és que al Servei Català de la Salut li siguin adscrites funcionalment totes aquestes entitats. No és que mani, és que hi està adscrit funcionalment, sigui de titularitat pública o sigui de titularitat privada, tercer sector. Perquè dóna la impressió que el tercer sector només està al sector social. El tercer sector també està al sector sanitari. Totes aquestes entitats sense afany de lucre són ter-

cer sector, no solament és tercer sector aquell que opera en l'àmbit social, perquè a vegades obviem algunes coses.

I és evident que aquest model que es crea l'any 1990 requereix una profunda revisió. Jo hi estic absolutament d'acord. Requereix una profunda revisió, perquè han canviat moltes coses: han canviat les xarxes de comunicació; tenim noves tecnologies; tenim responsabilitats públiques diferents; ja no tenim una xarxa que en complementa una altra, sinó que és una xarxa integrada; ja no podem parlar d'atenció especialitzada i hospitalària; ja no podem parlar, com deia vostè molt bé, de comprar serveis, de comprar producció de serveis, hem de comprar resultats, hem de fer assignacions equitatives de caràcter públic...

Per tant, tot això jo crec que requereix un debat en profunditat, i jo m'ofereixo a mantenir aquest debat en profunditat en el lloc on aquest Parlament va mandat al Govern que fos, que és la Comissió de Salut, a través que els actors del sistema, partits polítics i sector aportessin un guió de temes a tractar –no un acord, eh?, un guió de temes a tractar– en l'àmbit de la Comissió de Salut. Jo crec que això seria molt necessari, i jo diria no solament necessari, sinó que l'actualitat ens obliga a una certa agilitat en tot això.

Perquè, miri, nosaltres tenim un sistema sanitari al qual hem dit moltes vegades, de manera equivocada, «model sanitari». No. El model sanitari és el que decideix un govern, des del punt de vista polític, per donar resposta al dret d'atenció als ciutadans. I el model nostre és un model universal, equitatiu, etcètera, al qual diem «sistema nacional de salut», model Beveridge. Això és el model català. Allò altre és el sistema sanitari. El sistema és com ens organitzem, amb els recursos que tenim, per donar resposta al model. I nosaltres ens organitzem, a Catalunya, amb un model diferent de com s'han organitzat altres comunitats autònomes o altres països, però el model és el model: universal, equitatiu, gratuït, finançat amb els impostos de tots. Això és el model. I no confonguem model amb sistema, perquè a vegades contraposem coses que no són el mateix.

Discutim el sistema, perquè jo crec que el model ningú el discuteix. Discutim el sistema, el model organitzatiu. Parlem-ne –parlem-ne–, de com guanyem més capacitat, més equitat. Perquè, miri, no és un model de mercat. En aquests moments no és un model de mercat. No és un model marxista. I no és un model de seguretat social. És un model diferent –hi insisteixo, centenari, Mancomunitat–, on aprofitem els recursos que vénen de la societat civil, que vénen dels municipis i que vénen d'allò que la seguretat social va fer en positiu a Catalunya, i ens va deixar uns grans equips sanitaris i unes grans organitzacions. I es tracta de casar tot això, fent coses com hem fet al llarg de la història d'aquest model.

Hi va haver un moment en què vam fer la reforma de l'atenció primària, vam fer la RAE, la reforma d'atenció especialitzada. Hem fet moltes reformes, però arriba un moment on aquestes reformes tenen una limitació. Ja no es tracta solament d'una reforma puntual de

determinats àmbits, sinó que es tracta d'una reflexió profunda de qui ha de governar aquest sistema sanitari, com s'ha de governar, quin és el paper del Servei Català de la Salut, què passa amb les entitats públiques quan totes aquestes entitats públiques estan situades en un àmbit determinat, si aquestes entitats públiques han de respondre davant del propietari, en el seu govern, o han de respondre davant de determinats agents locals... Jo crec que tota aquesta reflexió l'hem de plantejar molt bé.

Vam optar per un model, a Catalunya, que en aquell moment era el model recomanat, i continua sent recomanat, que això no vol dir més que rols diferents: una asseguradora, que jo crec que és alguna cosa més que una asseguradora, encara que moltes vegades s'ha utilitzat aquesta terminologia; una separació de funcions –a un li toca finançar, li toca planificar, li toca decidir on estan els serveis, és a dir, el què. El què el decideix el Servei Català de la Salut, no ens enganyem. L'autonomia de gestió no és l'autonomia de govern. El que ha de fer una institució pública de la xarxa pública ho decideix el CatSalut. Com ho ha de fer, això ho decideix el proveïdor. Aquesta és la separació de funcions. No pot decidir un hospital trasplantar fetge, ho decideix el Servei Català de la Salut. Com ho ha de fer? Ho decideix l'operador, el proveïdor.

Aquesta és la separació de funcions, que a vegades es confon una miqueta, quan, des de determinats elements de la gestió, es planteja l'autonomia de gestió respecte als què. No hi ha autonomia de gestió respecte al què. El què el decideix el Servei Català de la Salut, el decideix el Departament de Salut, d'acord amb els criteris de planificació, i el com es gestiona això, que el Servei Català de la Salut diu que s'ha de fer en un lloc determinat, el com el decideixen els gestors i els experts, que són els que saben com fer-ho, i amb una millor participació –jo crec que encara insuficient– dels professionals i altra implicació volguda dels professionals en l'àmbit del com de les coses. Sempre que s'impliquen més els professionals en els coms, tenim resultats millors que quan els professionals no sabem implicar-los en els coms.

I aquest és el model que tenim, que, hi insisteixo, té els seus punts febles, té els seus punts forts, té un canvi de paradigmes en les demandes, tenim un canvi de paradigmes en moltes coses, i que crec que requereix una reflexió profunda, i ho estic dient fa molt temps.

Hi ha una resolució del Parlament darrere, del debat de política general, que demana que recepcioni, la Comissió de Salut, aquest document de bases per a un acord que va signar la majoria del sector sanitari. I quan dic la majoria del sector estic dient professionals, estic dient institucions, estic dient..., menys una patronal privada per part del sector i els sindicats de classe. I per part dels partits polítics va haver-hi dos partits polítics que ho van signar, però en cap moment deixant tancat que el debat es pugui fer en l'àmbit de la Comissió de Salut i que s'hi enganxin tots els que creguin. Jo crec que aquest debat és sa i necessari, no l'hem de portar més enllà de la Comissió de Salut, i prendre les decisions que toqui en aquest Parlament.

I aquesta és la posició que hem tingut sempre i que continuarem mantenint.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller. Per al torn de rèplica té la paraula la diputada senyora Carme Pérez.

Carme Pérez Martínez

Moltes gràcies, president. Moltes gràcies, conseller, per les seves explicacions. Jo penso que si parlem vostè i jo sols potser ens posarem d'acord. Després resulta que ens posem d'acord amb el que és teòric, però la realitat, a vegades, s'entesta a demostrar-nos el contrari. Però, en qualsevol cas, si ens posem d'acord vostè i jo ben poca cosa farem. Potser haurem d'ampliar això una mica més, no?

Jo sé que vostè es refereix al famós Pacte nacional de la salut. Vostè ho ha dit ben bé. Jo no tenia ocasió de ser-hi. De totes maneres, jo li vull recordar que en aquella mesa, de la qual vaig tindre ocasió de veure alguns esborranys, es partia que aquest era el model, o el sistema, com vostè digui, i això s'assumeix així. I nosaltres el que qüestionem d'entrada és fins i tot el model. O sigui, com a mínim..., no és que el qüestionem, diem que s'ha de revalorar, i potser diem que és el millor. Però el que no pot ser, el Pacte nacional de la salut, com li vaig dir l'altre dia, és un contracte d'adhesió.

I, a més, com vostè ha dit, els sindicats majoritaris, els que representen la majoria de treballadors de Catalunya i, li ho recordo també, el sindicat de metges, que representa la majoria de metges de Catalunya, es van aixecar de la mesa, però també se'n va aixecar Iniciativa per Catalunya, crec que també se'n va aixecar el Partit Socialista, se'n va aixecar el nostre grup, se'n van aixecar bastants grups. És evident que els col·legis professionals, que vostès saben que tenen unes característiques, diguéssim, més conservadores, per dir-ho d'alguna manera, no se'n van aixecar. Però vostè sap quina és la participació en les eleccions de les entitats corporatives, i a mi se'm fa difícil creure que representin totalment el sector dels professionals.

Jo li vull recordar que va haver-hi una comissió, la comissió d'investigació en l'àmbit de la salut davant de determinades situacions, que algunes encara segueixen als tribunals i algunes fins i tot amb persones inculpades, que potser era un àmbit en què jo penso –tampoc hi era, vaig ser-hi en alguna com a espectadora– que es va malbaratar una ocasió importantíssima per corregir aquestes situacions de les quals jo li parlava, conseller. Perquè jo estic convençuda que, tant en l'àmbit de la gestió com en l'àmbit sanitari en general, la immensa majoria dels ciutadans i dels professionals són honestos. Però és evident –és evident– i vostè ho sap i vostè ho coneix –no el responsabilitzo pas, jo sé que en alguns casos també l'ha sorprès–: hi han hagut situacions que per alguna cosa estan en els tribunals, i que realment escandalitzen, escandalitzen els ciutadans, escandalitzen els professionals, i jo crec

que escandalitzen els gestors honestos, que són la majoria dels que tenim en el nostre sector.

Crec que s'ha de trencar una llança, i crec que també s'ha de dir. I que penso que aquests professionals de la gestió, malgrat aquesta autonomia de gestió que es diu que tenen, la veritat és que penso que la tenen molt minvada. Perquè quan se'ls retallen els pressupostos, se'ls marca quins són els resultats i, fins i tot, se'ls diu la quantitat que han de disminuir en el salari, en els convenis, als treballadors, jo penso que poc marge de maniobra se'ls dona.

Però, en qualsevol cas, i en el que estic d'acord amb vostè és que això s'ha de debatre. Jo penso que s'ha de debatre en seu parlamentària. No sé si ha de ser en el Ple o ha de ser en les comissions, però sí que s'ha de debatre, i s'ha de debatre no partint de situacions ja fetes, sinó partint d'una mentalitat oberta.

Nosaltres, quan parlem..., jo quan estic parlant d'un sistema públic de salut no m'estic referint a nacionalitzar totes les empreses de salut de Catalunya. Vull dir, potser hi han grups que potser pensen honestament i lícitament que aquesta és l'alternativa. Jo sóc més modesta en les meves pretensions. Però jo penso que sí que s'ha de construir un sistema públic de salut en el qual tocarà definir quines són les entitats pròpies, quines són les que no són pròpies i de titularitat privada però que formen part d'aquest sector, i quines són les que són totalment privades, amb les quals, probablement, s'hauran de mantindre col·laboracions.

Però crec que el principi –i em sembla que és bàsic– és que els diners que surten dels pressupostos, els diners que són dels impostos de tots els ciutadans, han d'anar fonamentalment al sector públic de salut. I el que no pot ser, conseller, i això sap vostè que ha estat passant i que està passant, és que tinguem recursos de la medicina pública i del sector de l'ICS tancats, quan es podrien desenvolupar, mentre estem enviant aquests pacients, i mentre estem fent que les llistes d'espera siguin un nínjol de negoci per a determinades entitats privades, moltes d'elles amb ànim de lucre.

Jo sap que això ho haig de manifestar, i penso que haurem de veure com determinem què és el que és públic, què és el que és privat. I ho haurem de determinar, però els objectius han de ser aquests: que no hi hagin gestors i responsables polítics que es puguin lucrar d'una manera o una altra i que puguin tindre un tràfic d'influències d'aquesta situació. I em sembla que en tenim prou mostres en aquest moment als tribunals i en l'àmbit que tothom coneix per veure que això s'ha de corregir. I el model, malauradament, ha permès això –ha permès això–, perquè el regulador..., per les raons que sigui. Per tant, hem de revisar el model i hem de revisar el regulador, i hem d'evitar que aquestes coses passin.

Jo penso que això ha de ser una vocació política que ha de tindre el Govern. M'agrada que vostè digui que hi està d'acord, perquè llavors espero que a la moció subsegüent que presentarem el seu grup parlamentari, per una vegada, votarà a favor de fer aquesta revisió; perquè jo sé que amb vostè ens posarem d'acord, però, malgrat això, el grup parlamentari..., els dos grups

parlamentaris que donen suport al Govern, quan arriba l'hora de demostrar-ho amb la seva votació, fan tot el contrari.

Moltes gràcies, conseller.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per al torn de rèplica també, l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Diputada, jo li vull recordar que això ja es va votar al Parlament i que hi ha una resolució del Parlament que diu que es creï una mesa del sector sanitari dels partits polítics per debatre quins elements tocava reformar o tocar del sistema sanitari, i, un cop hi hagi alguna cosa a sobre de la taula, es traslladi al Parlament per discutir-la.

Aquesta resolució ja hi és, que discutim el model sanitari català. Podem estar o no d'acord amb el document aquell; és igual, és un document màrtir, ningú intenta que aquell document..., primer, que no és del Govern –no és del Govern. El Govern no tenia més que l'encàrrec de crear aquesta comissió, però el Govern no hi era: hi eren els partits polítics i hi eren els agents socials de tot tipus. Per tant, no hi érem.

A partir d'aquí, aquesta resolució ja està, ja està feta. Per tant, jo no tornaria sobre el..., en tot cas, si ens hem de referir a alguna cosa, fem referència a aquella resolució. El grau de compliment d'aquella resolució, que obligava el Govern a presentar un document, ja està assolit, ja vam presentar a la presidenta del Parlament un document d'aquella comissió, de la gent que s'hi va adherir, i van venir a presentar tots aquell document. Aquest document no té cap pretensió que sigui el document final, és un document per discutir, no és un document per pactar. Per tant... A més a més, ningú dels que estaven allà ho fa com a proposta, eh?, no ho fa com a proposta pròpia. I, a més, jo crec que la dinàmica de funcionament va ser la que va ser, va anar millor o pitjor, és igual, però això està obert; no està tancat, això. Això està per entrar a la Comissió de Salut. Resolució del debat de política general, resolució que es recepcioni això, i l'encàrrec de seguir aquella resolució anterior la Comissió de Salut. Això ja hi és.

Per tant, jo continuo manifestant el meu desig que recepcioni, d'acord amb la resolució del debat de política general, la Comissió de Salut aquell document com a document màrtir, i redebatem a la Comissió de Salut tot allò que considerem oportú, i decidim el mètode, i agafem persones independents que opinin; el que vulguin, copiem els anglesos amb les *royal commissions*, m'és igual, però cal debatre-ho. Cal debatre-ho, perquè, si no, estem tot el sant dia confonent-nos tots nosaltres. Aparquem, d'alguna manera, totes aquelles coses, diguem-ne, interessades –en el sentit de rèdits– i busquem com podem actualitzar, modernitzar i evitar el que vostè diu, que es poguessin cometre determinades irregularitats. Perquè a mi em dona la impressió que..., i insisteixo que li agraeixo que digui que la ma-

joria de la gent que treballa al sociosanitari és honesta i els gestors són honestos, perquè si ho quantifiquem, és la millèsima, del problema de gent que encara està imputada i no hi han sentències. Per tant, ja veurem què passa, però jo hi estic d'acord, evitem que passi això o que es pugui dir que passa això; les dues coses: que no passi, però tampoc que no es pugui dir que passa el que no passa.

Per tant, a partir d'aquí, seguim amb la resolució que va aprovar el Parlament. Hem fet la reunió, hem creat la mesa, la mesa ha fet un document que no té el suport que hauríem desitjat de tots els partits polítics. N'hi han dos que sí que donen suport a discutir allò. Discutir allò, eh?, no pactar-ho –discutir allò. Hi ha una part molt ampla..., vostè fa una referència al que és el col·legi de metges, però també hi havia l'Acadèmia de Ciències Mèdiques, també hi havia el col·legi de farmaceutics, també hi havien molts més agents que van opinar sobre això. Jo hi insisteixo: no està tancat, això. Ara, jo..., la voluntat política es demostra seguint la resolució: anem a la Comissió de Salut, discutim cadascú les seves opinions sobre aquell mateix document i fem un procés serè, tranquil, objectiu, demanant la col·laboració de qui creguem que sigui oportú, i arribem a la conclusió que hàgim d'arribar –si hem de modificar lleis, si no hem de modificar lleis. Sigui el que sigui, arribem a alguna conclusió.

Jo m'ofereixo, hi insisteixo, a seguir el camí que ja tenim marcat, que és: Comissió de Salut recepciona un document d'una sèrie de gent que diu: «Això són els elements sobre els quals s'hauria de discutir», i hi ha gent que diu: «No, jo no crec que siguin aquests elements els que s'han de discutir.» Doncs, discutim-ho, no és res tancat. Però no perdem aquesta oportunitat –no perdem aquesta oportunitat–, perquè no en tindrem massa, d'oportunitats d'aquest tipus. No perdem aquesta oportunitat. Ja han opinat tots els que havien d'opinar, dels agents. Ara li toca a la política. Ja ha opinat el sector davant dels partits polítics, els partits polítics han opinat entre si: ara toca a la política al Parlament. I donem resposta a aquella resolució, que va anar en aquest sentit, eh? És una resolució que va en el sentit de dir: «Hem de revisar-ho.» Veurem fins a on hem de revisar-ho.

Jo, hi insisteixo, crec que hi han coses que s'han d'actualitzar i modernitzar. Crec que no tenim un model de governança adient. A vegades confonem que l'hospital, perquè està en un lloc, és d'aquell municipi; no, és un hospital de la xarxa que està en aquell lloc. Per tant, tot això ho hem de parlar. I a partir d'aquí, per això està la comissió i per això hi ha aquella resolució. I, hi insisteixo, la resolució de política general, que diu que recepcionem aquell document i continuem la feina que vam iniciar.

Per tant, en aquest sentit, ens hi trobarem, segur. Aquest camí que la Comissió de Salut sigui qui discuteixi..., i després ja decidirem si les conclusions les ha d'aprovar el Ple, no les ha d'aprovar el Ple. Però jo crec que això està obert, no hi ha res tancat.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació

al Govern sobre el projecte
VISC+ (tram. 300-00217/10)

El catorzè punt de l'ordre del dia i el darrer que substanciarem avui és la interpellació al Govern sobre el projecte VISC+. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i, en el seu nom, té ara la paraula la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, president. Diputades, diputats, com que habitualment, eh?, els temes de salut estem al final del Ple, ja estem cansats de tot el dia, i el tema a més és gruixut, feixuc i complex, intentarem explicar-ho de la forma més senzilla i intel·ligible possible.

Parlem de la importància i de l'interès de crear una gran base de dades accessible amb informació dels historials clínics dels pacients, usant els avenços tècnics actuals, per treballar amb el que se'n diu el «big data», el *big data* sanitari, usant-la o treballant-la estadísticament per a objectius mèdics, d'investigació, de recerca. Un tema que, al parer del nostre grup i d'aquesta diputada, és realment interessant i necessari. Interessant i necessari per trobar nous patrons per facilitar diagnòstics, prevenció de malalties; per estudiar efectes secundaris a llarg termini de tractaments, per exemple; per creuar variables socials, territorials, mediambientals també amb les malalties. I interessant també per al mateix sistema sanitari públic per millorar la capacitat d'anàlisi i d'avaluació, per planificar millores, per ajustar fins i tot els models de finançament respecte dels proveïdors, o per la mateixa transparència.

Però precisament per aquesta importància, per aquesta necessitat estratègica d'aquest tractament de les dades, d'aquest projecte, cal fer-ho molt bé –cal fer-ho molt bé. Parlem de matèria molt sensible: dades personals i, a més, mèdiques –doblement sensibles. Parlem d'un tema amb moltes implicacions ètiques. Parlem d'un tema estratègic, com els deia també, per a la mateixa planificació d'aspectes sanitaris i del sistema d'un país. I, a més, parlem de poder, perquè la informació és poder. I parlem d'un possible generador també de recursos o d'estalvi de recursos per part del mateix sistema.

Com els deia, per tot plegat, cal fer-ho bé, cal fer-ho molt bé, tant en el procés de creació del sistema en si, com en les garanties ètiques i de profit social del que es creï. I qui millor pot fer-ho que qui ja té les dades, té el coneixement per tractar-les, té el control públic per part de la ciutadania i per part dels seus representants –que estem aquí–, i té l'obligació de vetllar pel bé comú, com és l'Administració pública.

Doncs bé, fa uns pocs mesos, ens trobem amb la sorpresa, perquè algú ens avisa, que des del departament,

conseller, ja han posat en marxa un programa que es diu VISC+ en aquest sentit. Un programa d'importància estratègica i que, per tant, qualsevol deduiria que ha estat debatut amb la societat, amb els sectors públics d'expertesa que ja treballen aquests temes, i políticament també en el Parlament. Doncs, no –doncs, no.

Ha estat gestionat amb opacitat, conseller –ja ens hi té acostumats. Es publica, en fi, a la web. Fins aquest estiu, les úniques explicacions públiques que hi havia hagut han estat, que jo sàpiga, en fòrums d'empreses interessades en aquest sector. I els darrers mesos, a preguntes de la CUP i de mi mateixa, se'ns vénen a donar explicacions en el Parlament als diputats i diputades que ens hi hem interessat, a porta tancada, per part del doctor Argimon, que és el responsable d'Aguas i d'aquest projecte. I el 28 de juliol passat, una roda de premsa.

Miri, jo sap que professionalment sóc periodista. Si alguna cosa vols que no se sàpiga, ho publiques a la web i fas una roda de premsa al juliol; o que no generi debat públic. O a l'agost. Ho han publicat a la web i han fet la roda de premsa a l'estiu. Moltes ganes de debat polític i social sobre aquest tema no se li detecten, conseller. Per sort, aquest setembre *Cafè amb Llet* i *El País* han tornat a treure el tema a la palestra pública en publicacions, però hi ha hagut zero debat social de moment, conseller, especialment amb els propietaris d'aquestes dades, que són els usuaris.

Qui ens escolti pot pensar: «Bé, és que aquest projecte deu estar encara a les beceroles i, per tant, encara no s'ha debatut.» Doncs, no. Aquest projecte es va aprovar al juny de 2013 per part del Govern de la Generalitat, un projecte VISC+, i des d'aquell temps s'ha treballat. I, de fet, ara estava previst que ja s'hagués obert –crec que encara no s'ha fet– l'adjudicació de la gestió externalitzada directament d'aquest programa per posar-lo en marxa ja.

Com ha anat tot plegat? Això sorgeix, doncs, mirin, el 2013, abril de 2013. PricewaterhouseCoopers fa un informe sobre *diez temas candentes de la sanidad española* en què apunta que això és un nínxol de negoci i un tema interessant. Dos mesos després, només dos mesos després, el Govern de la Generalitat ja està aprovant tirar endavant un projecte que es diu VISC+. I per assessorar el Govern per gestionar-ho, contracten PricewaterhouseCoopers. Vistes aquestes coincidències, miri, farem cara d'innocents i farem veure que realment aquest projecte ha estat idea del Govern.

Què passa després? Que opten directament per gestió externalitzada. Pim-pam, eh? 30 de juliol de 2013, ja tanquen el procés de selecció de nou empreses que participen en el procés de diàleg competitiu. Per què gestió externalitzada, conseller, d'un projecte estratègic i delicat com aquest? Perquè no tenim capacitats ni coneixements des del sector públic per gestionar-ho directament? Doncs, jo crec que no, i a les seves pròpies dades i arguments em remeto. Tenim una productivitat científica catalana superior a la de països comparables, centres de recerca preparats, sistema sanitari amb sistemes d'informació consolidats, xarxa d'excel·lència d'universitats, d'hospitals, de centres de recer-

ca, i una experiència en marxa, el SIDIAP, que precisament tracta dades anonimitzades de 274 centres d'atenció primària, actualment un 80 per cent de la població catalana. Per tant, podem fer-ho, per capacitat, des d'allò públic.

És una qüestió de recursos econòmics, aleshores? Això és el que argumenten. Diuen que costaria 25 milions d'euros. Per cert, d'on surt aquesta xifra, conseller? No hem vist un balanç econòmic, una memòria econòmica sobre aquest projecte. Bé, les explicacions rebudes per part del doctor Argimon són que igualment el Govern no pensa posar ni un euro per a aquest projecte i que serà l'empresa que gestioni això externalitzadament qui farà aquesta inversió. Ah! O sigui, una empresa vindrà, gestionarà això, posarà 25 milions d'euros per invertir en això i ho farà per *amor al arte*? No: ho farà amb voluntat de recuperar no només aquests 25 milions d'euros, sinó molts més, segur. Per tant, aquí hi ha possibilitat fins i tot que tinguem uns ingressos, si ho gestionéssim des d'allò públic, conseller? (*Pausa.*) De debò ens interessa externalitzar-ho?

Miri, nosaltres no ens neguem al fet que això pugui tenir un interès comercialitzador en el sentit que el teixit empresarial i d'innovació pugui arribar a tenir accés a aquestes dades, però si és per a projectes amb clar benefici social i de retorn social valuós, no? No hauria de ser així? Jo crec que qualsevol que ens escolti –per cert, president, se n'ha anat el temps– deu pensar: «Clar, serà així. Vaja, no hi tindrà accés qualsevol, a aquest projecte, no? Es posaran condicions clares de retorn social d'ús de les nostres dades, es farà amb garanties fiables que no seran usades per a males finalitats, que no seran les empreses de recursos humans que tindran accés a aquestes dades o bàsicament les asseguradores, que tindran accés a aquestes dades per saber quin preu li han de posar als clients, depenent de quin risc tenen d'estar malalts d'unes coses o d'unes altres. O que els centres de recerca públics i les universitats públiques no hauran de pagar per accedir a aquestes dades, ja que són públiques i ells també ho són.» Ningú creurà que tot això s'ha plantejat sense tenir tots aquests elements i detalls ben lligats.

Doncs, miri, a dia d'avui, aquesta diputada no té la informació que això estigui lligat i ben lligat. Espero que ara –per això li plantejem aquesta interpellació– ens aclarirà molts d'aquests aspectes.

Per cert, qui ha de lligar tots aquests aspectes, segons el que ens han explicat, són precisament aquelles nou empreses que estan fent un procés de diàleg competitiu, que s'interessen per fer negoci amb aquest projecte, i que són les que tancaran aquests detalls –petits, eh?–, com qui realment tindrà accés a aquestes dades. Miri, els pèls de punta, conseller –els pèls de punta.

Suposo que m'argumentarà que tots aquests temors que li plantejo són infundats, que no cal patir, que les dades seran tractades prèviament, anonimitzades, que hi haurà garanties, que hi haurà un codi ètic, que es regularà la cessió de dades a les empreses i que el projecte ha estat auditat per l'Agència Catalana de Protecció de Dades. L'informe de l'Agència Catalana de Protecció de Dades ha estat publicat a finals d'aquest

juliol passat i diu, entre d'altres, que hi ha manca de concreció de diferents aspectes relacionats amb la seguretat de les dades; o que no es pot descartar que s'acabin fent identificables les persones si aquestes dades es creuen amb altres bases de dades; que no queda clar si el tractament de les dades personals d'aquest projecte VISC+ ha de tenir per finalitat única la investigació i la recerca mèdica o si s'acabarà produint un tractament i cessió als clients finals, i, en definitiva, per a la pràctica totalitat de finalitats o usos. Són cites textuais de l'informe de l'Agència de Protecció de Dades respecte d'aquest projecte, i els demana més claredat i concreció respecte de molts d'aquests aspectes.

Miri, aquesta interpellació, conseller, té la intenció precisament d'això, de posar llum, de provocar un inici de debat públic i polític sobre un projecte tan sensible i estratègic com aquest; que ens posi llum, que ens concreti per què ha externalitzat, per què 25 milions, d'on surt aquesta xifra, per què sense debat públic, com es garantiran la confidencialitat i la privacitat de les dades, a qui i per a quines finalitats es donarà accés a les nostres dades. Recordem que són les dades dels usuaris de la sanitat, dels 7 milions de persones que utilitzem el sistema sanitari a Catalunya, i per tant els propietaris d'aquestes dades som totes i tots nosaltres. Crec que ens devem, com a mínim ens deuen, una explicació i una clarificació important de tots aquests dubtes que crec que..., vaja, com a mínim, tenim raons per poder-los plantejar.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. Per respondre a aquesta interpellació en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Diputada, li he de reconèixer que té una fantàstica capacitat de fer uns relats d'opacitat, de negoci, etcètera.

Jo no sé en quin govern eren vostès, perquè aquest projecte es comença a gestar a l'agència amb el Govern que vostès hi eren –la necessitat de posar en disposició i utilització...–, i es comença a concretar després, com tots els projectes que es fan en el sistema sanitari. No són projectes que s'inventa un. Per tant, a mi em sorprenen moltes coses. I li reconec la gran capacitat que té d'instrumentalitzar un relat d'opacitat.

Miri: opacitat. Presentacions i debat: Comissió Assessora de Centres de Recerca Biomèdica; Consell d'Administració de l'Aguas i Consell Assessor de l'Aguas; presentació a l'Agència de Protecció de Dades de Catalunya des que es té la idea –i en les diferents fases del projecte–, propera jornada de treball per discutir la incorporació de les recomanacions que ha fet en el seu informe; Coordinadora d'Usuaris de la Sanitat; fòrum Ítemas, que és grup que aglutina els directors d'innovació dels principals hospitals del Siscat; Acadèmia de Ciències Mèdiques; Col·legi Oficial de Metges de Barcelona; mitjans de comunicació a l'inici del projecte, on..., es va recollir als mitjans especialitzats.

Aquesta presentació es va fer acompanyada per investigadors interessats a poder analitzar dades i que van explicar la necessitat de posar-les a disposició de centres i institucions de recerca. Jo crec que el senyor Jordi Camí no li inspira una voluntat de negoci, de la Fundació Pasqual Maragall; ni el senyor Alfons Hervàs, director d'innovació a Sant Pau; ni el senyor Àngel Chamorro, neuròleg del Clínic; ni el senyor Ferran Sanz, catedràtic de bioinformàtica de la UPF. Jo crec que no tenen cap intenció de buscar un nínxol de negoci.

Mitjans de comunicació –TV3 i *Diario Médico*, Toni Trilla–; Direcció General de Recerca; Barcelona Bioinformàtics –associació de totes les universitats catalanes i empreses de diferents àmbits, inclòs el sociosanitari, els principals hospitals de Catalunya i Aquas–; Idescat; comunitat d'innovació i coneixement, node ibèric coordinat per Catalunya, concretament pel Josep Samitier, i on..., ha vist que és un dels projectes importants, atès que és un dels temes de demanda de la Comissió Europea en el *big data*.

Imagini's l'opacitat que tenim en tot això, eh? Tot opac. No ho ensenjem, ho traiem un dia i ho expliquem. I, per cert, important: entre maig i juliol s'ha explicat als grups parlamentaris, com vostè deia, en sessions individuals d'unes dues hores de durada. I crec que avui també s'ha explicat a algun grup parlamentari.

Reunions agendades per seguir explicant això, eh?: el consell català de pacients, la federació de malalts de salut mental –que hi han mostrat interès i que parlem amb ells. Miri, conferències internacionals sobre aquest tema. Miri si hi ha opacitat que anem a explicar-lo a Londres, a la London Business School, conferència organitzada per l'associació d'exalumnes. Dius, clar, si això és opacitat... Potser segurament és tanta llum que els enlluerna, però això no és opacitat, eh? Clar, és que arriba un moment que un pensa... Jo li reconec, eh?, la capacitat de fer relats. Mirem amb certa perspectiva, eh? –mirem amb certa perspectiva.

No diu el que diu l'informe. Perquè no és un informe ni és un dictamen, el que fa l'Agència de Protecció de Dades. No. Li fem una consulta a l'Agència de Protecció de Dades, la pengem perquè sigui... No teníem cap obligació, primer, ni de fer la consulta, ni de penjar-la. La pengem, i en funció del que diu la consulta, ara tornarem a l'agència amb tot allò que recomana. I, per cert, ja que llegeix, jo també llegeixo. Diu: «El conjunt de la documentació aportada evidencia una clara voluntat d'oferir les màximes garanties de seguretat per a les dades establint mesures tècniques i organitzatives que donin com a resultat un model de seguretat, disponibilitat i ús de les dades orientat a la protecció del conjunt del sistema VISC.»

Escolti'm, totes aquestes dades hi són, eh? Hi són, les tenim. I s'utilitzen. I volem que s'utilitzin més. I volem que s'utilitzin amb seguretat, amb normalitat, que això ens faci avançar amb molta agilitat la recerca en malalties minoritàries, per exemple, que és un problema d'aglutinar dades. Això requereix una infraestructura tecnològica, que és el que externalitzem. No ex-

ternalitzem la gestió d'això: això és una gestió pública des de l'Aguas directament. L'Aguas és qui decideix si una demanda es satisfà o no es satisfà, en funció de qui la fa. És l'Aguas qui decideix, no aquest operador que aportarà la inversió tecnològica i aportarà els coneixements de manegar això. No pren cap decisió. Aquest és un operador que fa una inversió que no podem fer en aquests moments. (Pausa.) És això, tan senzill com això. Ara, si a tot arreu posem fosc, negoci, privatització... Escolti'm, jo crec que està molt bé aquest relat, però s'ha de sostenir. Tota la societat científica està al darrere d'això i ningú pensa que això és una oportunitat de negoci per a ningú. És evident que si un fa una inversió, recuperarà la inversió, exactament igual que el sector públic –quan fa una inversió, també l'ha de recuperar, eh?, exactament igual.

Per tant, home, jo crec que ser capdavanters a Europa, ser capdavanters a Espanya, d'un model de *big data*..., que, per cert, el National Health Service fa servir des de fa molt temps i que ha tingut una aturada perquè ha comès una sèrie d'errors que no tenen res a veure amb el VISC, eh?, i que precisament el VISC evitava. Home, estem parlant de coses que s'utilitzen a tot el món i ens neguem l'oportunitat de progrés i l'oportunitat de progrés científic en el nostre país perquè resulta que aquí, a darrere de tot això, hi ha opacitat i voluntat de negoci. Home, jo crec, la veritat, que és molt pobra l'anàlisi, si m'ho permet. Com a relat està molt bé, però com a anàlisi és molt pobre. I, si no, escolti'm, si tota aquesta gent que es posa al costat d'aquest projecte, des de la Fundació Pasqual Maragall fins a moltíssima gent del món científic, aquesta gent està alimentant una capacitat de negoci d'uns senyors que..., simplement seran uns socis tecnològics, no tindran cap decisió sobre la gestió –no tindran cap decisió sobre la gestió. És un projecte públic, de l'agència de qualitat de Catalunya.

VISC és un projecte que diu: «Donar valor a la informació que ja tenim», que a més a més no té res a veure amb les històries clíniques dels malalts; no es manegen històries clíniques –no es manegen. No diguem coses que no són. No es manegen històries clíniques. Es manega informació continguda en històries clíniques anonimitzades. Doncs, miri, a mi m'agradaria saber, només pitjant un botó, quants diabètics tenim a Catalunya, perquè sabré quin pronòstic he de fer en termes de recursos en funció de les malalties conseqüència de la diabetis. I això necessita un equipament tecnològic per fer-ho i una explotació tecnològica. Però seré jo que decidiré, si un pregunta quants diabètics hi ha a Catalunya, si li he de donar aquesta informació o no, amb aquest comitè ètic que vostè diu; i amb quina utilització es farà. Això és molt seriós. No és una cosa d'aficionats: és molt seriós i ho està fent gent molt seriosa.

I no parlem d'històries clíniques de malalts, no parlem que comerciem amb històries clíniques de malalts. No diguem aquestes coses. No les diguem, perquè aquesta informació ja l'estem utilitzant per planificar, ja la utilitzem parcialment, però necessitem fer un salt qualitatiu. Quan jo vull segmentar la població per assignar recursos i vull saber en què em gastaré els

diners d'aquí a uns quants anys, necessito un *big data*; necessita un *big data*, el Departament de Salut. És d'això del que estem parlant, eh?

Ara, aquí podem fer totes les lectures que vulguem, totes les perversitats i totes les coses que poden passar. Evidentment que poden passar moltes coses, però la garantia que donem que no passaran aquestes coses és que això és de l'Aguas, és l'agència pública que dona les garanties que no s'utilitzarà aquesta informació, ja no..., per descomptat, evidentment que no sortirà cap nom de cap malalt, perquè no es tracta d'això. Donarem les garanties públiques que no serà utilitzat per a estudis i per a anàlisis que determinin determinats..., vostè deia: «Estem segurs que no hi haurà informació laboral?» No, escolti'm, aquí no hi ha informació laboral, ni que es pugui... (*Pausa.*) Llavors, l'he entès malament. Escolti, d'això, la garantia la dona l'Aguas. L'Aguas és una estructura tècnica, molt professionalitzada, amb gent molt competent, començant pel seu conseller delegat i pel seu president.

Jo demano respecte per a determinades persones, professionals del sistema sanitari, que ja han hagut de sortir a la premsa avui dient que n'hi ha prou, respecte a la legionella, de parlar de coses de què no hem de parlar i que no hem de tractar amb frivolitat. Per tant, jo li demano que respecti l'Agència de Salut Pública, que respecti l'honestat de la gent que està al capdavant d'aquest projecte.

I que aquí no hi ha voluntat de negoci de ningú, l'únic que hi ha és voluntat de poder avançar en la recerca –no solament la recerca clínica, sinó en la recerca i la planificació– a través de gaudir d'una gran dimensió d'informació de què no podem gaudir si no col·loquem un soci tecnològic que ens ajudi a fer això. Tan simple com això. Amb la garantia que a darrere hi ha el Govern i l'agència. Hi insisteixo, projecte que es va començar quan vostès estaven al Govern, i dona la impressió que ara culminar aquest projecte és un pecat.

Per tant, home, jo crec que hauríem d'estar tots contents de poder culminar aquest projecte, que es va iniciar amb molta ambició per part de tots els que el van dissenyar.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica té ara la paraula la diputada senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Conseller, si vostè considera que amb aquesta resposta que m'ha fet ha tranquil·litzat la ciutadania, que segur, molt probablement, no té aquesta informació respecte al VISC+ i té tots aquests dubtes que jo li he plantejat i molts més, i amb molta menys informació que la que jo tenia ja prèviament, doncs, anem malament –doncs, anem malament.

Vostè no s'adona que el que li estem plantejant és que vostè està plantejant un projecte que és estratègic, important, de poder, sobre les dades, per al nostre siste-

ma sanitari, per al nostre país, i que ho està fent sense debat amb els propietaris d'aquestes dades i d'aquest sistema sanitari, que és la ciutadania? Que la ciutadania no en té ni idea? Conseller, jo ahir en vaig reunir amb deu investigadors de centres de recerca públics de Catalunya. Sap que no en tenien ni idea, del projecte VISC+? I són gent que està treballant amb les dades del sistema sanitari públic de Catalunya actualment. De debò creu que el debat ha arribat a on ha d'arribar?

Nosaltres el que li estem reclamant no és que no es faci un programa de tractament del *big data* sanitari, no és que no aprofitem aquesta oportunitat, és que ho fem bé –és que ho fem bé. I la ciutadania ens està reclamant, per això i per moltes més coses, que vol ser participant dels temes que s'estan decidint per a aquest país i per a la gestió de les estructures d'aquest país, eh? No només hem de decidir unes coses, les volem decidir totes. (*Pausa.*) Totes, conseller.

I sí, desconfiem de vostè. Sí. Però, és que com no hem de desconfiar de vostè? Li ho reitero: a l'abril del 2013 PricewaterhouseCoopers fa un informe en què clarament es llegeix l'interès comercial de l'ús d'un *big data* sanitari. I al cap de dos mesos, el Govern aprova tirar endavant aquest projecte i contracta PricewaterhouseCoopers per assessorar-lo en aquest projecte. I quines són les empreses, aquestes nou empreses que estan dissenyant aquests detalls sobre com s'implementarà aquest projecte? Doncs, miri, per exemple, IMS Health, que és una de les cinc més importants a nivell mundial del sector, que es dedica precisament a la venda de dades mèdiques a la indústria farmacèutica. O li'n puc dir moltes altres que són clars exemples –Everis, Wellpoint– de portes giratòries des del públic cap al privat. Com no hem de desconfiar, conseller? –com no hem de desconfiar?

Però, miri, és que no és així que li plantejava aquesta interpellació. La hi plantejava perquè aclareixi dubtes. I la moció veurà que la hi plantejem perquè ho fem bé. Perquè volem que es faci, clar que volem que es faci, però volem que es faci bé. Té l'oportunitat de frenar el ritme d'aquest tema, té l'oportunitat de fer aquest debat públic amb la ciutadania, que són els propietaris d'aquestes dades i del mateix sistema sanitari, i té l'oportunitat d'aportar tota aquesta informació, que jo li he posat aquí de manifest amb el meu «relat fantasiós», que està clar que no existeix públicament; ni tan sols per a una diputada d'aquest Parlament de Catalunya existeix aquesta informació.

És això el que li estarem plantejant en la moció: fem-ho bé. Tenen l'oportunitat de fer-ho bé. Per exemple, la ciutadania de Catalunya, entre d'altres, no sap que té l'oportunitat de dir que no vol que les seves dades s'utilitzin per a fins que no siguin el seu tractament mèdic. Per què no aprofitem que estem tractant aquest tema per també fer conscienciació a la ciutadania sobre quins drets té respecte de la seva pròpia privacitat i l'ús de les seves dades? Aprofitem-ho.

D'això és del que li estem parlant, conseller. És un exemple concret per nosaltres, el com han gestionat aquest projecte VISC+, de com vostè aprofita tot allò que és sucós dins del nostre sistema per fer-ne uns

usos que, sí, ens generen desconfiança que el que volen és treure'n rèdit econòmic. No creiem que una empresa posi 25 milions d'euros sense voluntat de treure'n 250. Si aquests 250 els podem treure des de la sanitat pública, per què els donem a una empresa?

Mirin, el titular de les dades sobre les quals es vol fer aquest negoci és la ciutadania. Nosaltres no som negoci; ni la salut, ni la ciutadania. I no acceptem, com els diem reiteradament en aquest Parlament, que s'estiguin venent aquest país amb la gent a dintre mentre ens intenten enganyar dia a dia fent veure que estem decidint coses. Se'ns estan venent el país. I amb nosaltres a dintre.

El vicepresident segon

Gràcies, diputada. També per al torn de rèplica, el conseller Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Miri, jo continuo admirant la capacitat que té de dir determinades coses. Continuem dient que parlem de dades de malalts. Parem, eh? Parem-ho tot, eh? Ho hem de parar tot, si hem de seguir el que vostè diu. No hi haurà investigació, no hi haurà translació, no podrem planificar... Està dient això. *(Veus de fons.)*

I no em digui que vostè com a diputada no ha tingut informació: l'ha tingut directament i durant dues hores dels responsables del projecte. I no em digui que vol que es faci bé, perquè està desmereixent les persones que estan al capdavant d'aquest projecte. I no digui que aquí estem només pensant en com li donem suc o com fem sucoses..., que les empreses privades treguin benefici de tot això. Això em sembla que és faltar a la veritat. No és això. Hi han coses que no té ni tindrà mai l'Administració i que estan fora de l'Administració. L'Administració no té determinada tecnologia, no la té, i, per tant, l'ha de buscar, l'ha de posar per poder fer fàcil i possible aquest projecte. Així de senzill.

No estem manipulant les dades de les persones. En cap país del món es manipulen dades de les persones per planificar –a cap país del món. A cap. A Catalunya, tampoc. Per tant, no em digui que estem... Evidentment que el titular de la informació és la persona, quan utilitzes la persona com a subjecte de la informació que dónes. Si tu deslligues la informació de la persona..., no existiria l'epidemiologia, eh?, si haguéssim de demanar permís a les persones que tenen una infecció de si podem utilitzar la seva informació. *(Pausa.)* Està dient això. No digui que no, perquè està dient això. *(Veus de fons.)* Doncs, aleshores, expliqui's millor, eh? No està dient això. Clar, ens estem carregant tots uns conceptes bàsics de la planificació, la recerca, etcètera, amb un argument.

Per cert, li puc donar trenta mil informes a part del de Price que recomanen què has de fer amb el *big data* –no el de Price. I, a més a més, li recordo que això és un objectiu de la Unió Europea; no és un objectiu del Govern de Catalunya, és un objectiu de la Unió Europea en què abocaran recursos, i que hem de guanyar aquests recursos perquè, com sap molt bé... *(Veus de fons.)* Clar, per al sector públic, evidentment. Aquests... *(Veus de fons.)* Però, escolti, això, aquestes màquines i aquesta tecnologia, necessitem finançar-les. I, per tant... *(Veus de fons.)* Perquè necessitem finançar-la, perquè no la tenim, no la fabriquem, a l'Administració pública. No fabriquem medicaments, no fabriquem tecnologia, no fabriquem l'enciam que es mengen els malalts. El sistema funciona amb una relació amb l'entorn que produeix totes aquestes coses, i fer abstracció d'això és confondre la gent.

I pensar, fer creure a la gent que utilitzarem tota la seva informació perquè se li pugui fer el que sigui en el món laboral, que se li pugui donar la informació –que això no ho han dit, però ja ho han dit a altres llocs– a les companyies asseguradores privades –ull!– perquè facin selecció adversa... Això ho han dit; no ho ha dit vostè, però ho han dit. Clar, aquestes barbaritats no es poden dir, perquè aquella gent que està al capdavant del projecte..., ja no li demano respecte al conseller, m'és igual el respecte que em pugui tenir, però jo li demano respecte per a la gent que està al capdavant de tot això, per a tota la gent de la recerca que hi està. I, per cert, envii'm aquests deu que no saben això del VISC i que m'ho expliquin a mi, que no ho saben, eh?, perquè potser no ho saben perquè el seu *jefe* no els ho ha explicat; però envii'm els deu, aquests que li han dit –investigadors– que no saben de què ve el *big data*, que no saben res del projecte VISC. Me'ls envia i jo els ho explicaré. Però jo demano respecte per a totes aquelles persones, hi insisteixo, que estan al capdavant d'aquest projecte des de fa molt temps, simplement.

I clar que ho farem bé, perquè a mi em mereixen la confiança que ho faran bé aquells que estan al capdavant del programa, al capdavant de l'agència i al capdavant del consell d'administració de l'agència. Aquests són els que ens donen la garantia que ho farem bé.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, conseller.

Suspenem la sessió, i la reprendrem demà al matí, a les nou, amb les tres interpellacions que falten.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i quatre minuts.